tevhid

Ramazan 1436

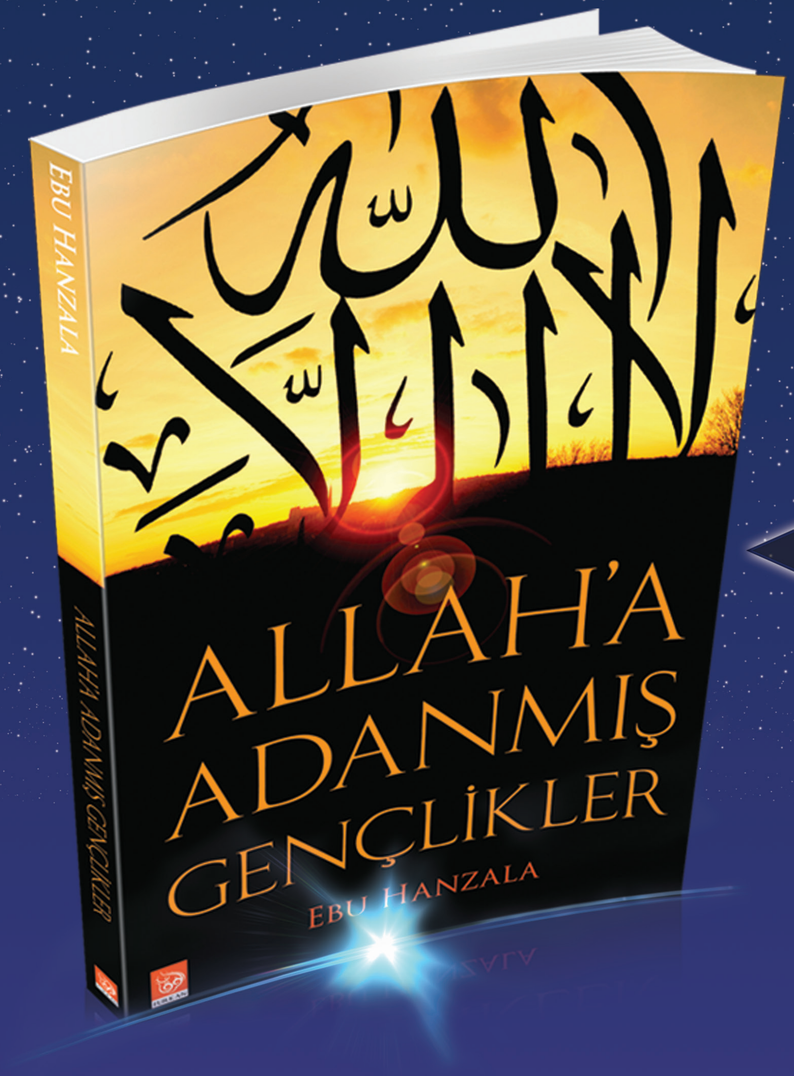
"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslamî Eğitim Dergisi | TEMMUZ 2015 | YIL: 4 | SAYI: 40 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

Unutulmuş Sünnet İtikaf

BAŞYAZI'13

EBU HANZALA
ALLAH'A ADANMIŞ GENÇLİKLER
ALLAH'A
ADANMIŞ
GENÇLİKLER
EBU HANZALA

Unutulmuş Sünnet: İtikaf

RAMAZAN 1436
TEMMUZ '15 SAYI: 40

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasulü'ne salat ve selam olsun…

*"Kâbe'yi insanlar için bir toplanma ve güven yeri kıldık. Siz de İbrahim'in makamından kendinize bir namaz kılma yeri edinin. İbrahim ile İsmail'e: 'Tavaf edenler, **orada ibadet için itikafa çekilenler,** rükû ve secde edenler için evimi temizleyin' diye emir vermiştik."* [1]

Başı bereketli, ortası hayırlarla dolu, sonu Kadir gecesi ve itikaf gibi Rabbani lütuflarla süslenmiş bir ayın sonuna erişmiş bulunmaktayız. Yaratan ve yarattıkları arasında dilediğini seçen Rabbimiz, bu mübarek ayı yarattığı aylar içerisinden seçmiş, rahmet ve hidayet ayı olarak kullarına hediye etmiştir.

Bir yılın kirlerinden arınmak isteyen, Rahman'ın rahmetine talip olan, hayır ve salih amelde yüksek dereceleri arzulayan, belki de en önemlisi rıza-ı ilahiye ve cennetlere talip olanlar için büyük bir fırsattır Ramazan.

Bu mübarek ayın Müslümana sunduğu en değerli fırsatların başında itikaf ibadeti gelir şüphesiz. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve değerli ashabı için Ramazan ayının vazgeçilmezi olan itikaf ibadeti, günümüzde unutulmuş sünnetlerdendir. Bu sünnetin ihya edilmesini sağlamak ve bu sünneti hayatlarında canlı tutanlara bu sünnetin adabına dair bazı bilgiler sunmak için bu ayın başyazısını itikaf ibadetine ayırdık.

Rabbimiz! Bu Ramazan'ı bizler için günahlarımızdan arınma ve senin rızana erişme ayı kıl. Bizleri Nebi'nin sünneti olan itikafa muvaffak kıl ve onda Kadir gecesini idrak etmeyi ihsan eyle.

'Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun' duamız ile…

Editör

1. *2/Bakara, 125*

İÇİNDEKİLER

teuhid
Aylık Dergi
Ramazan 1436
Temmuz 2015
Sayı: 40
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No: 21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No: 3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No: 17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Sarıyakup Mh. Burhandede Cd. No: 28/A Karatay/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No: 21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No: 4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 2: Güvercintepe Mh. Fatih Cd. No: 209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 3: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN
Büro 4: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No: 5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 5: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA

Ebu Hanzala

Tasavvufun Menşei

İlk sufilerin Şii olması, tasavvuf silsilesi ve Şia silsilesi, meleklerin gelmesi ve vahiy, velileri ve imamları Nebi'den üstün görme, korunmuşluk/ismet inancı, yeryüzünün imam veya şeyhten yoksun olmayacağı,imamları ve şeyhleri bilmenin vacip olduğu, velayet ve imametin tevarüs ettiği, Allah'ın şeyh ve imamlara hulul edip onlarda tecelli ettiği, tasavvuf ve imamet mertebeleri, şeriatın ve teklifin imamlar ve velilerden düşmesi vb. benzerliklerden yola çıkarak tasavvufun Şia'dan etkilenerek sunni dünyada var olduğu kanaati mevcuttur.

Allah'ın Adıyla...

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

'Tasavvufun menşei' başlıklı bir önceki yazımızda konuya dair bazı görüşler serd etmiştik. Tasavvufun isim olarak nereden türediği ihtilaflı olduğu gibi, kaynağının ne olduğu konusu da tartışmalıdır. Tasavvuf ekolüne müntesip araştırmacılar onu İslami bazı değerlerin devamı ve bozulan İslam toplumunun ihtiyacına cevap verecek şekilde gelişen bir nefis terbiyesi metodu olarak değerlendirir. Tasavvuf çizgisinden uzak araştırmacılar ise farklı görüşlere sahiptir. Kimisi tasavvufun aslında İslam'ın zühd anlayışıyla başlayıp sonrasında cahillerin ve filozofların bu ekole intisabıyla bozulduğunu savunur. Bazıları onun Budizm'den etkilendiğini, kimisi Hristiyanlıkta var olan ve Rasûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* iptal etmeye çalıştığı ruhbanlığın tasavvuf adı altında dirildiğini iddia eder. Bu yazımızda tasavvufun menşeine dair farklı bazı görüşleri ve bu görüşlerin dayanaklarını yazmaya devam edeceğiz. Gayret bizden başarı Allah'tandır.

4. Tasavvuf Şiilikten Etkileniştir

Tasavvuf konusunda araştırma yapan ve bu ekole müntesip olmayan bazı ilim adamları Tasavvuf ve Şiiliğin aynı şey olduklarını daha açık bir ifadeyle Şiiliğin sünni dünyaya tasavvuf adı altında girdiğini iddia etmişlerdir. Asli kavramlarında tasavvufla birebir örtüşen Şiilik, zaman içerisinde bazı uygulamalarında farklılaşsa da öz ve asıllar da aynılığını korumuştur.

Bu konunun en önemli savunucularından biri Şiiler tarafından bir suikastla katledilen İhsan İlahi Zahir'dir. İlme yaptığı önemli hizmetler nedeniyle burada bu alimi tanıtmanın faydalı olacağı kanaatindeyim. İlim talebelerinin yakından tanıması gereken bu şahsiyetin kitaplarının her biri, bir hazine kıymetindedir. Şia tarihi ve Şia'nın akide esasları hakkında onlarca kitap ka-

leme almıştır. Bu kitapların en önemli özelliği; Şiilerin tarih boyunca yazdıkları tüm kitaplar taranmış ve birebir nakillerde bulunulmuştur. Öyle ki çoğu naklin nasıl anlaşılması gerektiğine dair yorumlar dahi Şia'nın hüccet kabul ettiği alimlerden aktarılmıştır. Kendisi Pakistanlı olan bu alim, Şia'nın o bölgede yayılmasının önünde ciddi bir engel oluşturmuştur. Özellikle İran devriminden sonra bir çok İslam alimi güzel niyetler ve umutlarla bu devrimden beklenti içerisine girdiler. Şeriatın İran'da başlayan hakimiyetinin zamanla kendi bölgelerine sıçrayacağı ve bu dalganın yayılacağını umdular. Şia'nın akidesinden haberdar olmayan bu insanların beyhude bir beklenti içerisinde olduğu, devrimin İslami değil Şia devrimi olduğu zaman içerisinde acı tecrübeler sonucunda anlaşılacaktı. Bu durumun anlaşılmasına önemli çalışmalarıyla katkı sağlayanlardan biri de Şeyh İhsan İlahi Zahir'dir.[1] Bu sahada yaptığı araştırmalardan sonra Şia'da bulunan bir çok itikadi aslın sunni tasavvufunda da mevcut olduğu kanaatine vardı.Ve bu tespitlerini delilleriyle beraber *'Et-Tasavvuf Menşe ve Masadir'* isimli kitabında ele aldı. Bu bölümde zikredeceğimiz delillerin çoğu bu kitaptan tercemedir. Gerekli yerlerde -özellikle Türkiye tasavvufuna dair- farklı nakillerde de bulunduk.

Tarihte İlk Sufi İsmini Alanlar Şiilerdir

Bu görüşe sahip olanların ilk dayanağı; sufi ismini ilk olarak kullananların Şii olmasıdır. Aslında tarihte ilk olarak kimin sufi ismiyle anıldığı konusu ihtilaflıdır. Lakin ilginç olan ilk sufi ismini aldığı ihtilaf edilen şahısların tümünün Şii olmasıdır.

Aslında tarihte ilk olarak kimin sufi ismiyle anıldığı konusu ihtilaflıdır. Lakin ilginç olan ilk sufi ismini aldığı ihtilaf edilen şahısların tümünün Şii olmasıdır.

Kimine göre tarihteki ilk sufi ismini alan kişi hicri 199 yılında vefat etmiş olan, bilim adamı kimliğine de sahip olan Cabir bin Hayyan'dır. Cabir bin Hayyan sufiliğinin yanında Şiiler'in büyüklerinden kabul edilir. Onun sözlerinde üstad olarak zikrettiği Cafer'in, Caferi Sadık olduğu Şiiler tarafından kabul edilir. O, İmam Cafer'in en özel talebelerinden ve onun ilmini taşıyanlardan biri olarak kabul edilir.[2]

Bir başka görüşe göre tarihte ilk sufi ismini alan hicri 150 tarihinde vefat eden Ebu Haşim el-Kufi'dir. Bu şahıs da aynı şekilde Şii'dir. Kufe'den olan bu zat aynı şekilde İmam Caferi Sadık'ın muasırıdır.

Bu ismi ilk kullanan hatta es-Sufiyye ismiyle Kufe'de bir tarikatı olan bir diğer şahıs hicri 240'ta vefat eden Abdulkerim el-Kufi'dir. Bu kişi de aynı şekilde döneminin meşhur Şiilerindendir.

Tarihte ilk sufi ismini alanların Şii olması ve o dönemde Şia'nın merkezi olan Kufe'den çıkması gerçekten dikkate şayan bir durumdur.

Tasavvuf Silsilesi

Şia kaynak olarak kendini Ali'ye *radıyallahu anh* dayandırır. Onu imamet halkasının başı olarak kabul ederler. Bu izaha ihtiyacı olmayacak kadar açık bir durumdur. Hatta aşırı giderek Ali *radıyallahu anh* ve onunla beraber birkaç sahabe dışında kalanları tekfir ediyorlar.

Tasavvuf ehli de kendilerini bir asla dayandırırken özellikle tasavvufu Ali'ye *radıyallahu anh* dayandırmaya çalışıyorlar. Ve onu sahabe döneminde tasavvufun başlangıç halkası olarak kabul ediyorlar.

Cüneydi Bağdadi'den şöyle nakledilir: '*Bizim usul ve bela'da şeyhimiz Ali Mürteza'dır. Yani ilim ve muamelede bu tarikatın imamı Ali'dir. Tarikat*

1. *Şia hakkında yazdığı kitaplardan bazıları şunlardır:*
   - *Eş-Şia ve'l Sunne.*
   - *Eş-Şia ve Ehlu'l Beyt.*
   - *Eş-Şia ve'l Kuran.*
   - *Eş-Şia ve'l Teşeyyu Fırakun ve Tarih.*

   Bunun dışında Kadıyanılik, Bahailik, tasavvuf ve farklı fırkalar hakkında yazdığı eserler de vardır.

2. *El-Fihrist 435. Cabir bin Hayyan hakkında bilgi veren İbni Nedim; kimyacılar, sanat ehli ve dini ilimlerle uğraşanların onun hakkında ihtilaf ettiğini zikreder. Her taife onu kendine nispet eder.*

ehli usulden ilmi, belalara tahammül etmeyi de muamele diye isimlendirirler.' [3]

Feriduddin Attar'da Cuneyd'den benzer şeyler aktarır: *'Allah onlara ilim, hikmet ve keramet yönünden çok büyük şeyler verdi. Şayet Ali keramet olarak bunları konuşmasaydı biz ne yapardık?'* [4]

Bir başkası şöyle der: '*Ali ilmin kapısıdır. Yolun ilk beyatını alandır. Ve Rasûl'ün zikri ve sırrı ilk telkin ettiği sahabidir.'* [5]

'Bu kavmin/mutasavvıf ilmini ilk açığa çıkaran ve konuşan Ali'dir.' [6]

Şa'rani Tabakat'ında velilerden birinden şöyle aktarır: '*İsa göğe yükseltildiği gibi Ali'de yükseltilmiştir. İsa kıyametten önce yeryüzüne indiği gibi Ali'de inecektir.'*

Şa'rani bunu aktardıktan sonra kendi yorumunu ekler: '*Bunun benzerini hocam Ali Havvas'tan duydum. Nuh gemiden bir parçayı Ali adına bıraktı. Ali onun üzerinde göğe yükseltilecek.'* [7]

'Ezelden ebede, Adem'den dünyanın sonuna kadar tüm tasavvuf silsilesinin Ali'ye dayanma zorunluluğu vardır.' [8]

Vahiy ve Meleklerin Gelişi

Şia'nın inanç esaslarından biri de vahyin ve Nubuvvettin Nebi'ye *sallallahu aleyhi ve sellem* has olmadığı, onunla beraber imamlara da vahyin geldiği ve Nebi'den sonra da bu durumun devam ettiği inancıdır.

Şia'nın yanındaki değeri, Ehli Sünnet'in yanında Buhari'ye denk olan Usulu'l Kâfi[9] kitabında İmam Cafer'den şöyle nakledilir: '*Ali'nin getirdiği herşeyi alır, yasakladıklarından da sakınırım. Allah Rasûlü için geçerli olan bütün faziletler, Ali için de geçerlidir. Onun/Ali'nin hükümlerine karşı*

gelen Allah ve Rasûlü'nün hükmüne karşı çıkmış gibidir. Onun hükümlerinin küçük veya büyüğüne karşı çıkan Allah'a şirk koşma sınırındadır. Ali, sadece ondan Allah'a ulaşılacak Allah'ın kapısı, başka yoldan gidilirse helak olunacak olan Allah'ın yoludur… İmam Ali çoğu zaman şöyle derdi: 'Ben cennetle cehhenem arasında Allah adına insanları dağıtacağım. Ben Faruk-i ekber ve âsanın sahibi olanım. Tüm melekler, ruhlar ve Rasûller; Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem *için neyi kabul edip ikrar etmişlerse benim için de aynısı kabul ve ikrar etmişlerdir…' "* [10]

Kuleyni'nin şeyhi olan Muhammed bin Hassan Saffar ise şunları nakleder: '*Hımran bin A'yan İmam Cafer'e sordu:*

__ *Canım sana feda olsun ey İmam! Bana İmam Ali'yle Allah'ın konuştuğu bilgisi oluştu.*

İmam Cafer:

__ *Evet, Taif'te Cibril vasıtasıyla Allah'la aralarında münacat vardı, diye cevap verdi.'* [11]

Allah Rasûlü'ne dayandırarak şöyle rivayet ederler: '*…Allah Taif'te, Akabe gününde, Huneyn'de ve Rasûlullah'ın yıkandığı günde Ali'yle konuşmuştur.'* [12]

Ünlü mutasavvıflardan Şa'rani'nin bu konuda söylediklerini dinleyelim: '*…İmam Gazali nebi ile veliye vahiy gelmesi konusunda şöyle der: 'Nebiye vahiy melek vasıtasıyla gelir, velinin ise kalbine ilham olur, melek gelmez'. Gazali'nin bu söylediği doğru mudur? Bunun cevabı Şeyh'in (Şa'rani kendisinden nakillerde bulunduğu zatı kast etmek-*

---

3. *Keşfu'l Mahcub 274.*
4. *Tezkiretu'l Evliya 185.*
5. *Cemheretu'l Evliya 1/122.*
6. *A.g.e 159.*
7. *Et-Tabakat 2/44.*
8. *Taraiku'l Hakaık 1/251.*
9. *Kuleyni'nin el-Kâfi'si özellikle günümüzde yaygın olan on iki imam Şii akidesini anlamak için önemli bir kaynaktır. Ancak kitabın İran'da basılan ve okutulan Arapça aslıyla, Türkçe'ye Şiiler tarafından tercüme edilen hâli arasında ciddi farklılıklar vardır. Türkçesinde itikaden sıkıntılı olanlar bölümler çıkarılmıştır. Şia'nın kitapları Türkçeye aktarılırken genelde aynı yöntem izlenmektedir. Arapça veya farsça baskılarıyla terceme edilmiş baskılar arasında ciddi farklılıklar vardır.*

---

10. *1/196.*
11. *Besairu'l deracat 430.a*
12. *A.g.e 431.*

tedir) de dediği gibi yanlıştır. Şöyle ki; Gazali ve bazılarının bu yanlışa düşmelerinin sebebi bunu tatmamış olmalarıdır. Onlar sülükleri sonucunda tüm makamları elde ettiklerini zannettiler. Böyle zannedip ilham meleğinin onlara gelmediğini görünce inkar ettiler, bu nebilere hastır dediler. Tattıkları şey doğru ama bu konuda verdikleri hüküm batıldır… Şayet Gazali ve onun dışındakiler kendi zamanlarının büyükleriyle bir araya gelseler, onlar da meleğin veliye geldiğini haber verselerdi bunu kabul eder, inkar etmezlerdi. Allah'a hamd olsun ki bize melek geldi.' [13]

Bu nakilden, velilere melek aracılığıyla vahiy geldiğini açıkça anlıyoruz. Gazali ve bazı alimlerin veliye melek vahiy getirmez, kalbine ilham olur düşüncesi ise yanlıştır. Çünkü onlar üst mertebelere çıkmadıkları için kendi mertebelerinden haber vermişlerdir. Ancak en üst makamlara erişen velilere vahiy, melekler vasıtasıyla ulaşmıştır.

Sofiler arasında, tattıklarını iddia ettikleri bu hâli, birebir Nebi'nin *sallallahu aleyhi ve sellem* hâline benzetenler vardır.

'Şeyh Taceddin Şaban'a biri soru sorduğunda şöyle derdi: 'Cibril gelene kadar sabr' et.' [14]

'Melek veliye emir ve nehiyleri getirir.' [15]

'Veliler insandan öğrenmeksizin Ruhu'l Kudus'tan/Cibril'den ilimleri öğrenirler. Alemin maddesi onlara itaat eder. Kainatı uyarır ve olmuş-olacak şeylerden onlara haber verirler.' [16]

Muvahhid bir kulun tüylerini ürperten bu sapıklıklardan daha ötesi mutasavvıflardan bazısının miraca çıktığını iddia etmesi ve sahne sahne bunu aktarmasıdır. Adeta Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* nazire yaparcasına çıktıkları semaları, orada karşılaştıkları manzaraları, meleklere sorular sorduklarını, perdeden sonra Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* görüp onunla konuştuklarını iddia etmişlerdir. Bazısı Makam-ı Mahmud'a da göz dikmiş ve miracında şefaat hakkı verildiğini iddia etmiştir.[17]

İbni Arabi ise Kitabu'l İsra isimli bir risale kaleme almış ve burada yaptığı isra ve miraç yolculuğundan söz etmiştir. İşi bir adım öteye taşıyarak yolculuk öncesinde kalbinin yıkandığını ve şeytanının payından temizlendiğini iddia etmiştir. Yani Nebi'ye has olarak bildiğimiz ne varsa hepsinin kendileri için tahakkuk ettiğini söylemişlerdir.[18]

Yani sadece kendilerine melek ve vahiy gelmesiyle yetinmemiş, vahyin asıl kaynağına ulaşarak Allah'la konuşmuşlardır.

İbn-İ Arabi ise Kitabu'l İsra isimli bir risale kaleme almış ve burada yaptığı isra ve miraç yolculuğundan söz etmiştir. Nebi'ye has olarak bildiğimiz ne varsa hepsinin kendileri için tahakkuk ettiğini söylemişlerdir.

Tasavvufun mutedillerinden kabul edilen Ebu Talib el-Mekki *'Kutu'l Kulub'* adlı eserinde bir veliden şunları aktarır: '*Allah beni yeryüzünün altına soktu. Oraları ve arzın altını bana gezdirdi. Sonra sema alemine soktu tüm gök tabakalarını cennetleri ve arşı gezdirdi…'* [19]

Türkiye tasavvufunun, Nakşibendi İsmailağa cemaatinin medyatik yüzü Cübbeli Ahmet Hoca'dan bir nakilde bulunalım. Zulme uğrayarak cezaevine konduğu dönemde cemaatine yazdığı ve resmi web sitelerinde yayınlanan ve Mustafa Özşimşekler Hoca'nın ders yaparak kamuoyuna duyurduğu mektubunda şöyle diyor:

'Benim işlerime, başıma gelenlere akıl erecek gibi değildir. Rabbimin özel lütuflarına mazhariyetim inkarı kâbil bir şey değildir. İsmailağa'da beni çekemeyen ve üzerime her türlü iftirayı atan özellikle de Efendi Hazretleri'nin yakın akrabasından olan o güruh otuz sene kadar önce yine benim Efendi Hazretleri'nin yanından uzaklaştırılmam için büyük bir iftira tertip ederek Efendi Hazretleri'ne 'Bunu yanından uzaklaştır' diye baskı yaptıklarında, Efendi Hazretleri'nin bizzat bana naklettiğine göre: 'Ahmed! Falanca kişiler dün gece

13. *El-Yevakit ve'l Cevahir 2/85.*
14. *El-Ahlaku'l Mebtuliyye 1/454.*
15. *El-İbriz 151.*
16. *El-Lemahat 172.*
17. *El-Mevakıfu'l İlahiyye 164-169.*
18. *Resail İbni Arabi Risaltu'l Ula 18.*
19. *2/70.*

sabaha kadar başımın derisini yüzdüler, seni uzaklaştırmam için beni çok üzdüler' diye hayıflandığı günlerde Efendi Hazretleri her zamanki usulü üzere beni isnad edilen suçu işleyip-işlememiş ve bu yüzden uzaklaştırılmayı hak edip-etmemiş olduğum konusunu istihâreye havâle etti. O zaman istihâre işlerine ismiyle müsemmâ İstihâreci Mehmet nâmında bir arkadaş bakıyordu.

Fakat o günlerde tebliğ cemaatiyle Hindistan'a gittiği için iki ay kadar kendisine ulaşılamadı, tabi o vakit böyle cep telefonları da yok. Efendi Hazretleri onun bu kayboluşuna özellikle de benim istihâremi yaptıramayışına çok üzülüyordu. Ama iş geciktirilecek cinsten değildi. Tabi ki Efendi Hazretleri'nin kalbi zaten istihâre makamıydı. Ama Rasûlüllâh, Âişe anamız hakkında karar veremeyip vahiy beklediği gibi Yüce Mürşidim de o sünnete ittibâen hem de başkalarına karşı hüccet olsun diye istihâreyi bir başkasına, tabi ki rastgele birine değil yine kendisi tarafından keşfi açılan ve evliyâullâh ile uyanık halde istediği zaman görüşmesine izin verilen birine havale ederdi. Bu, ona Şeyhi'nden kalma bir hasletti.

Ali Haydar Efendi (Kuddise Sirruhû)nun da kendisinin keşfi açık olduğu halde ihvânından keşfi açık olan bazılarına son zamanda Gönenli Marangoz Ömer Efendi'ye istihâre yaptırdığını naklederdi. Neyse konuya girersek müstakil bir kitap çıkar, uzatmayalım istihâreci Mehmet bulunamayınca o zamanlarda keşfi açık olan Kasımpaşalı Şevket Efendi'ye bu iş havâle edildi. Herkes istihârenin sonucunu merakla beklemekteydi.

Ben evvelce hatm-i hâceganda Efendi Hazretleri'nin tam yanında otururken 'İfk Hâdisesi' günlerinde yaşanan durum gibi o günlerde hatm-i şerîf odasının en dip köşesinde oturuyordum. İstihâre, Şevket Abi'ye havâle edildiği günün akşamı hatm-i şerîfin akabinde ihvan yatsı namazı için câmi-i şerîfe doğru kalkıp giderlerken Şevket Abi, Efendi Hazretleri'nin yanına sokuldu. Benim bu yaşa kadar o andan daha heyecanlı hiçbir ânım olmamıştır, zannedersem de olmayacaktır. Çünkü evvelce Şevket Abi ile görüşememiştim, görüşsem de bana bir şey anlatmayacağı kesindi. Bu sırları başkalarına söyleyenlere zaten bu vazife emanet edilmezdi.

Şevket Abi anlatmaya başlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, bir yandan da Efendi Hazretleri'nin cemâline bakıyordum. Ne zaman

yüzünde güller açtığını görünce içime bir rahatlık geldi. Efendi Hazretleri'nin güldüğünde ne kadar güzelleştiğini ve nurunun nasıl parladığını bilenleriniz çoktur. Sonra Efendi Hazretleri kalkarak yatsı namazı için câmi-i şerîfe yöneldi - o zaman hatm-i şerîf mevsim gereği akşam ile yatsı arasında yapılıyordu- günlerdir, haftalardır bu iftira yüzünden gülmeyen ve şiârı, iltifat olduğu halde kimseye iltifat etmeyen Yüce Ğavs o akşam mihraba doğru ilerlerken sağında ve solunda kendisine yol açmış bekleyen tüm ihvâna iltifatlar yağdırıyordu. Oysa günlerdir böyle bir sevinçli hal kendisinde müşahede edilmemişti.

Namazdan sonra Efendi Hazretleri beni çağırttı ve 'Ahmed! Senin hakkında evliyâullâha müracaat ettirdim fakat bu iş hepsini aşınca bizzat Allâh-u Teâlâ tecelli buyurarak 'Ahmed'i Bana bırakın, onun işlerini ben hususi yönetiyorum, ona kimseyi dokundurmayın' buyurdu' diye bana anlattı.

Size rüya anlatmıyorum hâ! Yaşanmış bir olayı anlatıyorum. Sonra Şevket Abi ile görüştüğümde bana 'Bu istihârenin öyle tesirinde kaldım ki Allâhu Teâlâ'nın tecellisine senin sayende mazhar oldum, anlatılacak bir hal değil, her zerreme nur sirâyet etti' diye anlattı.

Tabi ki Ehli Sünnet'e göre Allâhu Teâlâ'nın dünyada baş gözüyle görünmesi vâki olmaz. Ama rüyalarda ve zuhuratlarda görünmesi çokça vâkidir. Buna tecellîsûrîde denir. Tefsirde izah ettik ama şimdi yerini hatırlamıyorum. Sonra İstihâreci Mehmet dönünce, Efendi Hazretleri onu İsmet Ğarîbullâh (Kuddise Sirruhû) dâhil, Türkiye'de bulunan meşâyıhımızın kabirlerine gönderdi. O hepsini ziyaret edip Efendi Hazretleri'ne 'Meşâyıh Cübbeli Hoca'yı seviyor ve kabul ediyor. Bu iftiralara itibar edilmesin buyuruyorlar' diye haberler getirince Efendi Hazretleri artık kimseden çekinmeden tekrar beni namazlarda, hatm-i şeriflerde,

seyahatlerinde yanına almaya devam etti. Şevket Abi de İstihâreci Mehmet de sağdırlar, bunun şâhididirler.' [20]

İmamların Korunmuşluğu

Şia'nın itikadının zaruri meselelerinden biri, imamların Allah tarafından korunduğu ve hata yapmadıklarıdır. Bu inançlarının dayanağını ise Nebiler'in *aleyhisselam* korunmuşluğu inancının gerekçesine benzetirler. Nasıl ki Nebiler Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* insanlara ulaştırdıkları vahiyde ve yaşamlarında Allah tarafından korunmuşlarsa, imamlar da korunmuşlardır. Çünkü insanlara yol gösterenlerin hata yapması bütün insanlığın Allah adına hata yapması anlamına gelir ki bu da mümkün değildir.

Şia'nın itikadının zaruri meselelerinden biri, imamların Allah tarafından korunduğu ve hata yapmadıklarıdır. Bu inançlarının dayangını ise Nebiler'in korunmuşluğu inancının gerekçesine benzetirler.

Şia'da var olan ve mezheplerinin zaruri inanç esaslarından olan bu korunmuşluk akidesi, tasavvuf ehlinde de vardır. Tasavvuf büyükleri, veli veya şeyhlerin Allah tarafından korunduğuna inanırlar.

İbni Arabi Futuhat'ında bu meseleye nas kılar: *'Batıni imamın şartı (veli) ma'sum olmasıdır.'* [21]

Şazeli tarikatının öncüsü Ebu Hasan eş-Şazeli: *'Allah'ın rahmeti, koruması/ismet, hilafet ve niyabetiyle yardım etmesi Kutub'un özelliklerindendir'* der.

Sullemi Tabakat'ında bir sufiden şöyle aktarır: *'Sufinin alameti en evla olanla meşgul olması ve yerilmiş şeylerden korunmasıdır.'*

Büyük sufi Sehruverdi korunmuşluktan ne kast ettiklerini şöyle izah eder: *'Cibril vahiy için emin olduğu gibi şeyh de müritler için ilhamın eminidir. Cibril vahiyde hata etmediği gibi şeyh de ilhamda hata etmez. Allah Rasûlü hevasından konuşmadığı gibi şeyh de nebiye zahiren ve batınen uyduğundan hevasından konuşmaz.'*

Tasavvuf ehlinin bu ve benzeri yaklaşımları bazıları tarafından iyi niyetle yorumlanmış ve İslami bir kavram olan Allah'ın sevdiği kula yardımı, onunla beraberliği ve hıfzı olarak algılanmışır. Şu hadiste olduğu gibi:

"Kim benim bir dostuma düşmanlık ederse ona savaş ilan ederim. Kulum bana farzlarla yaklaştığı kadar daha sevimli bir şeyle yaklaşmamıştır. Kişi bana nafilelerle yakınlaşmaya devam eder. Ta ki ben onu severim. Onu sevince gören gözü, işiten kulağı, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum. İsteyince verir, bana sığınınca onu korurum…"

Evet, Allah'ın sevdiği kullarını masiyetten koruduğu, onların sıdk ve ihlasla yaptıkları kulluk karşısında ayaklarının sürçtüğü durumda onları desteklediği ve muhafaza ettiği bir hakikattir. Yusuf'u *aleyhisselam* kadının isteklerine, Nebi'yi *sallallahu aleyhi ve sellem* müşriklerinin saptırıcı tekliflerine, müminleri Aişe annemize iftira fitnesine karşı koruması gibi.

Bu korunmuşluk Allah'ın lütfu olarak kabul edilirse bunda bir sorun yoktur. Lakin bu korunmuşluğa Şiice bir anlam yüklenir ve sahibinin Allah'ın gözetiminde olduğunda, hiçbir şekilde hata etmeyeceğine, zahiren şeriata aykırı hallerinin asla sorulamayacağına ve Allah'a isyan olsa dahi teslim olunması gerektiğine inanılırsa bu, itikadi bir sapkınlık olur. Tasavvuf ehlinin şeyhlerle ilişkilerine bakıldığında bir Müslümanın peygambere yaklaşımının aynıyla muamelede bulundukları görülecektir.

Şeyhlerinin korunmuşluklarından ne anladıklarını onlardan dinleyelim: *'Şeyhin biri meclisinde Kur'an tefsiri yapardı. Daha sonra bu meclisi kaval/müzik meclisine çevirdi. Müritlerden birisi 'Nasıl Kur'an meclisini kaval meclisine çevirir' diye içinde geçirdi. Şeyh ona seslenerek: 'Şeyhine niçin diye soran iflah olmaz.' dedi.'*

'Ebu Şakik el-Belhi ve Ebu Turab, Ebu Yezid el-Bestami'yi ziyaret ettiler. Hizmetçi sofrayı kurunca ona 'sende bizimle ye', dedi. 'Ben oruçluyum', dedi. 'Ye sana bir ay oruç ecri vardır', dedi. 'Hayır oruçluyum', diye cevap verdi. 'Ye sana bir sene oruç ecri vardır', dedi. 'Hayır oruçluyum', dedi. Ebu Yezid 'Bırakın Allah'ın gözünden düşen şu adamı' dedi. O genç bir yıl sonra hırsızlık yaptı ve şeyhlere karşı kötü edebinden dolayı eli kesildi.'

Bu kıssaları aktardıktan sonra Şa'rani, Şeyh Burhaneddin'den şunu aktarır:

---

20. *http://cubbeliahmethocahayraniyiz.biz/forum/index.php?Id=18017&alt_id=29297.*
21. *3/183*

'Şeyhi'nin hatalarını doğrularından daha güzel görmedikçe kişi ondan faydalanmaz.' [22]

Ezher'in eski şeyhlerinden/rektör Abdulhalim Mahmud şeyhi olan Ahmed Dirdir'den müridin adabıyla alakalı şunu aktarır: *'Şeyhini zahiren ve batınen tazim edip saygı göstermelidir. Ne yaparsa yapsın ona itiraz etmemelidir, velev yaptığı zahiren haram olsa da. Ona kapalı kalan şeylerini tevil etmelidir.'* [23]

Türkiye Nakşibendilerinden Menzil tarikatının bastığı ve yaydığı Seyyid Sibğatullah el-Arvasi'nin *'el-Minah'* kitabından bir bölüm aktaralım:

Minah 231:

'Tam ihlas; şeyhin söz, fiil ve hâli, açık hükümlere muhalif olsa veya olmasa dahi, şeyhin muradına uygun olarak hareket etmektir. İnkar veya bir mevzuun manasını sorma dahi kalbine girmeden tasdik etmelidir…'

Bir sonraki minha'da ise bundan muradı bir kıssayla açıklar:

Minah 232:

'Şeyhimizin etabından iki alim konuşuyordu. Biri dedi ki: 'Şeyh sana namazı terk etmeni emretse ne yaparsın?', diğeri: 'Ben kerhen de olsa emre uyarım' dedi. Soruyu soran alim: ' Ben gönüllü ve kalp hoşnutluğuyla uyarım' dedi.'

Nakşibendi tarikatının adab kitaplarından olan *'Risale-i Halidiyye'* isimli eserde ise şunlar geçmektedir:

'…Ey ihvanlar! Madem ki şeyhinizden tesir ve tasarruf görüyorsunuz şeyhin fiillerine itiraz etmeyin. Eğer kalbinize bir düşünce veya itiraz gelirse hemen peşinden o şeyden tevbe ve istiğfar edin. Çünkü o düşünce o an öldürücü zehirdir. Ehlullah'a itiraz kapısını açık bırakanların kötü akıbet (yani küfür üzere) öldüklerini keşif, vicdan, tecrübe, imtihan erbabı ve tahkik ve ik'an ashabı araştırmışlar ve açıklamışlardır. Nefsin kötü şeyleri güzel göstermesinden ve şeytanın hilesinden Allahu Teala'ya sığınırız. Bu konuda gelen hadis-i kudsînin deliliyle ehlullaha itiraz eden kimsenin muhakkak küfür üzere öleceği bazı kitaplarda yazılıdır.

Ve dediler ki: Eğer mürit, şeyhinden zâhiren şeriata zıt bazı işler görse, -Hızır'ın çocuğu öldürmesi, gemiyi delmesi gibi- Musa ile aralarında geçen kıssayı aklına getirsin, düşünsün ki bu düşünmesi ya günahı şeyhten ya da şeyhi günahtan men eder.

Çünkü veli olmak için haramlardan ve kötü şeyleri işlemekten kaçınmak şart değildir.

Bilakis Peygamberlerin masum (günahsız) olduklarında ihtilaf vardır. Esas olan Peygamberlerin günahsız olduğudur. Veli olmakta günahsız olmanın şart olmamasına delil Rasûlullah'ın ashabından recm edilmek, el kesilmesi gibi şer-i cezaların meydana geldiğidir. (Yani hepsi birer veli idi. Fakat bu cezaları gerektirecek günahları işlediler.) Bununla (yani ceza gerektiren günahları işlemiş ve cezalarını görmüş olmalarıyla) beraber sahabelerin mertebece en aşağısı, veli olup evliyanın en faziletlisinden efdal ve velayet sıfatında en kuvvetlidir…' [24]

Takiyye

Şia'nın kendisiyle temeyyüz ettiği esaslardan biri de takiyye yani asıl inancını muhalifin yanında gizlemektir.

Kuleyni, İmam Cafer'den şunu aktarır:

22. *Envaru'l Kudsiyye 1/175-176.*
23. *Seyyid-i Ahmed Dirdir 119.*
24. *Bu terceme Mahmut Ustaosmanoğlu'na bağlı olan http://www.ruhulfurkan.com/?page_id=84 siteden alınmadır. Türkiye'de tasavvuf büyüklerinden kabul edilen M. Zahit Kotku'nun hazırladığı eserde ise ifade şöyledir: 'Çünkü velîlik için ma'sıyetten halâs şart değildir. İsmet ancak peygamberlerle büyük velîlere mahsustur. Velîlikte ma'sûmiyyetin şart olmadığına delil, ashàb-ı kiramdan bazıları hakkında hudûd-u şer'iyyenin icrâ edildiği ve bâhusus, ashàb-ı kiramın ednâsı dahi velîlerin a'lâsına fâik olduğudur.'Bknz: http://serifbuhari.com/halidi-risalesi.html#.VY8TsfntlBc. Açıkçası iki ayrı nakilde çelişkilidir. Şayet masumiyet şart değilse neden murid şeriata aykırı bir durumda itiraz etmemelidir? Yine bir tercemeye göre masumiyet velayet için şart değilken bir diğerine göre peygamberler ve büyük veliler dışında kalanlar için şart değildir demiştir. İki tercemede de ashabın günah işlemesi delil gösterilmiştir. M. Zahit Kotku tercemesini esas aldığımızda, sahabeler büyük veli kapsamına dahil olmamış oluyorlar… Ama devamında en aşağı rütbedeki sahabenin büyük rütbeli veliden üstün olduğu kaydedilmiş.*

'...Ey Ma'li bizim işimizi sakla ve insanlar arasında yayma! Bizim işimizi saklayanı Allah dünyada izzetli kılar ve kıyamette onun gözleri önünde nur kılar. Yayanıysa dünyada zelil kılar ahirette gözünün önünde nur kılmaz. Ey Ma'li! Takiyye benim ve babalarımın dinidir. Takiyyesi olmayanın dini de yoktur.' [25]

İnsanlık tarihinde mistisizm ve tasavvuf başlıklı giriş yazımızda aktardığımız bazı nakilleri tekrar edelim:

Cüneyd-i Bağdadi, Eş-Şibli'ye dedi ki: *'Biz bu ilmi muhkemleştirdik sonra da onu sirdablara/mağaralara gizledik. Sen ise geldin onu insanlara anlatıyorsun!' Şibli dedi ki: 'Konuşan ben, duyan benim. Bu âlemde benden başkası mı vardır?'* [26]

Gazali, Sehl bin Abdullah Et-Tüsteri'den aktarır: *'Âlimin üç ilmi vardır: Herkese anlattığı zahir ilimler, sadece ehline anlattığı batın ilimler, sadece onunla Allah arasında olan ve kimseye anlatamadığı özel ilim.'*

Yine bazıları dedi ki: *'Rububiyetin sırrını ifşa etmek, küfürdür.'*

Bazısı da: *'Rububiyetin sırrı vardır. İfşa edilirse Nübüvvet iptal olur. Nübüvvetin sırrı vardır. İfşa edilirse ilim iptal olur. Allah'ı tanıyan âlimlerin sırrı vardır. İfşa edilirse hükümler iptal olur.'* [27]

İbni Arabi ise şöyle der: *'...İlmin ve keşfin bu kısmı, insanların çoğundan gizlenmelidir. Çünkü anlaşılması zor ve insanların onda telef olması yakındır... Bundan dolayı, Hasan-ı Basri bu konuları konuşacağında Ferkad El-Subhi ve Malik bin Dinar gibileri çağırır onlara anlatırdı. Kapısını diğer insanlara kapatırdı. Şayet gizlemek vacip olmasaydı böyle yapmazdı.'* [28]

Şia'nın kendisiyle temeyyüz ettiği esaslardan biri de takiyye yani asıl inancını muhalifin yanında gizlemektir.

Yine Şa'rani şöyle der:

'Bundan dolayı Nebi, ashabına hakikati öğretmek istediğinde kapıları kapattırır ve: 'Aranızda yabancı var mı?' diye sorardı. Göstermiş oldu ki şeriat yolu açık olsa da kavmin yolu, gizlilik üzere kuruludur. Bundan dolayı bu yolun ehli, onları anlamalarından emin olunmayan insanlara anlatmamalıdır. Ta ki inkâr edip nefret etmesinler.' [29]

İlk sufilerin Şii olması, tasavvuf silsilesi ve Şia silsilesi, meleklerin gelmesi ve vahiy, velileri ve imamları Nebi'den üstün görme, korunmuşluk/ismet inancı, yeryüzünün imam veya şeyhten yoksun olmayacağı, imamları ve şeyhleri bilmenin vacip olduğu, velayet ve imametin tevarüs ettiği, Allah'ın şeyh ve imamlara hulul edip onlarda tecelli ettiği, tasavvuf ve imamet mertebeleri, şeriatın ve teklifin imamlar ve velilerden düşmesi vb. benzerliklerden yola çıkarak tasavvufun Şia'dan etkilenerek sunni dünyada var olduğu kanaati mevcuttur.

5. Yeni Eflatunculuk Tesiri

Mistik bir felsefi akım olan Yeni Eflatunculuk; felsefe alanındaki ruh ve metafizik aleme dair yaklaşımları olan bir akımdır. Aslında tasavvufun bu felsefeyle ilişkilendirilmesinden ziyade tüm İslami ilimlerin umumi olarak felsefeden nasıl etkilendiklerinin bilinmesi gerekir.

Emeviler döneminde başlayan ve Abbasiler döneminde kurumsallaştığı için zirvesine ulaşan tercüme faaliyetleri neticesinde İslam alemi felsefeyle tanıştı. Filozofların kitaplarının tercümesiyle beraber, onların görüşleri İslam'ın değerleriyle karşılaştırıldı. Ortaya çıkan tartışmalar neticesinde dönemin alimleri farklı eğilimler içerisinde oldular. Hadis ehli kabul edilen alimlerin çoğu bu yeni harekete şiddetle karşı çıktı. Kur'an ve Sünnet'in tüm hayır ve güzellikleri barındırdığını, Müslümanların dinlerini anlamak için farklı metotlara muhtaç olmadığını savundular. Büyük imamların çoğu bu tip

25. 2/223.
26. Et-Taarruf li Mezhebi Ehli Tasavvuf, 1/145-146.
27. İhya 1/100.
28. El-Keşf an Hakikat Sufiye, s. 54.
29. A.g.e, s. 68

tartışmalara vakit ayıran, bu kitaplar üzerinde çalışma yapanları bidatçilik ve zındıklıkla suçladılar. Başka bir grup alim ise bu kitaplara ve yeni ortaya çıkan konulara ilgi gösterdiler. Kimisi bu yeni eserlere ve filozoflara hayran kalmış ve onların her dediğini onaylayan bir hâle bürünmüştü. Öyle ki naslardan filozofların koyduğu kaidelere uymayanları, tevil edenler dahi vardı. Kimisi de bu ilgisini onları tanıma ve görüşlerine cevap vermek olarak ilan ediyordu. Netice olarak tüm ilim dallarının bu yeni kitaplar ve ortaya çıkan nazariyelerden şöyle ya da böyle etkilendiği bir hakikattir.

Bazı araştırmacılar İslami tasavvuf ekolünün de bir felsefi akım olan Yeni Eflatunculuk'tan etkilendiğini ve tasavvufa has birçok terimin bu akımdan alındığını iddia etmişlerdir.

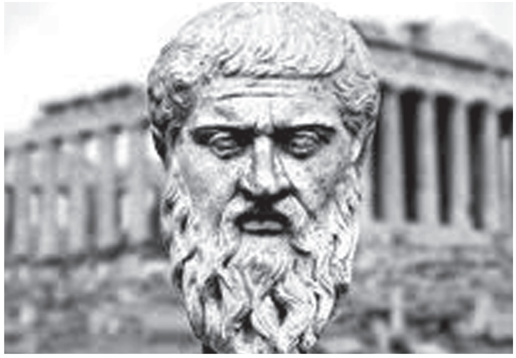
Bu akımın en tanınmış filozofu Plotinus'un verdiği dersler, öğrencileri tarafından kaydedilmiş daha sonra kitaplar hâlinde neşredilmiştir. Bu kitaplar Arapça'ya Kitabu'l Esolocya olarak terceme edildi. Aristoteles'e ait olduğu düşünülen bu kitap, İslam alimleri tarafından kabul gördü ve istifade edildi. Böylece İslam alemi Yeni Eflatunculuk ve onun İslam'a yakın kabul edilen bazı değerleriyle tanışmış oldu.

Aslında Yeni Eflatunculuk, metaryalist ve ateist felsefeye karşıdır. Her şeyi maddeyle açıklamaya çalışanların insan fıtratında yaptığı tahribatı onarmak ve insanı manevi değerlere yönlendiren, felsefeye dayalı bir mistik akımdır. Onun özellikle maddeci felsefeye karşı cevapları, maddenin insanı kirlettiği, ilahi olan ruhunda bedenin esiri olduğu ve bunu aşması gerektiği, aslı olan ilahi hüviyete kavuşması için mücadele zorunluluğu; asıllarını ruh ve mana üzere kurmuş tasavvuf erbabının dikkatini daha fazla çekmişti.

Özellikle bu akımın kimi kavramları incelendiğinde tasavvufta kullanılan bazı kavramlara benzediği görülecektir.

Sudûr

'Sözlükte, 'doğmak, meydana çıkmak, sâdır olmak, zuhur etmek' anlamında masdar olan sudûr kelimesi, felsefe terimi olarak kâinatın meydana gelişini yorumlamak üzere tasarlanan, yoktan ve hiçten yaratma (halk) inancından farklı olduğu ileri sürülen teoriyi ifade eder. Sudûr yerine

'akmak, fışkırmak, taşmak' mânasındaki feyz de kullanılır. Batı dillerinde sudûr, procession; feyz ise, emanation terimleriyle ifade edilir. Semavî dinler tarafından evrenin Allah'ın mutlak irade ve kudretiyle sonradan ve yoktan yaratıldığına dair verilen bilgilerin birtakım mantıkî açmazlara sebep olduğu gerekçesiyle Fârâbî ve İbni Sînâ gibi filozoflar, evrenin ortaya çıkışını çelişkilerden uzak ve daha anlaşılabilir bir sistemle açıklamak üzere kaynağını Plotin'den alan sudûr teorisini benimsemişlerdir. Ancak söz konusu teori, Plotin'in İslâmî kaynaklarda Eŝolocyâ ve Kitâbü'r-Rubûbiyye diye geçen Enneades adlı eserinde varsa da hiyerarşik bir sistem şeklinde ilk defa Fârâbî felsefesinde görülür.'

Peki sudûr denilen şey nasıl meydana gelir, aşamaları nelerdir? diye sorduğumuzda tasavvufla birebir uyuşan şu açıklamaları buluyoruz:

'Sudûr teorisinde ikisi mânevî (ma'kūl), biri maddî (mahsûs) olmak üzere üç varlık alanı söz konusudur. Sistemin en başında ve en üstte mutlak bir olan Allah, ardından sayıları on olan göksel akıllar gelmektedir; bunlar, Fârâbî'nin ikinciler (sevânî) ve maddeden soyut-ayrık varlıklar (müfârikât) dediği ruhanîler (melekler) anlamına gelmektedir. En altta ise mükemmellikten en uzak olan ve eksikliği temsil eden şekilsiz ilk madde (heyûlâ) bulunmaktadır. Göksel akıllar veya ruhanîler Allah ile maddî kâinat arasında aracı işlevi görmektedir.'

En üstte Allah *subhanehu ve teâlâ*, en altta ise maddi alem ve insan vardır. Bu ikisi arasında ise ruhlar vardır ve bunlar aracı görevi görmektedir. Tasavvufta var olan sadat, aktap ve ebdal gibi kavramlar ve bunların işlevinin aynı olduğunu görüyoruz.

Vahdeti Vücud

Anlam olarak varlığın birliği ve tekliği olan vahdeti vücud; özelde tasavvuf tarihinin, genelde İslam tarihinin en fazla konuşulmuş ve tartışılmış meselelerindendir. Allah, insan ve eşya arasında ayrılığı reddeden ve her şeyin tek birin farklı yansımaları olduğunu savunan bu nazariyenin kendisiyle anıldığı kişi Muhyiddin ibni Arabi'dir.

İslami olmayan bu düşünce İslam'a ne zaman ve nasıl girmiş ve tasavvuf eliyle tevhid ismi altında Rasûllerin mesajı olarak kabul görmüştür?

Tasavvufçulara göre bu tamamen riyazet ve nefsin arınmasından sonra ulaşılan ve herkesin anlayamayacağı, sadece ilimde derinleşmiş olanların idrak edeceği bir hakikattir. Rasûllerin bu tarz bilgileri açıktan dillendirmemeleri insanların çoğunun bunları anlayacak mertebeye ulaşmamaları nedeniyledir.

Tasavvuf erbabının vahdeti vücudla kast ettiği şeyin İslam olması mümkün değildir. İslam'ın en temel ilkesi yaratan ve yaratılanın ayrı olmasıdır. Varlığın yaratanın bir parçası görülmesi ve yaratanın varlığın parçası olduğunu iddia etmek ise küfrün en açık hâlidir. Vahdeti vücutçuların piri kabul edileni İbni Arabi'nin bazı sözleri incelendiğinde bu aşırılık açıkça görülecektir: '*Yaratan, yaratılan, halık, mahluk, hep O'dur. O'nun dışında, O'nun varlığı haricinde hiçbir varlık tasavvur edilemez. Çünkü Vücut birdir.'*

'Ey nefsinde varlıkları yaratan, sen yarattığın şeylerin hepsisin. Varlığı nihayetsiz olan şeyi sen vücudunda yaratırsın. Şu hâlde sen hem dar hem de genişsin.'

'Allah beni över, ben de O'nu. O bana kulluk eder, ben de O'na, Bir halde ben O'nu ikrar eder ve eşyadaki çokluk ve değişikliği görünce de inkâr ederim.'

İbni Arabi'ye ait olan bu sözler ve benzerleri aslında vahdeti vücuddan ne kast edildiğini anlamak için yeterlidir. Bu *'Birden ancak bir çıkar'* diyen *'Yeni Eflatunculuk'* eseri olan bir inançtır.

Açıkçası Vahdeti Vücud fikrinin tasavvufa nereden girdiği çokta mühim değildir. Bu fikrin İslam dışı bir sapıklık olduğu ve bir ileri merhalede tüm dinlerin ve farklı inançların aynı şey olduğunu savunan ve İslam'ı küfür karşısında pasifleştiren bir hüviyete sahip olduğudur. Bu yazı silsilemizin ilerleyen bölümlerinde vahdeti vücud konusunu tafsilatlı bir şekilde ele alacağız. O bölümlerde daha iyi anlayacağız ki bu sapıklık sadece kendinden geçmiş insanların sekr halinde söyledikleri bazı saçmalıklardan ibaret değildir. Bilakis puta tapanın da, teslise inananın da, Allah'a oğul nispet edenin de hep bir olduğunu yani Allah olduğunu ve bunlarla mücadelenin birle mücadele olduğunu savunan bir zihniyettir. Tasavvuf ve Tağutlar arasındaki ilişkiyi inceleyeceğimiz bölümde ise bu tarz fikirlerin genelde işgal dönemlerinde yayıldığı ve bir küfür milletinin İslam topraklarını işgaline zemin hazırladığına şahit olacağız.

6. Tasavvuf Tamamen İslam Kaynaklıdır

Buraya kadar yazdıklarımız genel olarak tasavvuf dışında kalan araştırmacıların tasavvufun menşei hakkında söylediklerinden ibaretti. Acaba tasavvuf ehli bu konuyu nasıl değerlendirmektedir? Bir sonraki yazımızda tasavvuf ehlinin tasavvufun kaynağına dair söylediklerine bakacağız. Çaba bizden, başarı Allah'tandır.

XX

Unutulmuş Sünnet: İtikaf

İtikafın hikmeti, kişinin dünya hayatından kopup tüm benliğiyle Rabbine yönelmesi, boş ve anlamsız şeylerle ziyan ettiği vaktini ibadet ve taatle imar etmesidir. İbadetin kendinden ötürü meşru kılındığı bu hikmetlere aykırı durumlar, itikaftan hakkıyla faydalanmanın önünde engeldir.

Allah'ın Adıyla...

İnsanı ruh ve cesetten yaratan, El-Hayy ismiyle ruhlara ve dolayısıyla cesetlere hayat veren, Er-Rabb oluşuyla ruhları ve dolayısıyla bedenleri terbiye etmeyi insana öğreten Allah'a hamd olsun. Salât ve selam, sünnetiyle insana en güzel ahlakı ve kâmil insan olmayı öğütleyen, bedenlerin terbiyesini öğrettiği gibi itikaf sünnetiyle ruhları terbiye etmeyi öğreten Muhammed Mustafa'ya olsun.

Başı bereketli, ortası hayırlarla dolu, sonu Kadir gecesi ve itikaf gibi Rabbani lütuflarla süslenmiş bir ayın sonuna erişmiş bulunmaktayız. Yaratan ve yarattıkları arasında dilediğini seçen Rabbimiz, bu mübarek ayı yarattığı aylar içerisinden seçmiş, rahmet ve hidayet ayı olarak kullarına hediye etmiştir.

Bir yılın kirlerinden arınmak isteyen, Rahman'ın rahmetine talip olan, hayır ve salih amelde yüksek dereceleri arzulayan, belki de en önemlisi rıza-ı ilahiye ve cennetlere talip olanlar için büyük bir fırsattır Ramazan.

Bu mübarek ayın Müslümana sunduğu en değerli fırsatların başında itikaf ibadeti gelir şüphesiz. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* ve değerli ashabı için Ramazan ayının vazgeçilmezi olan itikaf ibadeti, günümüzde unutulmuş sünnetlerdendir. Bu sünnetin ihya edilmesini sağlamak ve

bu sünneti hayatlarında canlı tutanlara bu sünnetin adabına dair bazı bilgiler sunmak için bu ayın başyazısını itikaf ibadetine ayırdık.

Kelime anlamı olarak a-ke-fe köküne ait olan itikaf; bir şeye devam etmek, bir mekânda kendini hapsetmek, bir şeye yapışmak ve onunla olmak anlamlarına gelir.

Şer'i anlamıysa; belli zamanlarda itikaf niyetiyle kişinin mescidde kalmasıdır.

İslam fukahasının itikaf tanımları, fıkıh kitaplarımızda farklılık arz etmektedir. Bu farklılıkların nedeni itikaf için gerekli olduğuna inanılan şartlar hususundaki farklı yaklaşımlardır. Örneğin; itikaf mutlaka oruçluyken olmalıdır diyenler, bu tanıma *'oruçlu olarak'* kaydını eklemişlerdir.[1] İtikafa girilecek mekânın/mescidin mahiyetiyle alakalı şart koşanlar da bu şartları tanıma yansıtmışlardır.[2] Racih olan ve şer'i delillerin desteklediği ise itikaf, Ramazan'a has bir ibadet olmadığı gibi, onda oruç tutmanın da şart olmadığıdır. Yine delillerin bize gösterdiği kadarıyla itikafta zaman mefhumu da söz konusu değildir. Kişinin ibadet ve Allah'a *subhanehu ve teâlâ* yaklaşma gayesiyle kendini mescide kapatıp orada dış dünyadan kopuk olarak kalması, itikaf için yeterlidir. İtikafa girilecek mescidin, Mescid-i Haram/Nebevi/Aksa olması gibi bir gereklilik olmadığı gibi bu mekânın, şehrin en toplayıcı ve büyük mescidi olması gibi bir şart da delillerle sabit olmamıştır, yalnızca fakihlerin içtihadıdır. Kur'an ve Sünnet'te itikafla alakalı sabit olan iki şey vardır:

Kişinin ibadet ve Allah'a yaklaşma gayesiyle kendini mescide kapatıp orada dış dünyadan kopuk olarak kalması, itikaf için yeterlidir. İtikafa girilecek mescidin, Mescid-i Haram/Nebevi/Aksa olması gibi bir gereklilik olmadığı gibi bu mekânın, şehrin en toplayıcı ve büyük mescidi olması gibi bir şart da delillerle sabit olmamıştır.

"...Camilerde itikafta olduğunuz zamanlarda hanımlarınıza yaklaşmayın. Bunlar, Allah'ın koymuş olduğu sınırlardır, bunlara yaklaşmayın. İşte, sakınırlar diye Allah, ayetlerini insanlara böyle açıklamaktadır." [3]

- İtikaf müddetince kadınlarla münasebetten sakınılması
- İtikafın mescidde olması

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* pratik uygulaması da bu iki şart etrafında dönmektedir.

İtikaf İbadetinin Faydaları

Tevhid İmamlarının Sünnetini İhya Etmek

İtikaf bizden önce yaşayan tevhid imamlarının ortak sünnetidir. Dış dünyanın, ruhu ve maneviyatı kirleten maddi havasından kurtulmak ve kalbi yaratıcısına bağlamak isteyen muvahhidler, Allah'a en sevimli olan mescidlerde itikafa çekilirlerdi.

İbrahim ve İsmail'e *aleyhimusselam* Mescid-i Haram'ı inşa ettiren Rabbimiz, orayı temizlemelerini onlardan istemiştir. Temizliğin hikmetini de rükû eden, secdeye varan ve itikaf edenlere mescidi hazırlamak olarak belirtilmiştir.

*"Kâbe'yi insanlar için bir toplanma ve güven yeri kıldık. Siz de İbrahim'in makamından kendinize bir namaz kılma yeri edinin. İbrahim ile İsmail'e: 'Tavaf edenler, **orada ibadet için itikafa çekilenler,** rükû ve secde edenler için evimi temizleyin' diye emir vermiştik."* [4]

Bir yönüyle de itikaf ve muhtevası olan inziva, fıtratın gerektirdiği amellerdendir. Henüz bir şeriat ve kitapla tanışmamış olan Hanifler, toplumun bunaltıcı şirk ve fuhşiyat havasından kurtulmak için inzivaya çekilirlerdi. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* nübüvvetin öncesinde günlerce Mekke'den uzaklaşması, kendini ve içinde yaşadığı toplumun gidişatını düşünmesi, şeriatla muhatap olmamış ancak temiz fıtrata sahip olan bir insanın arınmak için bulduğu çözümdür. Benzer bir eğilimi, fıtratı bozulmamış ve temiz fıtratıyla şirk ehlini terk eden Zeyd bin Amr bin Nufeyl'de de görüyoruz. O ve benzeri Hanifler, çoğu zaman toplumdan uzaklaşır, kendileri gibi inananları bulmak için bireysel seferlere çıkar ya da yalnız kalacakları bir mekânda inzivaya çekilirlerdi.

---

1. "Ömer bir gün Nebi'ye dedi ki: 'Ben cahiliyede iken Mescid-i Haram'da bir gece itikafa kapanmayı adamıştım.' Nebi, ona dedi ki: 'Adağını yerine getir.' " (Buhari, Müslim)
2. *"...Camilerde itikafta olduğunuz zamanlarda hanımlarınıza yaklaşmayın..." (2/Bakara, 187)*
3. *2/Bakara, 187*
4. *2/Bakara, 125*

Toplumun gidişatından rahatsız olan ve toplumu bir yerden başlayarak değiştirmek isteyenlerin, bu sünneti ihya etmeleri kaçınılmazdır. Seyyid Kutub *rahimehullah*, itikafın/uzletin davetçiler açısından önemine değinirken şu tespitleri yapmıştır:

"...Hülasa Nebi, bi'setten üç yıl önce Hira'da uzlete çekilirdi. Her senenin bir ayını bu şekilde geçirirdi. Bu da yıl içinde Ramazan ayıydı. Mekke'ye iki mil uzaklıkta bulunan Hira'ya gider, ailesini de yakınına alırdı. Bu ayı burada geçirir, yanına gelen fakirleri doyurur; vaktini ibadet, kâinatı ve yaratılıştaki müthiş kudreti tefekkür ederek geçirirdi. Kavminin üzerinde olduğu ürkütücü şirk akidesi ve sapkın tasavvurlardan razı değildi. Fakat ne yapacağına dair açık bir yol ve belirli bir menheci ne de gönlünü rahatlatacak bir yola da sahipti. Onun bu uzlet tercihi yüce Allah'ın onu yükleneceği büyük yüke hazırlamak için takdir ettiği bir programdı. Bu uzlette nefsine döner, hayatın basit meşgalelerinden kurtulur, kâinatın sesine ve yaratılıştaki müthiş sanata dikkat kesilirdi. Ruhu, kâinatın ruhuyla beraber Allah'ı tesbih eder, kâinattaki güzellik ve olgunlukla buluşur ve büyük hakikatle muamele ederdi.

(...) Vakıaya tesir etmek ve onun veçhesini değiştirmek isteyen her ruh için de bu gereklidir. Belli vakitlerde uzlete çekilmesi, dünya meşgalelerinden, hayatın gürültüsünden ve insanları meşgul eden basit dertlerden uzaklaşması gerekmektedir. Belli aralıklarla kâinatın büyük hakikatleri üzerinde düşünme ve tedebbür gereklidir. Sürekli dünyayla iç içe olmak, insanın ona alışmasına ve onunla ülfet kurmasına neden olur, dolayısıyla da onu değiştirmek için uğraşmaz. Ancak bir müddet ondan uzaklaşmak ve onu terk etmek, küçük vakıanın esaretinden kurtulmak ve basit uğraşları terk etmek, ruhu daha büyük meseleleri görmeye hazırlar... İşte Allah, Muhammed'i sallallahu aleyhi ve sellem büyük emaneti taşıması, yeryüzünü ve tarihin gidişatını değiştirmesi için böyle hazırladı. Onu nübüvvetle görevlendirmeden üç yıl öncesinde onu bu uzletle hazırlamış oldu..." [5]

Bugün İslam davetçilerinin içinde yaşadıkları toplumun tevhid imamlarının yaşadıkları cahiliye ve şirk toplumlarından pek de farkı yoktur. Bu toplumu, gidişatı ve tarihi değiştirmek isteyenlerin bunu başarmış olanların adımlarını takip etmeleri gerekir. Bu da önce ruhu dinlemek ve kâinatta Allah'ı tesbih edip birleyen ruhla özdeşleşmekle olur.

Kadir Gecesini İdrak Etmek

Başında cennetin kapılarını sonuna dek açıp cehennem kapılarını kapayan Rabbimiz, sonuna Kadir gecesi gibi bir Rabbani hediye yerleştirerek gerek Ramazan'ın hayrını idrak edemeyen gerek de tüm senede şeytanın ve nefsinin esiri olmuş kullara arınma ve bağışlanma imkânı sunmuştur.

Kadir gecesi maneviyatın ruhuysa, itikaf onun cesedi ve kendinde şekil aldığı zarftır. İtikaf ve Kadir gecesi birbirinden ayrılmayan, iç içe geçmiş bir bütünün iki parçasıdır. Allah Rasûlü, Ramazan'ın son on gününde itikafa girer ve bu gecelerde Kadir gecesini idrak etmeye gayret ederdi. Ashabına ve ümmetine de Kadir gecesini böyle aramalarını emrederdi.

Aişe *radıyallahu anha* annemiz şöyle buyurmuştur:

"Allah Rasûlü ölünceye kadar Ramazan'ın son on gününde itikafa girerdi. Ondan sonra hanımları da itikafa girdiler."

Bir başka rivayette:

"Rasûlullah vefat edinceye kadar Ramazan'ın son on gününde itikafa girer ve derdi ki: 'Kadir gecesini Ramazan'ın son on gününde arayın.' Rasûlullah'tan sonra zevceleri de itikafa girdiler." [6]

Ebu Said El-Hudri *radıyallahu anh* şöyle nakletmiştir:

"Biz Peygamberle birlikte Ramazan'ın orta on gününde itikafa girdik, yirminci günün sabahı olunca

5. 73/Müzemmil suresi girişinden.

6. Buhari, Müslim

eşyalarımızı evlerimize taşıdık. Rasûlullah hutbe verdi, sonra şunu söyledi: 'İtikafa girmiş olanlar, itikaf mahallerine dönsünler. Zira bu gece bana Kadir gecesinin hangi gece olduğu gösterilmişti, sonra unutturuldu. Siz, son onda ve tek gecelerde arayın." [7]

İnsanoğlunun temel özelliklerinden birinin nankörlük olduğunu biliyoruz. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* çoğu nimetine nankörlük eden insan, bu nimet karşısında da aynı özelliğini sergilemiştir. Öncelikle Kadir gecesiyle özdeşleşen itikaf sünnetini öldürmüştür. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* Kadir gecesini Ramazan ayının son on gecesini itikafta geçirerek arardı. Ashabının deyimiyle son on gününü ihya ederdi. Kur'an, zikir, insanlardan uzaklaşarak ruhu dinleme ve sürekli Kadir gecesinin hayrına ve bereketine nail olma isteğiyle gönülden ve yalvararak Allah'a yapılan dualarla bu geceler ihya olmuş olurdu.

İnsanlar öncelikle bu sünneti öldürerek Kadir gecesinin ruhu konumunda olan itikafla Kadir gecesinin arasını ayırdılar. Daha sonra Kadir gecesini Ramazan'ın 27. gecesine sıkıştırarak onu aramak külfetinden kurtulmuş oldular. Böylece hem itikafın on günlük Rabbani kerem ve lütfundan hem de Kadir gecesine erişme ihtimalinden mahrum oldular.

Kadir gecesini Ramazan'ın 27. gecesine sıkıştırarak onu aramak külfetinden kurtulmuş oldular. Böylece hem itikafın on günlük Rabbani kerem ve lütfundan hem de Kadir gecesine erişme ihtimalinden mahrum oldular.

Müslümanlar olarak Kadir gecesini Ramazan'ın son on gününde ve itikaf hâlinde arayarak bu iki ibadeti/sünneti beraberce ihya etmeliyiz.

Kalbin Arınması

Şüphesiz bu toplumda yaşayan ve bu toplumun değerleriyle yetişen Müslümanların umumi arınmaya ihtiyacı olduğu gibi, bir yılın biriktirdiği manevi kirlerden de arınmaya ihtiyacı vardır. İslam, ruhbanlığı yasakladığı için Müslümanın uzlete çekilmesi söz konusu değildir. Ancak sünnetin meşrulaştırdığı uzlet olan itikaf sünnetini ihya ederek bu hayırları elde edebileceğimiz gibi manevi olarak arınabiliriz de.

İbni Kayyım *rahimehullah* bu hakikate işaret ederek itikafın hikmetini şöyle özetler:

'Kalbin düzeltilmesi ve Allah'a giden yol üzerinde istikamet bulabilmesi, Allah'a muvafakat edip Allah'a bütünüyle yönelerek dağınıklığını toplamasına bağlıdır. Çünkü gönül perişanlığını Allah'a yönelmekten başka bir şey derleyip toplayamaz. Fuzuli yemek içmek, lüzumsuz arkadaşlık, boş sözler ve aşırı uyku; gönül perişanlığını artırıp onun her bir parçasını bir vadiye atar, onun Allah'a gidişine engel olur, onu zayıflatır, yolunu geciktirir ve yolculuğunu durdurur... Kullarına, maksadı ve ruhu: ***'Kalbin Allah'a tam bağlılığı, ona muvafakatı, O'nunla baş başa kalması, insanlardan kopması, sadece Allah'la ilgilenmesi' demek olan itikâfı meşru yapmıştır.*** *Şöyle ki, itikaf ile O'nu anmak, O'na muhabbet etmek ve O'na yönelmek; gönül endişelerinin ve kalbin duygularının yerine geçer. Onlara karşı kalbi istila eder de artık kalp bütün düşüncesini O'na yoğunlaştırır, gönle gelen bütün fikirler, O'nu zikretmeye, O'nun rızasını kazanıp O'na yakın olmaya çalışır. Halk ile ünsiyet yerine Allah'la ünsiyet meydana gelir. Böylece kul, hiçbir dost simanın olmadığı, Allah'tan başka kimsenin sevindirmesinin mümkün olmadığı kabirdeki korkunç yalnızlık günlerinde Allah'la dostluğunu hazırlamış olur. İşte itikafın en büyük maksadı budur...'* [8]

Her birimizin nefislerimizde müşahede ettiği bir hakikat vardır. Fazla uyumak, konuşmak, yemek içmek ve insanlarla bir araFda bulunmak; kalpleri katılaştırıyor. Dağların üzerine inmiş olsa onları Allah'ın azametinden parçalara ayıracak kadar tesirli olan Kur'an ayetleri, kalplerimizi titretmiyor, gözlerimizi yaşartmıyor. Etkili vaizlerin sözleri, meclisin dışına kadar bizlere eşlik etmiyor maalesef. Kalpler yaratıcısının sevgisinden halî olduğundan, ameller nefislerimize ağır geliyor. Allah'ın azameti ve korkusu, kalplerimizde yer etmediğinden günahlara karşı cüretkâr davranıyoruz.

7. Buhari, Müslim

8. Zadu'l Mead

Tüm bu afetlerden sıyrılmanın ve öze dönüşün yolu olarak görebiliriz itikafı. Katılaşan kalplerimizin yumuşadığı ve kalplerin hayatı olan Allah'ın sevgisini hissedeceği manevi bir şifa kaynağı.

İtikaf Ehlinin Dikkat Etmesi Gereken Hususlar

İhlas

Ruhbanlığı yasaklayan İslam, Müslümanın uzleti olan itikafı dahi İslam kardeşleriyle bir arada geçirmesini istemiştir. Allah'ın rahmet ettikleri müstesna tek başlarına uzlet hayatını tercih eden insanlar, çoğu zaman şeytanın vesvese ve hileleriyle garip hâller yaşadıklarına ve yüksek makamlara ulaştıkları zehabına kapılarak mustakim yoldan sapmışlardır. Tasavvufun felsefi bir hâl alması ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, hakkında hiçbir delil indirmediği kavramlarla kendini ifade etmesi, bu yolun müntesiplerinin sünnetten uzak uzlet ve halvet anlayışları sonrasında ortaya çıkmış ve yaygınlık kazanmıştır. İnsan fıtrat dini olan İslam şeriatıyla beraber Haniflerin sünneti olan tek başına halvet anlayışını kaldırmış, onun yerine cemaatin halveti olan itikaf ibadetini yerleştirmiştir.

Şeytan, yalnızlığın vesvese ve bazı ilginç hâllerini itikaf ehline yaşatmasa da, bir arada olmanın en ciddi afeti olan riya kapısından Müslümana yaklaşarak bu bereketli günlerden istifade etmesine engel olmaya çalışır.

Müslümanın en fazla dikkat etmesi gereken ve bu günlerde sürekli nefsine hatırlatarak zihninde diri tutması gereken şey, ihlasın gerekliliği ve riyanın amellere olan zararıdır. Bunun yanında Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* tavsiyesi olan duayı da sürekli tekrar etmeli ve kendisini bu afetten koruması için Rabbine iltica etmelidir.

"Rasûlullah bir gün bize şu hutbeyi irad etti:

— Ey insanlar! Şirkten kaçınınız, çünkü o, karıncanın taş üzerinde bıraktığı izden daha gizlidir!

Bunun üzerine:

— Ey Allah'ın Rasûlü, bu kadar gizli ise biz ondan nasıl sakınacağız, diye soruldu.

Peygamber:

— 'Ey Allah'ım! Bildiğimiz halde şirk koşmaktan sana sığınıyoruz. Bilmediklerimizden ötürü de senin affını talep ediyoruz' deyin, buyurdu." [9]

Ucub/Nefsi beğenme

İtikaf, insanın manevi olarak çok yoğun olduğu ve yıl içerisinde ilk defa bu denli yoğunluklu Rabbine kulluk ettiği bir zaman dilimidir. Şeytan bu durumda insana sağdan yaklaşır ve Allah'ın sonsuz nimeti karşısında bir hiç sayılacak amellerini kişinin gözünde büyütmeye çalışır. Bu da Allah'ın en nefret ettiği hasletlerden olan ucubun/nefsi beğenmenin ortaya çıkmasına neden olur. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* böyle bir adamın hâlini şöyle tasvir etmiştir:

"Bir adam, nefsinin hoşuna giden bir elbise içinde saçları da yapılmış olarak giderken yürüme sırasında kibre düşmüştü ki, birden yere battı. Kıyamet kopuncaya kadar orada zorlukla batmaya devam edecek." [10]

İnsanın ibadeti ne kadar fazla olursa olsun neyini beğenip böbürlenebilir ki? Onu İslam'a hidayet eden, ibadete muvaffak kılan, itikafta bulunmasına müsade eden ve ona bu durumu sevdiren âlemlerin Rabbi olan Allah değil midir? İnsanın bunca nimeti görmeyip kendi yaptıklarını görmesi ve Rabbine şükretmek yerine nefsinden bilerek kendini üstün görmesi nasıl izah edilebilir?

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, ashabını bu noktalarda terbiye eder ve onlara cennet, rıza-ı ilahi ve amel arasındaki bağlantıyı doğru anlayacakları nasihatlerde bulunurdu.

---

9. *Müsned*
10. *Buhari, Müslim*

"— Sizden birisi işlediği ameliyle cennete giremez.

Sahabeler:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Sen de mi (kendi işlediğin amelle cennete giremeyeceksin?), diye sordular.

Peygamber:

— Ben de giremem. Ancak Allah'ın, kendi katından bir rahmetle beni örtmüş olma hâli hariç." [11]

Seleften çoğu imamın dikkat çektiği: *'Mütevazi bir günahkâr, kendini beğenen kibirli bir abidden Allah'a daha sevimlidir'* hakikatini unutmamalıyız. Mütevazi bir günahkârın Rabbine dönmesi ve tövbeyle durumunu düzeltmesi muhtemeldir. Ancak mütekebbir bir abidin Rabbine şükretmeyeceği ve insanları hakir görerek kibre düşeceğiyse muhakkak.

İtikafın Ruhuna Aykırı Davranışlardan Kaçınmak

İtikafın hikmeti, kişinin dünya hayatından kopup tüm benliğiyle Rabbine yönelmesi, boş ve anlamsız şeylerle ziyan ettiği vaktini ibadet ve taatle imar etmesidir. İbadetin kendinden ötürü meşru kılındığı bu hikmetlere aykırı durumlar, itikaftan hakkıyla faydalanmanın önünde engeldir. Bu noktada iki sınıfa önemli vazifeler düşmektedir. İlk olarak mescidin idaresini elinde bulunduran kardeşlerin bazı şeylere dikkat etmeleri gerekmektedir. İtikaf öncesi kardeşleri maddi ve manevi bazı hususlarda bilgilendirmek, itikaf günlerinde maneviyatı zinde tutmak için kalp inceltici sohbetler yapmak, bir günün nasıl değerlendirileceğine dair açık bir program hazırlamak, itikaf ruhuna uygun olmayan davranışlar sergileyen kardeşleri hikmetle uyarmak ve bunlara mani olmaya çalışmak, bu hususlardan sadece birkaçıdır.

Asıl vazifeyse itikafa giren kişiye düşmektedir. Yolun başında bazı tedbirler almalı, böylece itikafını muhafaza etmelidir.

Öncelikle itikaftaki amacın, dış dünyayla bağı kesmek olduğunu hatırda tutmalıdır. Telefon, internet vb. dış dünyayla insanın bağını devam ettiren şeylerin itikafın ruhuna uymadığını bilmeli, bunları kendiyle itikafa sokmamalıdır.

Mümkünse çok iyi tanıdığı ve samimi olduğu arkadaşlarıyla aynı ortamda itikafa girmemeli, farklı bir mescidde veya ilde itikafa girmelidir. Böylece itikafta olmaması gereken gereksiz konuşma, şakalaşma ve boş vakit öldürme ihtimali en asgariye indirilmiş olur.

İtikaf süresince yapmak istediklerine dair net bir programa sahip olmalıdır. Belirsizlik, itikaftan faydalanmanın önündeki engellerdendir. Cemaatle icra edilen teravih, mukabele, kalp inceltici sohbetler ve gece namazı dışında kendisi için çizdiği bir programa sahip olmalıdır. Yazılı bir program her zaman daha etkilidir.

İtikaf süresince yapmak istediklerine dair net bir programa sahip olmalıdır. Belirsizlik, itikaftan faydalanmanın önündeki engellerdendir. Cemaatle icra edilen teravih, mukabele, kalp inceltici sohbetler ve gece namazı dışında kendisi için çizdiği bir programa sahip olmalıdır.

İtikaf; yeme, içme ve uyuma yeri değildir. Bilakis itikafın meşru kılınma hikmetlerinden biri de kalbi öldüren ya da katılaştıran bu fudulattan kurtulmaktır.

İtikaf esnasında en fazla dikkat edilmesi gereken şeylerden biri kul hakkıdır. Rabbimizin hakkını gözetmek için girdiğimiz itikaftan kul hakkıyla çıkmış olmak bir kazanç değil kayıptır. Özellikle kardeşlerin ibadet ve uyku saatlerinde sessiz olmaya dikkat etmek, kişisel bakımımıza dikkat ederek başkalarına eziyet etmemek, ortak kullanım alanlarını temiz kullanmak gibi hususlarda titiz davranılmalıdır.

İtikafın imtihanı olan güzel ahlaka dikkat etmek gerekmektedir. Farklı anlayış ve kültürlere sahip onlarca belki yüzlerce Müslümanla aynı ortamı paylaşmak durumundayız. Birçoğumuzun günlük yaşantı biçimi ve alışkanlıkları diğeriyle uyuşmayabiliyor. İtikafın bir hikmeti de sinir, şehvet, bencillik vb. kötü ahlaklardan arınmak ve hilm, iffet, cömertlik ve fedakârlık gibi güzel ahlakları kazanmaktır.

---

11. Buhari, Müslim

Güzel ahlakın dışına çıkmak kişinin itikafına şeytanı dahil etmesi ve onun semerelerini ifsat etmesi anlamına gelir.

Bu konuda Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* şu uyarısı zihinlerde canlı tutulmalıdır:

"Rasûlullah Kadir gecesini bize haber vermek üzere hücresinden çıktı. Derken Müslümanlardan iki kişi kavga ediyorlardı. Şöyle buyurdu: 'Ben sizlere Kadir gecesini haber vermek üzere çıktım filan ve filan kimseler birbirleriyle kavga ettiler de Kadir gecesine ait bilgi kalbimden kaldırıldı. Umarım sizin için böylesi daha hayırlı olur. Onu dokuzuncu, yedinci ve beşinci günlerinde arayın.' " [12]

İki Müslümanın kendi aralarındaki kavgası, Kadir gecesinin kalkmasına neden olduğu gibi itikaf esnasında ortaya çıkması; muhtemel tartışma, ses yükseltme, kin ve buğz gibi kötü hasletler itikafın güzelliklerinin kalkmasına neden olabilir.

Şeytan bu noktada bazı kardeşlerin ayağını kaydırıp çok farklı bir noktaya sürükleyebiliyor. Herkesten kopmak, asık surat ve mesafeli bir diyalog kurmak, başka bir tuzaktır. Oysa güzel ahlak, tebessümü ve insanlarla muamelede yumuşak olmayı gerektirir.

Kardeşlere Hizmet İbadetinden Mahrum Olmamak

İtikafta bulunan kardeşlerimizin Müslümanlara hizmet ve onların işlerini kolaylaştırma ibadetinden de itikaf süresince nasiplerini almaları gerekir. Mescidler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* evi, orada bulunanlar da El-Kerim olan Rabbimizin misafirleridirler. Onlara yapılan hizmet ve verilen değer, bir yönüyle mescide ve onun sahibine verilmiş olur.

Mescidlerde yapılan hizmetin, küçüğü büyüğü olmaz. Hepsi şerefli ve değerlidir. Allah *subhanehu ve teâlâ* bu hizmet için Peygamberlerini kullanmış ve Kur'an'da da bunu konu edinmiştir.

"...İbrahim ile İsmail'e: 'Tavaf edenler, orada ibadet için itikafa çekilenler, rükû ve secde edenler için evimi temizleyin' diye emir vermiştik." [13]

Son olarak;

Bu büyük nimetten faydalanmak için şeytanın bizi kendisiyle aldattığı mazeretlerden kaçınmak ve içinde, bin geceden daha hayırlı olan Kadir gecesini arayacağımız bu günlerden istifade etmek gerekir.

İş durumu müsait olmayan kardeşlerimizin en azından hafta sonlarını veya izinlerinden kullanarak bu günlerini itikafta geçirerek değerlendirmeleri gerekir. İşlerini karşılıklı olarak birbirlerine emanet edebilen kardeşlerimizin hayırda nöbetleşerek itikafa girmeye gayret göstermelerini tavsiye ediyoruz. Hayırda öncü olan ve Allah için terk edilenin mutlaka Allah tarafından daha hayırlısıyla mükâfatlandırılacağını bilen kardeşlerimizin bu günlerde iş yerlerini gerekiyorsa kapatmaları en güzel olanıdır.

Çocuklarından dolayı bu hayırdan mahrum olan bacılarımızın, başka kardeşleriyle anlaşıp hayırda nöbetleşmeleri ve sırayla itikafta yer almaya çalışmaları gerekir. Böylece sahabe sünneti olan hayırda nöbetleşme ihya edilmiş ve bu hayırdan belli günlerde de olsa mahrum kalınmamış olur.

"Ben ve Ensar'dan bir komşum, Beni Ümeyye İbni Zeyd yurdunda oturuyorduk. Bu yurt, Medine'nin 'avali' denilen bölgesinde idi. Peygamberin yanına nöbetleşe giderdik, bir gün o gider, bir gün de ben giderdim. Ben Peygamberin yanına gittiğimde o gün içinde Peygambere gelen vahiy vb. haberleri getirirdim, o gittiğinde de aynı şekilde yapardı." [14]

Rabbimiz! Bu Ramazan'ı bizler için günahlarımızdan arınma ve senin rızana erişme ayı kıl. Bizleri Nebi'nin sünneti olan itikafa muvaffak kıl ve onda Kadir gecesini idrak etmeyi ihsan eyle.

12. Buhari
13. 2/Bakara, 125
14. Buhari

FARUK FURKAN

İslam'ınla ve Tesettürünle Şeref Duy

Senin, hicaba bürünmen ve ortalığın alev alev yandığı günlerde bile siyah örtü giyinerek Allah'ın emrini yerine getirmeye çalışman hakikaten kolay bir şey değildir. Nefse çok ağır ve meşakkatli gelen bir iştir. Lakin -dediğimiz gibi- sen cennetin talibisin; bu nedenle ahireti ummayan diğer kadınlar gibi rahat davranamazsın.

Allah'ın Adıyla...

Değerli mümine bacım, Rabbim nasip eder ve imkân verirse bugün inşallah bir yazı silsilesine başlıyoruz. Bu yazı silsilesinde sana dinin, kimliğin, ailen, çocukların, arkadaşların, tesettürün ve buna benzer bazı konular hakkında nasihatler etmeye çalışacak ve seni, Rabbinin rızasına daha uygun bir hayat sürdürmeye teşvik etmeye gayret edeceğiz. Bu yazı serisindeki öncelikli amacımız; bu dinin mensubu olduğun, tevhide gönül veren kimselerin safında yer aldığın ve kâfir Batı'nın dikte ettiği giyim tarzını reddederek tesettüre büründüğün için İslam'ın izzet ve şerefini gönlünün derinliklerinde hissetmeni sağlamaktır. Eğer bu yazıları okuduktan sonra gönlünün derinliklerinden şu sözleri haykırabiliyorsan, bu durumda yazılarımız amacına ulaşmış demektir:

- Allah'a hamd olsun ki ben, tevhide gönül vererek dünyanın en büyük nimeti ile şereflenmişim.
- Allah'a hamd olsun ki ben, şirkten uzak durarak tüm Peygamberlerin ve tüm müminlerin safında yer almışım. Rabbim bana hidayet vermeseydi, ben de milyonlar gibi şirkin karanlıklarında yolunu kaybedenlerden olurdum.
- Hamd olsun ki ben, kâfir Batı'nın dikte ettiği giyim tarzını reddedip Allah'ın istediği giyim tarzına bürünerek sadece Allah'ın istediği bir hayatı yaşamaya çalışmışım.
- Hamd olsun ki ben, Allah'ın emirlerine ram olarak tesettüre bürünmüş ve bana nâmahrem olan tüm insanların bakışlarından güzelliğimi uzak tutarak Rabbimin rızasını kazanmaya çalışmışım.

- Hamd olsun ki, güzelliğimin odak noktası olan yüzümü örterek hem mümin kardeşlerimi, hem de diğer erkekleri fitneye düşürmekten uzak durmuşum.
- Hamd olsun ki, bu noktadaki ihtilaflardan uzak durarak şüpheden sakınmış ve hem dinimi, hem de namusumu korumaya almışım.
- Hamd olsun ki, Rabbim bana İslami bir ev ortamı edinmem gerektiğini öğretmiş; eğer O *subhanehu ve teâlâ*, bana böylesi bir bilgiyi vermeseydi ben de sabahlara kadar televizyon seyreden, öğlene kadar uyuyan, müzik dinleyen, resim yapan, dantel örmekle ömür tüketen, boş ve anlamsız bir kadın olabilirdim.
- Hamd olsun ki, Rabbim bana ilim tahsil etmem gerektiğini öğretmiş; eğer O *subhanehu ve teâlâ*, böylesi bir emir vermeseydi ben de içerisinde yaşadığım toplumun fertleri gibi cahil olan, laftan anlamayan ve daha Rabbini tanımayan bir insan olabilirdim.

Evet, bu yazı serisini okuduktan sonra bu sözleri gönülden söyleyebilmendir amacımız. Eğer sen bunları söyleyebiliyor ve bunun için Rabbine hamd ediyorsan o zaman yazılarımız varacağı yere varmış ve maksadımız hasıl olmuş demektir ki, bu durumda senden dua beklediğimiz gibi, bu hâl üzere sebat edebilmen için de sana dua ederiz. Yok, eğer bu sözleri söyletemezsek o zaman Rabbimizden af diler ve nakıs yazdığımız için bizi bağışlamasını talep ederiz. Zira O, kullarına karşı çok şefkatli, onların hatalarını bağışlamada alabildiğine affedicidir.

İşte bacım, batılın ayyuka çıktığı, her taraftan bizi sarmaladığı ve tüm yönleriyle bizi işgal ettiği bir dönemde hayır üzere yardımlaşmak ve hakka kardeşlerimizi yönlendirmektir gayemiz.

"İyilik ve takva konusunda birbirinizle yardımlaşın, günah işlemek ve düşmanlık hususunda yardımlaşmayın!" [1]

Biz eğer bu ilahi buyruk uyarınca birbirimizi iyiliğe, hayra, faziletli işlere ve erdemli davranışlara yönlendirirsek Allah'ın yardımına mazhar olur ve dinimizi yaşamada bir kolaylığa ereriz. Zira insan kendisi gibi inanan ve kendisi gibi yaşayan insanların varlığını bildiğinde, inandığı ve yaşadığı şeyler hususunda gayret etmesi daha da bir

kolay olur. Bu, kaçınılmaz olarak her işte böyledir. İşte bu nedenle iyilikleri yayma ve onlara teşvik etme noktasında birbirimizi desteklemeli ve bu noktada asla ihmalkâr davranmamalıyız. Yazılarımızı bu amaca matuf olarak okursan istifade etmen daha çok ve daha güzel olur.

Allah'tan, İslami bir hayat yaşamayı bize nasip etmesini, bunu hem gönlümüzde hem de bedenlerimizde kolay kılmasını ve göndermiş olduğu ahkâmı uygulama noktasında bizlere yardımcı olmasını niyaz ediyoruz. Hiç şüphesiz ki O, duaları en iyi şekilde işiten ve onlara en güzel biçimde karşılık verendir. (Âmin)

İslam'ınla İzzet ve Şeref Duy

Mümine bacım, her şeyden önce inandığın akide, takip ettiğin menhec ve sürdürdüğün hayat tarzı ile izzet duymalı ve bundan yana asla bir ezikliğe kapılmamalısın. Çünkü bütün izzet, bütün şeref, bütün onur ve haysiyet ancak ve ancak Allah'ın katında ve Allah'ın safında yer alanların yanındadır.

"Her kim izzet (ve şerefi) istiyorsa (bilsin ki) izzet (ve şeref), bütünüyle Allah'a aittir." [2]

"İzzet (ve şeref) ancak Allah'a, Rasûlü'ne ve iman edenlere aittir; ama münafıklar bunu bilmezler." [3]

Bizler eğer Allah'ın safında yer alıyor ve O'nun durmamızı istediği yerde duruyorsak –ki bu konuda en ufak bir tereddüdümüz yok– bundan yana asla bir sıkıntıya kapılmamalı, gocunmamalı ve kesinlikle bir endişe taşımamalıyız; aksine bundan şeref duymalıyız. Ve şunu hiç aklımızdan

1. 5/Maide, 5

2. 35/Fatır, 10
3. 63/Münafikun, 8

çıkarmamalıyız ki, tevhid ve bu tevhidin pratik uygulaması olan şeriat, bizim yegâne şeref kaynağımızdır.

"Andolsun, size öyle bir kitap indirdik ki, onda sizin (izzet ve) şerefiniz vardır. Hâlâ aklınızı kullan(ıp öğüt al)mayacak mısınız?" [4]

İşte biz bununla şerefi elde etmiş insanlarız. Bu nedenle başka bir inançta veya başka bir hayat modelinde izzet arayamayız. Eğer böyle yapar ve başka kapıların zilini çalarsak izzeti yanlış yerde aramış oluruz ki, onu başka kapılarda arayanlar er ya da geç o kapılardan kovulacak veya o kapılar, eninde sonunda yüzlerine kapanacaktır.

İzzet ve şeref bütünüyle Allah'a *subhanehu ve teâlâ* ait olduğuna göre izzetli ve şerefli olmak da ancak O'nun emirlerine bağlanmak ve O'nun yasakladığı şeylerden kaçınmakla olur. O'nun emrettiklerine karşı gelip yasakladıklarını işleyerek izzetli olunmaz. Bak, şimdi sana sahabenin yaşamış oldukları hayat tarzından oldukça memnun olduklarını gösteren ve kendilerinin nasıl bir izzet anlayışına sahip olduklarını ortaya koyan bir örnek zikrederek izzetin asıl itibariyle nelerde aranması gerektiğini ifade etmeye çalışalım.

İzzet ve şeref bütünüyle Allah'a subhanehu ve teâlâ ait olduğuna göre izzetli ve şerefli olmak da ancak O'nun emirlerine bağlanmak ve O'nun yasakladığı şeylerden kaçınmakla olur. O'nun emrettiklerine karşı gelip yasakladıklarını işleyerek izzetli olunmaz.

Ashab-ı Kiram, Allah'ın yardımıyla Kudüs'ü fethetmişti... Orada o gün için Hristiyanlar ve onlara dinlerinde öncülük eden papazlar yaşıyordu. Ashab oraya girip Kudüs'ün anahtarlarını istediklerinde orada bulunan yetkili kimseler, buranın anahtarlarını ancak belirli şartlar dahilinde en yetkili kişiye vereceklerini söylediler. Ashab-ı Kiram hemen aralarında bu olayı istişare etti ve neticede müminlerin emiri olan Ömer'e *radıyallahu anh* bunu yazmayı ve mümkünse acilen Kudüs'e gelmesini öngördüler. Hemen mektup yazıldı ve ulakla Ömer'e gönderildi. Mektup bir süre sonra Ömer'e ulaştı. Kudüs'teki sahabiler mektupta hemen oraya gelmesini ve fethin kâmilen gerçekleşmesini istiyorlardı. Ömer orada kendisine danıştığı arkadaşlarını topladı ve ne yapması gerektiğini sordu. Heyette bulunanlar Allah'ın bereketi ile Kudüs'e gitmesinin hayır olacağını ve bunun inşallah müminlere birçok fayda sağlayacağını söylediler ve istişareler sonucu Ömer gitmeye karar verdi ve kölesi Eslem'i de yanına alarak yola koyuldu...

Kudüs'e yaklaşmışlardı. Sahabe onun geldiğini öğrenince onu karşılamak için yollara çıktılar. Bir yerde buluştular. Onu karşılamaya gidenler arasında Ashab-ı Kiram'ın en zahid insanlarından olan Ebu Ubeyde b. El-Cerrah da *radıyallahu anh* vardı. Sonra yol üzerinde havuz gibi bir su birikintisine yaklaştılar. Ömer *radıyallahu anh* devesinden indi, ayakkabılarını çıkarıp boynuna astı ve devesinin dizgininden tutup onunla beraber suya girdi. Bunu gören Ebu Ubeyde:

— Ey müminlerin emiri! Devenizden iniyor, ayakkabılarınızı çıkarıp boynunuza asıyor sonra da devenizin dizgininden tutarak onunla beraber suya mı giriyorsunuz? Böyle yapmayınız! Zira bu memleketin halkının sizi bu şekilde görmesi benim hoşuma gitmez, dedi.

Bunu duyan Ömer:

— Vah sana ey Ebu Ubeyde! Eğer bunu bir başkası söylemiş olsaydı onu, ümmet-i Muhammed'e bir ibret vesilesi yapardım, dedi.

Ve sonra konumuzla alakalı olan ve tüm dünyaya izzetin nereden kaynaklandığını ilân eden şu müthiş cümlelerini söyledi:

"إنا كنا أذل قومٍ فأعزنا الله بالإسلام فمهما نطلب العزة بغير ما أعزنا الله به أذلنا الله

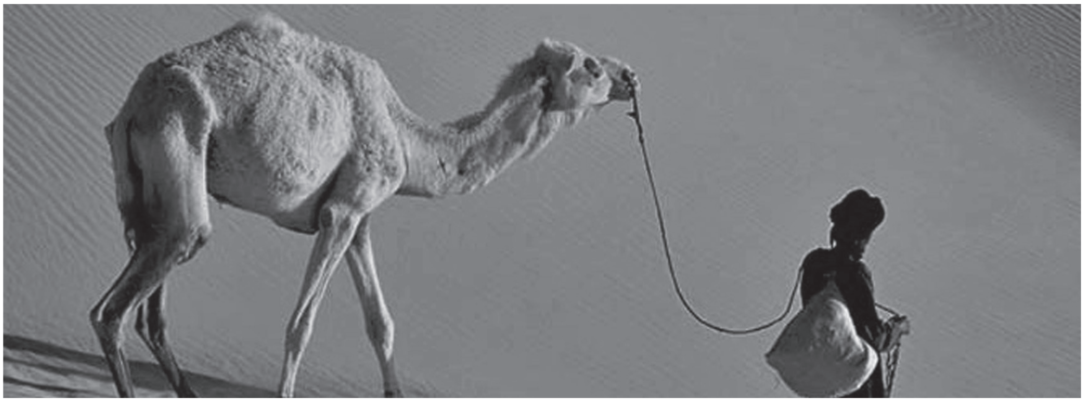
"Bizler yeryüzünün en zelil kavmiydik de Allah bizi İslam'la izzetlendirdi. Bu nedenle biz her ne zaman izzeti O'nun bizi izzetlendirdiği şeyden başka bir şeyde ararsak, Allah bizi zelil kılar." [5]

Diğer bir rivayet ise şöyledir:

"Ömer, Kudüs yolu üzerinde bulunan Câbiye'ye geldi. Esmer bir deveye binmişti. Başında sarık ve

4. 21/Enbiya, 10

5. Hâkim, El-Müstedrek, 207. Hâkim, bu rivayetin Buhari ve Müslim'in şartlarına göre 'sahih' olduğunu söylemiştir.

takke olmadığı için saçsız başı güneşte parlıyordu. Ayaklarını, üzengi olmadığı için iki yana sarkıtmıştı. Üzerinde bulunan kaba yünden yapılmış abası, mola verdiğinde yatak vazifesini görüyordu. İçi hurma lifleriyle doldurulmuş heybesini de yastık olarak kullanıyordu. Sırtında beyaz pamuktan yapılmış yan tarafları yırtık eski bir gömlek vardı.

Ömer:

— Bana bu kavmin önderini çağırınız, dedi.

Gidip çağırdıklarında ona:

— Şu gömleğimi yıkayınız, yırtıklarını dikiniz ve bana emaneten bir gömlek bulunuz, dedi.

Bunun üzerine ona ketenden bir gömlek getirdiler:

— Bu nedir, diye sordu.

— Ketendir, dediler.

— Peki, neden yapılmıştır, dedi.

Kendisine keten hakkında bilgi verdiler. Böylece gömleğini çıkararak getirilen gömleği giydi. Daha sonra da yıkanıp, yırtıkları dikildikten sonra tekrar kendi gömleğini giydi.

Köyün önderi, Ömer'e:

— Sen, Arapların kralısın. Buralarda büyük insanların deveye binmesi hoş karşılanmaz. Eğer başka bir şey giyer ve bir ata binerseniz bu, Rumların gözünde daha ciddi bir şey olur, dedi.

Bunun üzenine Ömer:

— Biz, Allah'ın bizi İslam'la izzetlendirdiği bir milletiz. Bu nedenle ondan başka bir şeyi alternatif olarak istemeyiz, dedi.

Kendisine bir at getirildi. Eyer vurmaksızın, bir parça kumaş sarmak suretiyle üzerine bindi. Ancak hemen vazgeçerek 'Durdurun şunu, durdurun şunu! Ben bugüne kadar insanların (böyle bir) şeytana bindiklerini görmemiştim' dedi. Böylece attan inerek getirilen devesine bindi..." [6]

Görüldüğü üzere Ömer *radıyallahu anh* burada üzerindeki kıyafetleri değiştirerek ve heybetli atlara binerek Kudüs'e girmesi kendisine teklif edildiğinde, izzetin kâfirlere şirin gelecek kıyafetler giymekte veya onları büyüleyecek vasıtalar üzerinde gezmekte olmadığını; aksine izzetin inançta ve bu inancı gerektiği şekilde yaşamakta olduğunu bizlere öğretmiştir. Ve Ömer, bu tespitinde çok haklıdır.

Gerçekten de Ömer *radıyallahu anh* izzetin nerede olduğunu çok iyi anlamıştı. Kâfirlerin kendisini daha hoş görmesi için rutin olarak sürdürdüğü yaşam tarzını değiştirmeyi veya bundan ödün vermeyi izzete ters bir davranış olarak değerlendirmiş ve bu sözüyle gerçek izzetin ancak İslam'ın değerlerine sahip çıkmakla olacağını, karşısında duran sahabelere anlatmaya çalışmıştı. Söz, Ömer'in sözüydü ve gerçekten de izzet, ancak Allah'ın bizi izzetlendirdiği şeylerdeydi.

Bu nedenle ey bacım, sen öncelikle itikadın, imanın ve üzerinde bulunduğun akide esaslarından; sonra da bu inancın senden istediği giyim tarzı olan hicabından izzet duy! Bununla kendini onurlu hisset! Başını dimdik tut ve asla bundan dolayı gocunup, sıkılma! Eziklik hissetme! Sen, tesettürün ve iffetinle anlamlısın. Sen, hicabınla şereflisin. Senin karşında, vücudunu açarak insanlara mahrem yerlerini teşhir eden veya bede-

---

6. *İbni Ebi'd-Dünya, Ez-Zühd, 115; El-Bidaye ve'n-Nihaye, 7/70.*

nini Allah'ın emrettiği şekilde örtmeyerek âdetâ onu alıma sunan kadınlar asla izzetli değildirler. Bir bakıma onlar şereflerini yitirmiş, onurlarını kaybetmiş, haysiyetlerini paralamış düşük, rezil, adi insanlardır. Böylesi düşük insanlar karşısında niçin eziklik hissediyorsun ki? Onlar, tesettüre girmeyerek Rabblerine isyan ettikleri için utanıp, eziklik hissetsinler. Sen ise başını kaldır ve Rabbinin sana layık gördüğü giyim tarzından razı olarak, gönül hoşnutluğu ile dik dur! Ve asla bundan utanma! Utanacak ve sıkılacak birileri varsa, hiç kuşkun olmasın ki onlar, bedenlerini hain gözlerin arsız bakışlarına sunarak Rabblerine isyan eden bu rezil kadınlardır.

Onlar Allah'a isyan etmekten utanmıyorlar da, sen Allah'ın emrini yerine getirdiğinden dolayı mı utanacaksın? Onlar azabı ve gazabı çok çetin olan Rabblerine isyan etmekten korkmuyorlar da, sen onlara muhalefet ederek hışımlarını üzerine çektiğinden dolayı mı korkacaksın?

Sen, Rabbinin hatırı için senden istenen hayat tarzını yaşayan ve bunun karşılığında Firdevs'e talip olan bir dava kadınısın. Dava sahiplerinin ise dikkate alacakları şeyin kâfirlerin ne diyecekleri değil, Allah'ın ne diyeceği olduğunu aklından çıkarmamalısın.

Hayır! Hayır! Asla!

"Siz, Allah'ın, hakkında size herhangi bir delil indirmediği bir şeyi O'na ortak koşmaktan korkmuyorsunuz da, nasıl olur da ben Allah'a ortak koştuğunuz şeylerden korkarım? Biliyorsanız (söyleyin, bu) iki gruptan hangisi güvende olmaya daha layıktır?" [7]

Sen, onlardan ve onların hayat tarzlarına muhalefetten asla gocunmayacak ve bu noktada hiçbir zaman aşağılık kompleksine kapılmayacaksın. Çünkü sen, Rabbinin hatırı için senden istenen hayat tarzını yaşayan ve bunun karşılığında Firdevs'e talip olan bir dava kadınısın. Dava sahiplerinin ise dikkate alacakları şeyin kâfirlerin ne diyecekleri değil, Allah'ın ne diyeceği olduğunu aklından çıkarmamalısın.

Burada son olarak, şu sözlerin altını çizmek istiyoruz; ama bunları bir slogan olarak değil, Kur'an ve Sünnetten süzülmüş birer hakikat olarak okumanı tavsiye ediyoruz:

Unutma ki izzet, hevaya tabi olmakta değil, İslam'ı yaşamaktadır.

İzzet; şirke bulaşmakta değil, tevhide sahip çıkmaktadır.

İzzet; açık saçık olmakta değil, namusu muhafaza etmektedir.

İzzet; hayâsızlıkta değil, iffetli olmaktadır.

İzzet; teberrücde değil, örtüyle kapanmaktadır.

İzzet; çarşı pazarlarda boş boş dolaşmakta değil, evlerimizde edep, ahlak ve vakarımızla oturmaktadır.

İzzet; karşı cinsle aynı ortamları paylaşmakta değil, onlarla alabildiğine ayrışmaktadır.

İzzet, kâfirlerin hayat tarzını benimsemekte değil, İslam'ın hayat modelini özümsemektedir.

İzzet; necis ve kokuşmuş Batı'nın öngördüğü yaşam biçimine *'evet'* demekte değil, aksine onların dikte ettiği yaşam tarzına koca bir *'La'* diyebilmektedir.

Hasılı, izzet ancak ve ancak Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* istediği hayatı yaşamakta ve cennete götüren amellere sıkı sıkıya bağlı kalarak O'nun gösterdiği yolda sabit adımlarla ilerlemektedir. Allah'a yemin olsun ki, bunun dışındaki bir hayatta ne şeref vardır ne de izzet!

Cennet Ucuz Değildir, Bedel İster

Mümine kardeşim, Allah'ın ticaret için ortaya koymuş olduğu mal olan cennet ucuz değil; aksine uğrunda birçok şeyi feda etmeyi gerektirecek kadar pahalıdır.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bunun böyle olduğunu bizlere şu hadisinde bildirmiştir:

"Dikkat edin! Allah'ın ticaret için ortaya koymuş olduğu mal çok pahalıdır. Dikkat edin! Allah'ın ticaret için ortaya koymuş olduğu mal, cennettir." [8]

7. 6/En'am, 81

8. Tirmizi

Yüce Allah *subhanehu ve teâlâ* satın almamız için önümüze cenneti koymuştur. O cennet ki, uğrunda her şey feda edilmeye ve her şeyden geçilmeye değer bir ödüldür. Peki, bunun karşılığında Allah bizden ne istemektedir?

Bu soruyu Kur'an'a sorduğumuzda Allah'ın bunun karşılığında bizden öncelikle iman etmemizi, kendisine hiçbir şeyi ortak koşmamamızı, ayetlerine teslim olmamızı, tevbe etmemizi, ihsan üzere bir hayat sürdürmemizi, takvalı davranmamızı, mustakim olmamızı, uğrunda mallarımızı ve canlarımızı feda etmemizi ve O'nun istediği doğrultuda bir hayat yaşamamızı istediğini görürüz. İşte eğer sen bu cennete talip isen ve öldükten sonra orada ebedî bir mutluluğu arzuluyorsan o zaman Allah'ın isteklerine ram olacak ve O'nun senden talep ettiği hayat tarzına titizlikle riayet etmeye çalışacaksın. Ama unutma ki, bu kolay olmayacaktır. Bunu ön kabul ile kabul etmelisin. Zira batılın kol gezdiği, her yeri işgal ettiği ve neredeyse tüm kadınları hegemonyası altına aldığı hiçbir dönemde, iffet ilkesi üzere kurulu İslami bir hayatı yaşamak kimse için kolay olmamıştır ve bundan sonra da olmayacaktır.

Herkesin gönüllerince giyindiği, nefislerinin esiri olarak özgürce(!) çarşı pazarlarda dolaştığı, şehvetlerinin arzu ettiği şekilde rahatlıkla her yere girip çıktığı bir dönemde, senin sadece ve sadece Rabbinin hatırı ve rızası için bu ortamlarda bulunmaman ve onların yaptığı gibi özgürce davran(a)maman, tabiatıyla nefsine zor gelecektir. Ama bacım, şunu hiç aklından çıkarma ki, ebedî mutluluk diyarı olan cennetin yolu hep nefse ağır gelen zor amellerle donatılmıştır. Buna mukabil cehennem hep nefsin isteyip, arzu duyduğu çekici şeylerle süslenmiştir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu hakikati şu sözleriyle dile getirir:

"Cehennem, nefse hoş gelen şeylerle kuşatılmış; cennet ise, nefsin istemediği şeylerle çepeçevre sarılmıştır." [9]

Cennette ebedî bir mutluluk yaşanacağı için onun ilk etapta nefsin hiç de hoşlanmadığı birtakım ibadetler, fedakârlıklar ve emir ve yasaklarla perdelenmesi, hiç de garip değildir. Zira orası bin yıl değil, on bin yıl değil, yüz bin yıl değil, trilyon

veya trilyar yıl değil; ebedî olarak kalınacak bir yurt olacaktır. Eee, böylesine mükemmel ve sonsuz nimetler için bir süreliğine azıcık sıkıntı ve zorluklara katlanmak değer her herhalde?

İşte bu nedenle şu dünya hayatında tesettüründen ve hicabından dolayı birtakım sıkıntılar çekmeye ve bazı zorluklarla karşı karşıya kalmaya hazır olmalısın. Senin, hicaba bürünmen ve ortalığın alev alev yandığı günlerde bile siyah örtü giyinerek Allah'ın emrini yerine getirmeye çalışman hakikaten kolay bir şey değildir. Nefse çok ağır ve meşakkatli gelen bir iştir. Lakin –dediğimiz gibi– sen cennetin talibisin; bu nedenle ahireti ummayan diğer kadınlar gibi rahat davranamazsın. Sen, onlar gibi her ortamda yer alamaz, nefsinin istediği her şeyi yapamaz, arzuladığın her kıyafeti giyemezsin. Çünkü sen, tekrar söylüyorum cennetin talibisin. Yani her türlü nimetin en güzel hâliyle verildiği ebedîlik diyarının talibi...

Eğer bu dünyada nefsinin arzuladığı her türlü kıyafeti giyemiyorsan, bil ki sen onu yarın kusursuz nimetler diyarı olan cennette, hem de en güzel hâliyle giyeceksin. Ve sana orada öyle elbiseler verilecek ki, vallahi onun güzelliği belki de hurilerin bile gözlerini kamaştırtacak, dudaklarını uçuklatacaktır.

"Şüphesiz ki, iman edip salih ameller işleyenler var ya, doğrusu biz, güzel amel ortaya koyan kimsenin ecrini asla zayi etmeyiz. İşte onlara, içlerinden ırmaklar akan Adn cennetleri vardır. Orada altın bilezikler takınırlar, ince ve kalın ipekten yeşil elbiseler giyerek tahtlar üzerine kurulurlar. Ne güzel bir mükâfat ve ne güzel yaslanacak bir yer!" [10]

Senin hicabın, senin hem imanın hem de Rabbine sunduğun salih bir amelindir. İşte bu güzel

9. *Buhari, Müslim*

10. *18/Kehf, 31*

amelini Allah asla zayi etmeyecek ve karşılığında sana cennette bilezikler ve atlas kumaştan mamul ipek elbiseler verecektir. Onları giymek için kâfir kadınların şu dünyada giydiği elbiselerden feragat etmeye değmez mi?

Şimdi bir de şu ayete kulak ver:

"Allah'a karşı gelmekten sakınan (takvalı davrananlar), cennetlerde ve pınar başlarındadırlar. 'Oraya güven içinde, esenlikle girin' denilir. Biz onların gönüllerinde olan her türlü kin (ve nefret)i çıkardık. Artık onlar sedirler üzerinde kardeş kardeş karşılıklı oturacaklardır." [11]

Senin hicabın, senin Allah'a karşı gelmekten sakındığın için üzerine aldığın takva elbisendir. Sen bu elbisen nedeniyle muttakiler zümresine dahil oldun. Allah da muttaki olan kullarına ayette zikredilen güzellikleri bir *'ödül'* olarak verecektir.

Hani hicabın ve çarşafından dolayı şu dünyadaki birçok çay bahçesine, restorana ve kafeye gidemiyor ve oralardaki koltuklara rahat rahat yaslanamıyorsun ya, üzülme! Sen eğer bu dünyada iffetini koruyarak muttakiler sınıfında yer alırsan Allah sana dünyada kâfirlerin yaptığından çok daha güzelini ahirette nasip edecek ve seni paha biçilmez sedirler üzerinde kardeşlerinle karşılıklı olarak oturtarak zevk-u sefa sürmeni temin edecektir. Hem de dünyada kâfirlerin rahat rahat oturup istirahat ettiğinden çok daha güzel şekilde...

Sen bir şeyi Allah için bu dünyada terk edersen Allah çok daha hayırlısını ve çok daha güzelini ahirette sana nasip edecektir. Bundan yana en ufak bir şüphen olmasın; zira O, sözünde duranların en hayırlısıdır.

Değerli bacım, işte bu yazımızda sana kısa bir girişin ardından iki hususla nasihatte bulunmaya çalıştık. İnşallah Rabbim fırsat verirse diğer yazımızda fayda ümit ettiğimiz başka nasihatlerimizle seni hayra yönlendirmeye devam edeceğiz. Allah, bizi ve seni bu nasihatlerden en güzel şekilde faydalanan kullarından eylesin.

Bir sonraki yazımızda tekrar buluşmak dileğiyle, fi emanillah...

11. 15/Hicr, 45-47

ozcanyildirim@tevhiddergisi.com | ÖZCAN YILDIRIM

Münafıkların Özellikleri: **Bahanecidirler!**

Bahanecilik ahlakının kişide oluşmasına sebebiyet veren; dünya endişesi ve dünyevileşme, kişisel korkular, gevşeklik, bıkkınlık vs. birçok hususu sayabiliriz. Fakat meselenin künhü ve hepsini tek bir yerde toplayan; verilen işlerin kişinin nefsine ağır gelmesinden başka bir şey değildir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla...

Allah'ın kitabında yergiye muhatap olan en karaktersiz, omurgasız, kendilerini çok akıllı zannedip de en ahmak olan güruh, şüphesiz ki itikadi nifaka saplanmış olan münafıklardır. Münafıkların itikaddaki bu omurgasızlığı, karakterlerine ve sosyal ilişkilerine de yansımış, onların toplum nezdinde de tiksindirici olmasına sebebiyet vermiştir.

Münafıkların, İslami çalışma sahasına da yansıyan özelliklerinden olan ve İslami çalışmanın ucundan tutmaya gayret eden kimselerin morallerini bozan bir özelliği de bahaneci olmalarıdır. Bahanecilik, onların mayalarına girmiş olan ve hamurlarını ekşiten kötü ahlaklarından biridir. Her meselede bir bahaneleri vardır. Hiçbir zaman kendilerinin bir suçu yoktur. Sürekli etrafındaki insanlar sanık sandalyesine oturmalı, onlar mahkûm edilmelidir.

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında münafıkların bu özelliklerine hem kitap hem de sünnet şahitlik etmiştir. Allah'ın bize haber verdiği bu hususlara, rotasını arayan bir kimsenin işaret levhalarına baktığı gibi pürdikkat bakmalı ve bu hususlar üzerinde biraz düşünmelidir. Çünkü şurası bir gerçektir ki; bu kitap, ayetlerin üzerinde düşünen, tedebbür ve tefekkür edenlere yol göstermekte, onları doğru/sahih bir menhec üzere kılmaktadır. Bu kitap, sahih bilgi -tecrübe-basiret süzgecinde tefekkür edilirse vakıaya doğru bir şekilde tatbik edilir. Aksi halde günümüz ile alakası olmayan vakıaları, birbiri ile hiçbir yönden benzeşmeyen bir vakıaya tatbik ederek, başağrısı olan bir hastalığa cerahat yapmış oluruz. Münafıkların iç dünyasını dışa yansıtan bu kitaba da bu nazarla bakmalı, meseleye sadece Abdullah b. Ubeyy ve avanesi üzerinden bakmamalıyız. Belki çevremizde amelî olarak onlara

dahi taş çıkartacak güruhlar vardır fakat olaylara basiretle bakamadığımızdan bunları müşahede edememekteyiz.

Kur'an'da Bahanecilik Psikolojisi

"İman etmiş olanlar: 'Keşke cihad hakkında bir sure indirilmiş olsaydı!' derler. Ama hükmü açık bir sure indirilip de onda savaştan söz edilince, kalplerinde hastalık olanların, ölüm baygınlığı geçiren kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün. Onlara yakışan da budur!" [1]

"(Seferden) onlara döndüğünüz zaman size özür beyan edecekler. De ki: '(Boşuna) özür dilemeyin! Size asla inanmayız; çünkü Allah, haberlerinizi bize bildirmiştir. (Bundan sonraki) amelinizi Allah da görecektir, Rasûlü de. Sonra görüleni ve görülmeyeni bilene döndürüleceksiniz de yapmakta olduklarınızı size haber verecektir.' Onların yanına döndüğünüz zaman size, kendilerinden (onları cezalandırmaktan) vazgeçmeniz için Allah adına yemin edecekler. Artık onlardan yüz çevirin. Çünkü onlar murdardır. Kazanmakta olduklarına (kötü işlerine) karşılık ceza olarak varacakları yer cehennemdir." [2]

Hem iş yapmayıp, hem iş yapan Müslümanları eleştirmek, münafıkların ahlakıdır. Kendi egolarından vazgeçemeyip, İslami sahada egosunu eritmiş olan Müslümanları ya açıktan ya da inceden inceye eleştirenlerin, münafıkların ahlakından nasiplerini fazlasıyla aldıkları aşikârdır.

"Bedevilerden, (mazeretleri olduğunu) iddia edenler, kendilerine izin verilsin diye geldiler. Allah ve Rasûlü'ne yalan söyleyenler de oturup kaldılar. Onlardan kâfir olanlara elem verici bir azap erişecektir." [3]

"Onlardan bir grup da demişti ki: 'Ey Yesribliler (Medineliler)! Artık sizin için durmanın sırası değil, haydi dönün!' İçlerinden bir kısmı ise: 'Gerçekten evlerimiz emniyette değil' diyerek Peygamberden izin istiyordu; oysa evleri tehlikede değildi, sadece kaçmayı arzuluyorlardı." [4]

"Onlara: 'Geliniz, Allah yolunda savaşınız ya da savunma yapınız' denince: 'Eğer savaşmayı bilseydik, mutlaka peşinizden gelirdik' dediler. O gün onlar imandan çok küfre yakındılar. Kalplerinde olmayan şeyi ağızları ile söylüyorlardı. Hiç kuşkusuz Allah, onların gizli tuttukları duyguları çok iyi bilir." [5]

"Onlardan kimi de: 'Bana izin ver, beni fitneye düşürme' der. İyi bilin ki; onlar, fitne içine düşmüşlerdir. Ve muhakkak ki cehennem, kâfirleri çepeçevre kuşatıcıdır." [6]

"Eğer yakın bir dünya malı ve kolay bir yolculuk olsaydı (o münafıklar) mutlaka sana uyup peşinden gelirlerdi. Fakat meşakkatli yol, onlara uzak geldi. Gerçi onlar: 'Gücümüz yetseydi mutlaka sizinle beraber çıkardık' diye kendilerini helak edercesine Allah'a yemin edecekler. Hâlbuki Allah onların mutlaka yalancı olduklarını biliyor." [7]

"Allah'ın Peygamberine muhalefet için geri kalanlar, oturup kalmalarına sevindiler. Allah yolunda mallarıyla, canlarıyla cihad etmek hoşlarına gitmedi. 'Bu sıcakta savaşa çıkmayın' dediler. De ki: 'Cehennem ateşi daha sıcaktır.' Keşke bilselerdi." [8]

Bu vb. ayetler, münafıkların mücadele sahasından geri durmak, sıkıntıya girmemek için bahaneci olduklarını gözler önüne sermektedir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* zamanında münafık tiplemesi; risk almadan, fazla efor sarfetmeden hazıra konmaya çalışan, nefsani düşkünlükleri had safhada olduğundan her türlü çabadan ipe un sererek kaçan kimselerdir.

"Allah; içinizden bir diğerini siper ederek sıvışıp gidenleri muhakkak bilir." [9]

İlginç olan tarafı da, iş verildiğinde kaytarmaları ile tanınan bu güruh, Müslümanların yaptıklarını sürekli eleştirerek onlara eziyet etmektedirler. Onların bu durumu, kendi nefislerini dahi unutturmuş, Allah'ı az zikreder, ahiret hayatı yerine dünya hayatını gündemine yerleştirir hâle getirmiştir. Hem iş yapmayıp, hem iş yapan Müslümanları eleştirmek, münafıkların

1. 47/Muhammed, 20
2. 9/Tevbe, 94-95
3. 9/Tevbe, 90
4. 33/Ahzab, 13
5. 3/Âl-i İmran, 167
6. 9/Tevbe, 49
7. 9/Tevbe, 42
8. 9/Tevbe, 81
9. 24/Nur, 63

ahlakıdır. Kendi egolarından vazgeçemeyip, İslami sahada egosunu eritmiş olan Müslümanları ya açıktan ya da inceden inceye eleştirenlerin, münafıkların ahlakından nasiplerini fazlasıyla aldıkları aşikârdır.

Bahaneciliğe İten Bir Sebep: Nefse Zor Gelen veya Hoşa Gitmeyen Bir İşin Emredilmesi

Bahanecilik ahlakının kişide oluşmasına sebebiyet veren; dünya endişesi ve dünyevileşme, kişisel korkular, gevşeklik, bıkkınlık vs. birçok hususu sayabiliriz. Fakat meselenin künhü ve hepsini tek bir yerde toplayan; verilen işlerin kişinin nefsine ağır gelmesinden başka bir şey değildir.

Emirler, zaman zaman Müslümanların hoşuna gitmeyen bazı emir ve talimatlar da verebilmektedir. Bu direktifler, nefislerine çok ağır da gelebilir. Ancak müminlerin özelliği bu durumlarda dahi haram olmadığı sürece verilen emir ve talimatlara itaat etmektir. Çünkü müminler, bu itaatin hatta Allah'a itaat olduğunun şuurundadırlar.[10]

Münafıklar ise böyle değildir. Münafıklara verilecek emir, şayet onların hevasına uygun düşer, onlar için kolay ve menfaat sağlamalarına vesile edinilebilecek türden bir şeyse, bunu yerine getirmek için çırpınırlar. Onlar, hevalarına muhalefet eden bir şeyle emrolunduklarında ise isyan ederler. Allah *subhanehu ve teâlâ*, Kur'an-ı Kerim'de münafıkların bu özelliklerini açıklamaktadır.

"Eğer yakın bir dünya malı ve kolay bir yolculuk olsaydı (o münafıklar) mutlaka sana uyup peşinden gelirlerdi. Fakat meşakkatli yol onlara uzak geldi. Gerçi onlar: 'Gücümüz yetseydi mutlaka sizinle beraber çıkardık' diye kendilerini helak edercesine Allah'a yemin edecekler. Hâlbuki Allah onların mutlaka yalancı olduklarını biliyor." [11]

Allah *subhanehu ve teâlâ* Kur'an-ı Kerim'de münafıkların vasıflarını zikrederken şu hususa dikkat çekiyor:

"Siz ganimetleri almak için çıktığınız zaman, 'biz de size tabi olalım' derler." [12]

Neden böyle diyorlar? Çünkü burada onlar için menfaat, ganimet elde etme umudu vardır. Ortada henüz ganimet yokken, uzak diyarlara sefere çağırıldıklarında bu durum hoşlarına gitmedi. Ağır geldi onlara. Hevalarının muhalefet ettiği bir şeydi.

Müminler ise her hâlükârda, darlıkta ve zorlukta; hazârda ve seferde; yakınlıkta ve uzaklıkta daima komutanlarının ve emirlerinin yanında ve arkasında dururlar. Bu da, müminler ile münafıklar arasındaki ayırt edici önemli bir özelliktir. Biz de sık sık dönüp nefsimize bakalım. Nefse zor ve ağır gelen, hoşumuza giden ya da kerih gördüğümüz, hevamıza muvafık olan veya hevamızın muhalefet ettiği her durumda emirimize itaat ediyor isek bu, müminlerin ayırt edici özelliklerine sahip olduğumuz anlamına gelir. Böylesi hâllerde, kişinin tavrı *'duruma göre'* değişir cinstense ve kafa sallamaktan ibaretse bu davranış, münafıkların özelliğidir. Burada önemli bir noktaya da değinmek gerekir: Tarih boyunca münafıkların kişiliğinde ortaya çıkan karakte-

10. *Bkz. bir önceki bölüm.*

11. *9/Tevbe, 42*

12. *48/Fetih, 15*

ristik bir özellik var. Bu özelliğe günümüzde de birçok kez tanıklık edilebilmektedir.

Emire itaat meselesinde hevalarına muhalefet eden bir mevzuyla karşılaştığı için itaatten el çeken hiç kimse, *'isyan'*ın gerekçesinin hevasına muhalefet olduğunu açıkça söylemez. Muhakkak surette kendisi için şer'i bir kılıf bulur. Bu da hatırlanacağı üzere geçen bölümlerde bahsedilen bahanecilik hastalığının bir sonucudur. Çoğu zaman da bu yaptıklarının bahanecilik ve kendi kendilerine yaptıkları bir kötülük olduğunun farkında bile olmazlar. Bilhassa bu tür davranış bozuklukları, kişide bir meleke hâline gelmişse durum daha da vehamet arz eder.

Bu türden insanların bunun gibi belli başlı vasıfları vardır. Bu vasıfları hem Kur'an'dan, hem Sünnet'ten öğrenmişizdir. Ayrıca tecrübelerimizle de sabittir. Bunun haricinde tecrübe sahibi Müslümanlar da bu hususlara dikkat çekmiştir. Bu karakterdeki insanlar, şer'i emirlerden geri kalırlarken araştırır, inceler ve neticede yaptıkları amelin meşru olabileceğine dair delil diye *'şer'i mazeret'* bulurlar.

Münafıklar: *'Ey Muhammed! Sefer uzak, mevsim sıcak' veya 'Bizi fitneye düşürme. Biz Rum kadınlarının bizi fitneye düşürmelerinden ve bundan dolayı cihadımızın heba olmasından korkarız' diyorlardı. Kimisi de: 'Ben yeni evlendim. Eşim var ve benim onu bırakacağım hiç kimsem yok, bana izin ver' diyordu. Kimileri işi daha da ileriye götürüp, Rasûlullah'a* sallallahu aleyhi ve sellem *dini öğretmeye cüret etmeye kadar götürüyorlardı: 'Bunca insanı beraberinde götürüp helak olmalarına sebep olacak. Bu ise İslam'a aykırıdır.'*

'Henüz güçlü olmadığı halde tüm insanları karşısına almış, bütün kavimlerle mücadele ediyor' vs. vs. diyorlardı. Bu gerekçeler, münafıkların rahatça ileri sürebildikleri mazeretlerdi. Zira onlara göre herhangi bir Müslüman, bu mazeretleri, şer'i mazeret olarak kabul edip ileri sürebilirdi. Bunu böyle bildikleri için rahatça ön plana çıkıp izin istediler.[13]

İslami sahadaki mücadeleden geri kalan münafıklar, sadağında oku bol olan okçu misalidir. Kendilerine tehlike geldiğini anladıkları zaman, tehlikeyi uzaklaştırmak için önceden hazırladıkları en iyi oklarını atarlar. Fakat her halükârda ağızlarından çıkan cümlelerle pot kırarlar. Tüm kâinatın zerrelerine hükmeden Allah *subhanehu ve teâlâ* onların dillerine hükmedemeyecek midir? Allah onların dillerine hükmeder ve onların ağızlarından çıkan lahn/eğri söz, onları eleverir.

"Biz dileseydik onları sana gösterirdik de, sen onları yüzlerinden tanırdın. Andolsun ki sen onları sözün eğriliğinden tanırsın. Allah işlediklerinizi bilir." [14]

Karşısındaki insanı aldattığını zanneder, fakat sadece kendisini aldatır. Bilgi ve tecrübe ile yoğrulmuş bir menhec ile hareket eden ve Allah'ın basiret verdiği bir cemaat yönetimini Allah dilemedikçe kandırması da olanaksızdır. Ya sözlerinden, ya amellerinden Allah bir şekilde onları deşifre eder.

Karşısındaki insanı aldattığını zanneder, fakat sadece kendisini aldatır. Bilgi ve tecrübe ile yoğrulmuş bir menhec ile hareket eden ve Allah'ın basiret verdiği bir cemaat yönetimini Allah dilemedikçe kandırması da olanaksızdır. Ya sözlerinden, ya amellerinden Allah bir şekilde onları deşifre eder.

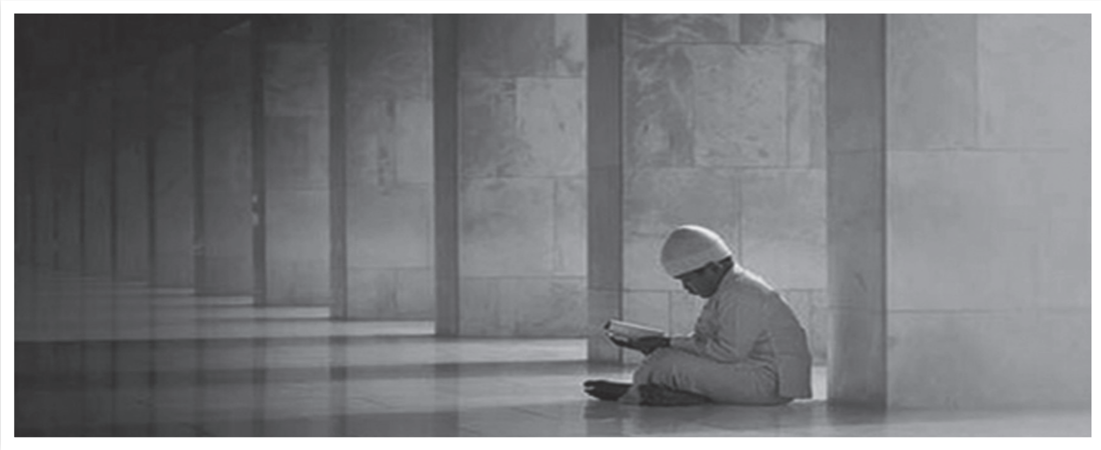
İslami Hizmette Görev Ayrımı Yoktur!

Bir camianın içerisinde herkesin aynı işi yapması mümkün olmayan bir şeydir. Her birey kendi meziyetine göre yönetim tarafından kanalize edilir ve o kulvarda davaya hizmet eder. Kimisi davetçidir, kimisi hocadır, kimisi yöneticidir, kimisi eğitmen, kimisi hizmetkârdır... Bunu uzatabiliriz. Fakat görevler arasında hiçbir fark yoktur. Dava kutsal ise, davaya taalluk eden her şey kutsaldır! Yeter ki, görevlere bakarken bunun davaya taalluk ettiği, ecir yönünden çok olduğu bilinci, zihinlerimizdeki yerinden ayrılmasın.

Cemaat bireylerinin en çok gaflete düştüğü hususlardan biri de görevler arasında fark gözetmektir. Kişi hoş gördüğü bir alanda görev almak, orada hizmet etmek istediğinde ve yönetimin

13. *Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlulukları, Ebu Hanzala, Furkan Basım ve Yayın, s. 62-64*

14. *47/Muhammed, 30*

kendisine başka bir alanda görev verdiği zamanlarda cemaat bireyinin önünde tek bir yol vardır ki o da; cemaatin kararına gönülden itaat etmesidir. İşin içerisinde gönülsüz itaat olduğunda o işten alınacak semere de kof olacak, onu savsaklamaya başlayacaktır. Fakat gönülden olduğunda ise, onu ihsan üzere yapmaya gayret edecektir.

Bireyi bu noktada yanlışa düşüren husus, görevler arasında fark gözetmektir. Usame b. Zeyd *radıyallahu anh* gibi komutan olmak ile mescidin temizliğini yapan kadın arasında davaya hizmet yönünden hiçbir fark yoktur. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem*, mescidin temizliğini yapan kadının vefatı sonrasında onun cenaze namazını kılması, bunun açık göstergesidir.

Bahaneciliğin Mayası Aidiyetsizliktir!

Bunun daha temel sorunu ise İslami davaya aidiyetin olmamasıdır. Davaya kendisini adamayan, aidiyet göstermeyen kimsenin yapacağı her iş, kendi çıkar ve maslahat süzgecinden olacaktır. Kendisine taalluk eden hususlar çıkarlarına uyuyorsa çok hassas ve titiz bir şekilde yapacaktır. Tam zıddı olduğunda ise *'bitse de gitsek'* siyakıyla iş yapacaktır.

Buna şöyle örnek verebiliriz: Kişi, kendi ailesinin yanına gittiğinde her ihtiyacını karşılamak zorundadır. Çok basit gördüğü küçük ev tadilatlarını dahi yapmak zorundadır. Çünkü tümü kendisine aittir. Çocuğu hastalandığında tüm plan ve randevularını iptal eder, öncelikleri tamamen değişir. *'Bana ne!'* deme gibi bir lüksü de söz konusu değildir. Evin bir yanı tutuşsa, evin öte tarafında *'ense'* yapamaz.

Fakat İslami davaya taalluk eden işlere gelince aynı hassasiyet gösterilmiyorsa ortada bir aidiyet sorunu var demektir. Evin bir yanı tutuştuğunda koşan birey, İslami davaya yapılan bir saldırıya veya davanın bir ihtiyacı için, yanan bir evin içindeki kişinin ruh hâli içerisinde değilse davaya aidiyetini tekrar gözden geçirmelidir.

Cemaat bireyleri, kendisini bunun üzerinden muhasebe etmelidir. Kişi davayı ailesi gibi görmüyorsa, bahaneciliğin tohumlarını kendi kalbine ekmiş demektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizleri davasına sadık, davasını ailesine takdim eden, bu yolun sadık yolcularından eylesin.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

ENES YELGÜN | enesyelgun@tevhiddergisi.com

Davetçi'nin Sabır Azığına Olan İhtiyacı

'Acaba inandığımız şey doğru mu, hak isek daha kısa yoldan hedefe ulaşmak mümkün mü, menhecimizde bir sorun mu var?' Bu vb. soruların akla gelmesi de insanı yarıyolda bırakacak afetlerdendir. Herşeyde olduğu gibi sabır burada da ilaçtır, azıktır.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam Muhammed'in, alinin ve ashabının üzerine olsun.

Vahyin daha başında Peygamber'e *sallallahu aleyhi ve sellem* inen ayetler arasında Müddessir suresinin ilk ayetleri de vardı. Önceki yazılarımızda bu ayetlerden çıkartabildiğimiz dersleri sıralamaya çalıştık. Özetle:

- Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Peygamberler göndermesinin hikmetlerine,
- Davetin özünün Rabbi yüceltme olduğuna,
- Davetin içeriği kadar onu insanlara ulaştıranın kimliğinin de önem arzettiğine değindik.

Özellikle son madde ile alakalı söylediklerimiz davetçinin kimliğinin inşaası ile alakalı hususlardı. Davetçi cahiliye toplumu içerisinde yaşamasına rağmen maddi ve manevi pisliklerden uzak durarak dinini muhafaza etmeliydi.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Peygamberine verdiği ilk direktifler bunlarla sınırlı kalmadı. Yapılacak bu büyük amelde dikkat edilmesi gereken başka bir hususa daha Allah ac şöyle dikkat çekiyor:

"Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma." [1]

Kişinin ahirette yüzünü güldürecek her amelinin dünyada muhakkak bir karşılığı vardır. Mey-

1. *74/Müddessir, 6*

veyi tadabilmek için öncesinde yapılması gereken şeyler, gerçekleştirilmesi gereken fedakarlıklar vardır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dinini yeryüzüne hakim kılmak için ortaya konacak fedakarlığın en büyüğünü ise Peygamberler üstlenirler. Şeytan ise hangi hayırlı amel olursa olsun onu ifsad etmek için uğraşır. Öncelikle amelin ihlassız bir şekilde yapılmasını teşvik eder, başarılı olamaz ise ameli yaptırmamak için uğraşır, buna da muvaffak olamaz ise kibir vb. hasletlerle kişinin amellerini zayi eder.

Şeytanın bu oyunundan Peygamberler dahi muaf değillerdir. O yüzden Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi nebisini, onun nezdinde tüm davetçileri bu tehlikeye karşı uyarıyor. Ve *'Hangi fedakarlığı yaparsanız yapın bu sizi kibre, kendinizi beğenmeye, başkalarının gözüne bu amellerinizi sokmaya sevk etmesin.'* diyor.

Maalesef günümüz davetçileri bu uyarıyı dikkate almaktan fersah fersah uzaklar. Allah için yaptıkları ufacık amelleri dahi dillerinde büyütüyor, başkalarının kalplerinde de büyümesini temenni ediyorlar. Sonuç itibari ile bereketi kendisinden alınmış amel ne dünyada ne de ahirette kişiye fayda sağlıyor.

Seyyid Kutub tefsirinde kalpleri bu hastalıkla dolu olanları *'Fedakarlıklarının hesabını tutanlar.'* diye tanımlıyor.

Evet! Gerçekten bir taife varki bunlar her ortamda Allah için yaptıklarını ve bunun sonucunda karşılaştıklarını anlatmaktan, sonra da bu vesile ile insanlara söz söyleme hakkını kendinde bulmaktan çekinmiyor. Daha da ileri gidenler, yaptıkları yanlışlar kendi yüzlerine söylenince, aslında her Müslümanın üzerine gerekli olan ve doğal olarak kendilerinin de yaptıkları vucubiyetleri ön plana çıkartıyorlar. Böylece yapılan eleştirilerden sıyrılmaya çalışıyorlar.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininin bu kimselerin amellerine ihtiyacı yoktur. Bilakis insan düşündüğünde ortaya koyduğu bu fedakarlıkların aslında kendisine fayda sağlayacağını anlayacaktır. İslam davası uğruna yapılan ameller çekilen sıkıntılar mü'min için şereftir. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* O'nun dinini yüceltme hususunda kendisini memur ettiği için sürekli hamd etmelidir.

Elbette Müslüman hem şeytanın verdiği bu vesveselere karşı ayaklarını sabit tutmak, hem de Müddessir suresinin başından beri emredilenleri yerine getirmek için azığa ihtiyaç duyar.

İşte o azık sabırdır.

"Rabbinin rızasına ermek için sabret." [2]

Sabredilmesi gereken o kadar çok şey var ki! Davetçi yola çıktığı andan itibaren biran bile olsa bunlardan ayrı kalamaz.

İlk önce davetini ulaştırdığı kimselerin alay ve yalanlamalarına maruz kalır. Bu bedeni işkencelerden çok daha ağırdır. Çünkü Müslüman izzetli, kafir ise zelildir. Zelil olanın izzetli olanla alay etmesi nasıl kabul edilebilir nasıl normal karşılanabilir ki?

Allah *subhanehu ve teâlâ* bu imtihanla karşılaşan Peygamberini geçmiş nebilerden örnekler vererek teselli etmiştir:

2. 74/Müddessir, 7

"Andolsun ki senden önceki Peygamberler de yalanlanmıştı. Onlar, yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine rağmen sabrettiler, sonunda yardımımız onlara yetişti. Allah'ın kelimelerini (kanunlarını) değiştirebilecek hiçbir kimse yoktur. Muhakkak ki Peygamberlerin haberlerinden bazısı sana da geldi." [3]

Kafirler, küçümseyerek susturamadıkları bu davet için bu sefer kaba kuvveti devreye sokmaya başlarlar. O yüzden her çağın Habbab'ları, Bilal'leri, Ashab-ı Uhdud'ları muhakkak vardır.

Sabır azığı ile bu engeli de atlayan Müslümanlar bu sefer hiç ummadıkları yerden vurulurlar. Beraber aynı yolu yürüdükleri, kardeş olarak gördükleri kişiler ufacık zorluklarda söylenmeye, davayı, menhecini eleştirmeye başlarlar. Normal zamanlarda birer nasihat olarak değerlendirilebilecek bu söylemler sıkıntı anında hançer gibi yüreklere saplanır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* onları şöyle vasfetmektedir:

"İnsanlardan kimi vardır ki: 'Allah'a inandık' der; fakat Allah uğrunda eziyete uğratıldığı zaman, insanların işkencesini Allah'ın azabı gibi tutar. Halbuki Rabbinden bir nusret gelecek olsa, mutlaka, 'Doğrusu biz de sizinle beraberdik' derler. İyi de, Allah, herkesin kalbindekileri en iyi bilen değil midir?" [4]

Bu tipler musibetler meydana gelince muhakkak birilerini kurban olarak seçerler. Nerede küçük bir eksik, kusur varsa onun üzerine yoğunlaşırlar. Yaptıklarının yanlış olduğu onlara hatırlatılınca sinirlenip kibirli bir şekilde karşı çıkarlar. Nasihatlerin sadece kendilerine yapıldığını zannederler. Sıkıntılar bittiğinde ise sanki o sözler kendilerinden çıkmamışcasına normal bir şekilde davranırlar:

"(Gelseler de) size karşı pek hasistirler. Hele korku gelip çattı mı, üzerine ölüm baygınlığı çökmüş gibi gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün. Korku gidince ise, mala düşkünlük göstererek sizi sivri dilleri ile incitirler. Onlar iman etmiş değillerdir; bunun için Allah onların yaptıklarını boşa çıkarmıştır. Bu, Allah'a göre kolaydır." [5]

Gerçekten bunlara sabretmek büyük bir iştir. Onlar ki Peygambere dahi ufak bir sıkıntıyla karşılaşınca şunu söyleyebilen bir topluluktur:

"Ve o zaman, münafıklar ile kalplerinde hastalık (iman zayıflığı) bulunanlar: Meğer Allah ve Resûlü bize sadece kuru vaadlerde bulunmuşlar! diyorlardı." [6]

Bu kişilerle uğraşırken yolda kaybedilen vakit insanlarda bıkkınlığa yol açacaktır. Yol uzadıkça ve hedeflenen şeyin alametleri dahi ortaya çıkmayınca sorular zihinlerde canlanmaya başlayacaktır.

'Acaba inandığımız şey doğru mu, hak isek daha kısa yoldan hedefe ulaşmak mümkün mü, menhecimizde bir sorun mu var?' Bu vb. soruların akla gelmesi de insanı yarıyolda bırakacak afetlerdendir. Herşeyde olduğu gibi sabır burada da ilaçtır, azıktır.

Sabredilmesi gereken şeyler elbette bunlar ile sınırlı değildir Peygamberine umumi bir emir ile bunu bildiren Allah *subhanehu ve teâlâ*, Peygamberlerin kıssalarını peyderpey vahy ederek sabredilmesi gereken şeylerin tafsilatını da ümmete göstermiştir.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

3. *6/En'am, 34*
4. *29/Ankebut, 10*
5. *33/Ahzab, 19*
6. *33/Ahzab, 12*

ferhatcura@tevhiddergisi.com | Ferhat Cura

Mürcie'nin Çıkış Sebepleri

Mürcietu'l U'la fitne anında tarafların arasında hüküm vermekten kaçınanlardan oluşmakta idi ve olaylardan yaklaşık kırk sene kadar sonra ortaya çıktı. Fitne zamanına şahitlik eden sahabelerin ise bu hususta zaten görüşleri belli idi. Ali'yi radıyallahu anh halife olarak görüyorlar fakat Müslümanların kendi aralarında yaptıkları savaşın fitne savaşı olduğunu vurguluyorlardı. Onlara göre savaşan her iki taife de hata etmişti. Bu yönleriyle sahabeyi mürciyetu'l u'la kısmına dahil etmek de mümkün değildir.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam Muhammed'in, alinin ve ashabının üzerine olsun.

Mürcie'nin tarihsel gelişimini anlattığımız geçen sayılarda mürcieyi iki dönemde incelemiştik. Mürcietu'l U'la diye isimlendirdiğimiz ilk dönemde ortaya çıkan tablonun günümüz mürciesi ile bir alakası olmadığını söyledik. Sahabe arasında ortaya çıkan fitnede tarafların hakkında hüküm vermekten kaçınan kişiler Mürcietu'l U'la diye adlandırılmaktaydı.

Asıl mürcie ise sahabe arasındaki fitne ile ilgili insanların görüşlerini delillendirmeye başladıklarında ortaya çıktı. Hariciler sahabenin genelini tekfir ederken Ehli Sünnet tekfir etmekten kaçındı. Mürcie de tekfir etmedi ancak dayandığı nokta ile ircanın temelleri atılmış oldu. Özetle mürcie şunu söylüyordu:

'Sahabenin birbirlerine kılıç çekmesi yanlış bir davranıştır. Ancak bu bir ameldir. Amel de imanı etkilemez. O yüzden sahabeyi bu amellerinden dolayı tekfir edemeyiz.'

Amelin imandan olmadığına dair ortaya atılan bu düşünce, haricilere cevap vermek içindi. Ancak sonrasında müstakil bir itikad haline geldi.

Bizler Mürcie'nin başlangıcını her ne kadar bu şekilde tasnif etmiş olsak bile bu hususta birçok görüş ortaya atılmıştır. Şimdi tek tek onlar üzerinde durmaya çalışalım.

Mürcie'nin temellerinin nereye dayandığına dair görüş bildiren bir grup sahabeye işaret etmiştir. Onlar şöyle söylemektedirler:

'Ali radıyallahu anh ile Muaviye radıyallahu anh arasında yaşanan fitneden önce Medine'den uzak bölgelere gitmiş olan sahabeler vardı. Bunlar fitne başlayınca geri döndüklerinde bu tablo ile karşılaştılar. Her iki tarafa da tepki gösterdiler ve kimsenin yanında yer almayacaklarını belirttiler. Böylece ircanın temelleri atılmış oldu.'

Bu görüş birkaç yönden yanlıştır. Öncelikle Mürcie'yi iki kısma ayırmadan yapılacak değerlendirmeler her halukarda eksik olacaktır. Eğer bu görüşün sahipleri ameli imandan görmeme üzerine itikadlarını şekillendiren Mürcie'nin çıkışını buna bağlıyorlar ise bunu zaten konuşmaya gerek yoktur. Çünkü iddiadan da anlaşılacağı üzere konunun iman veya amel ile alakası yoktur.

Mürcie, haricilerin fitnesini söndürmek için ortaya atılan düşünceleri de içinde barındırmaktadır. Ama tek etken budur, diye söylemek yanlıştır. Ehli sünnette haricilerin bu amelini red etmiş ancak mürcie gibi, sapmamış ve saptırmamıştır.

Eğer burada kast edilen Mürcietu'l U'la ise o zaman şunu söylemek gerekir. Mürcietu'l U'la fitne anında tarafların arasında hüküm vermekten kaçınanlardan oluşmakta idi ve olaylardan yaklaşık kırk sene kadar sonra ortaya çıktı. Fitne zamanına şahitlik eden sahabelerin ise bu hususta zaten görüşleri belli idi. Ali'yi radıyallahu anh halife olarak görüyorlar fakat Müslümanların kendi aralarında yaptıkları savaşın fitne savaşı olduğunu vurguluyorlardı. Onlara göre savaşan her iki taife de hata etmişti. Bu yönleriyle sahabeyi mürciyetu'l u'la kısmına dahil etmek de mümkün değildir.

Mesela: Usame bin Zeyd, Ali'nin radıyallahu anh elçisine bu yapılan savaşın iyi bir amel olmadığını söyleyip onların yanında yer almayacağını ifade etmiştir.

İbni Ömer Peygamber as ile beraber fitneyi kaldırmak için savaştığını ama bu çarpışmaların fitneyi daha da arttıracağını söyleyip çarpışmalara dahil olanları eleştirmiştir.

Bir kısım sahabe Allah Rasûlü'nün *"İki Müslüman birbirlerine kılıç çekerse ölen de öldürülen de cehennemdedir."* [1] hadisine dayanarak çatışmalardan geri durmuşlardır.

Fakat dikkat edilirse bu geri durma halinde bir tarafsızlık söz konusu değildir. Bilakis her iki tarafın yaptığı bu amelin yanlış olduğu hususunda hemfikirdirler. Maalesef bu görüş sahabeye dayandırılmaya çalışılarak Mürcie'nin inancı islam ümmetine doğru bir itikad olarak servis edilmeye çalışılmıştır. Hatta Mürcie'nin fikir babası olarak bazı müsteşrikler İbni Ömer'i radıyallahu anh göstermektedirler. Tabi ki sahabe üzerinden oynanan bu oyunun asıl hedeflediği şeyler başkadır. Amaçlarının ne olduğu konumuzla alakalı olmadığı için değinmeyeceğiz. Ancak sahabenin hepsinin ya da genelinin atıl hale getirildiği her düşüncenin arkasında Kuran'ı kendi heva ve heveslerine göre yorumlama arzusu olduğunu bilmek gerekir. Burada yapılan da kısmen ona hizmet etmektedir.

Mürcie'nin çıkış noktası ile alakalı ortaya atılan bir başka görüş ise Emeviler zamanı ile alakalıdır. Emeviler dönemi arap olmayan Müslümanlara zulümlerin ayyuka çıktığı bir zamandır. Hilafetin ve nübuvvetin kendilerinde toplandığını söyleyerek diğer ırklardaki Müslümanlara baskı yapmışlar İslam'ın onlara tanıdığı hakların bir kısmını onlara vermemişlerdir. Mürcie'nin çıkışını bu zamanda yaşanan hadiselerle değerlendirenlerin görüşünü anlamak için ilk önce bazı tarihi olayları anlatmak gerekiyor.

Bu idda sahiplerinin görüşlerini dayandırdıkları tarihi olaylarda karşımıza iki şahıs çıkmaktadır.

1. *Buhari*

Birisi zalimliği ile ünlü Haccac diğeri ise o sırada Emevi valilerinden bir vali olan Abdurrahman ibni Muhammed ibni Eş'as'tır. Haccac sevmediği bu valinin ayaklarını kaydırmak için her türlü çabayı göstermektedir. İbni Eş'as fethettiği bazı bölgelerde Haccac'ın zulüm içerikli emirlerini uygulamaz. Özellikle arap olmayanlara karşı muammelede direktiflerin dışına çıkan ibni Eş'as'a yöre halkı destek verir. O bölgenin ileri gelenleri ile durumu istişare eden ibni Eş'as'a sahabenin de (Ebu Tufeyl *radıyallahu anh*) aralarında bulunduğu topluluk biat bozma çağrısı yapar. İbni Eş'as daha sonra geldiği Basrada da ciddi destek alır ve Emevi iktidarına karşı bir kıyam başlatır. Bu başkaldırıya Said bin Cubeyr gibi alimler de destek verirler. Hatta kıyam kanlı bir şekilde bastırıldığında Said bin Cubeyr kaçak olarak yaşamak zorunda kalır ve on sene kadar sonra şehid edilir.

İşte bu hadiselerin üzerine Mürcie'nin temellerinin atıldığını iddia edenler şöyle demişlerdir:

'Mürcie tasdik hususunda insanların imanlarını eşit görmektedir. Basrada başlayan kıyamda insanlar eşitsizliğe karşı ayaklanmışlar ve Mürcie'nin herkesi eşit değerlendirdiği bu görüş altında kenetlenmişlerdir. Mürcie'nin tarih sahnesinde gerçek manada yer aldığı zaman bu zamandır.'

Bu düşünce birçok yönden yanlıştır. Öncelikle Mürcie'nin imanda herkesi eşit görmesi gibi bir düşüncesi yoktur. Ameli imandan saymamaları onları diğer fırkalardan ayıran en belirgin vasıftır. Bu olaylar zincirinde de bu vasfa işaret eden herhangi bir nokta yoktur.

Ayrıca Mürcie'ye en şiddetli tepkiyi gösteren alimlerden birisi Said ibni Cubeyr'dir. Onun da Mürcie'nin temellerinin atıldığı iddia edilen bir tabloda gösterilmesi mümkün değildir.

Mürcie'nin temelleri ile alakalı görüş beyan eden taifelerden birisi de harici etkenine vurgu yapmaktadır. Ve şöyle demektedirler:

'Hariciler herkesi tekfir ettiklerinde onların karşısında duran taife Mürcie oldu. Bu düşüncelerin temelleri de o zaman atıldı.'

Bu görüş kısmen doğrudur. Mürcie, haricilerin fitnesini söndürmek için ortaya atılan düşünceleri de içinde barındırmaktadır. Ama tek etken budur, diye söylemek yanlıştır. Ehli sünnette haricilerin bu amelini red etmiş ancak mürcie gibi, sapmamış ve saptırmamıştır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan;
Genel Biat

İslam'a göre bir kişi halife seçildikten sonra bütün Müslümanların ona biat etmesi gerekir. Ebu Bekir de radıyallahu anh halife seçildiği için Müslümanlar topluca ona biat ettiler. Halife seçildikten sonra, hiç kimsenin sebepsiz yere ona biat etmekten geri kalması, ona biat etmemesi caiz değildir.

Ebu Bekir'e *radıyallahu anh* Beni Saide'nin çadırında biat edilmişti. Ertesi gün Müslümanlar toplandı ve genel biat yapıldı.

Enes b. Malik *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Ebu Bekir'e çardağın altında biat edilmişti, ertesi gün Ebu Bekir minbere çıktı ve oturdu. Ömer kalktı, Ebu Bekir'den önce bir konuşma yaptı. Allah'a layıkıyla hamd etti ve sonra:

— Ey insanlar! Dün size (vefat acısıyla) söylediğim sözleri ne Allah'ın kitabından ne de Rasûlullah'ın sözlerinden çıkarıp aktarmış değilim. Ancak ben Rasûlullah'ın sonuna kadar işlerimizi idare edeceğini düşünüyordum. Muhakkak ki Allah size içinde hidayet olan kitabını ve Rasûlü'nün sünnetini bıraktı. Eğer ona bağlanırsanız hidayet içerdiği için Allah sizi hidayete erdirir. Muhakkak ki Allah sizin işinizi en hayırlınız üzerinde topladı. O, Rasûlullah'ın arkadaşı ve mağarada oldukları sırada ikinin ikincisi idi. Artık kalkın ve ona biat edin, dedi.

Çardağın altındaki biatten sonra insanlar kalktılar ve Ebu Bekir'e genel biat ettiler. Sonra Ebu Bekir kalktı, konuştu. Allah'a layıkıyla hamd etti sonra şöyle dedi:

— Ey insanlar! Sizin en hayırlınız olmadığım halde başınıza geçtim. İyi idare edersem bana yardım edin, kötü davranırsam beni düzeltin. Doğruluk emanettir, yalan hıyanettir. Sizin en zayıfınız hakkını Allah'ın izniyle alıp verinceye kadar benim katında en güçlünüzdür. Sizin en güçlünüz de üzerindeki hakkı Allah'ın izniyle alıncaya kadar benim katımda en zayıfınızdır. Allah yolunda cihadı terk eden hiçbir topluluk yok ki Allah onları zillete düşürmesin. Aralarında fuhşun yayıldığı hiçbir topluluk da yok ki Allah, onlara umumi bir bela vermesin. Ben Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ettiğim sürece siz de bana itaat edin. Allah'a ve Rasûlü'ne isyan edersem bana itaat etme yükümlülüğünüz kalkar. Kalkın, namazı kılın, Allah size rahmet etsin." [1]

İslam'a göre bir kişi halife seçildikten sonra bütün Müslümanların ona biat etmesi gerekir. Ebu Bekir de *radıyallahu anh* halife seçildiği için Müslümanlar topluca ona biat ettiler. Halife seçildikten sonra, hiç kimsenin sebepsiz yere ona biat etmekten geri kalması, ona biat etmemesi caiz değildir.

Bu konuda Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Kim ölür ve boynunda biat yoksa cahiliye ölümü üzere ölmüştür."

Biat, kişinin halifeyi emir kabul ettiğini bildirmesi ve ona bağlı kalacağına dair söz vermesidir. Kişi, birine halife diye biat ettikten sonra ne üzere biat etmiş ise ona bağlı kalmak zorundadır. Ve şer'i hiçbir sebep olmadan sözünü bozmamalıdır. Şayet biri biat ettikten sonra sebepsiz yere biatını bozarsa, halife isterse onu cezalandırabilir. Biatı bozan şer'i tek sebep, halifenin dinden dönmesi, küfre girmesidir. Küfre giren bir yöneticinin, Müslümanlar üzerinde velayeti olmadığı için biat da kendiliğinden bozulmuş olur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah kâfirlere, müminlerin üzerine yol vermeyecektir." [2]

Ubade bin Samit *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Rasûlullah bizi çağırdı, biz de kendisine biat ettik. Bizden söz aldığı şeylerin arasında; sevinçte ve tasada, darlıkta ve bollukta kendisini dinleyip itaat etmemiz, kendisini şahsımıza tercih etmemiz ve işin ehline karşı çıkmamamız vardı. 'Ancak bir küfür görmemiz ve buna dair elinizde Allah'tan bir delil bulunması hâli müstesna' dedi." [3]

Küfrün dışındaki hiçbir sebep, biatin bozulmasını meşru kılmaz. Biat kavramı, İslam'da önemli olan kavramlardan olmasına rağmen günümüzde en çok basitleştirilen kavramlardan biri hâline gelmiştir. İnsanlar hiç düşünmeden birilerine biat ettikleri gibi hiç düşünmeden biatlarını bozabiliyorlar da. Oysa Müslüman, sözünün adamıdır, verdiği sözlere bağlı kalır. Verdiği sözlere bağlı kalmamak, münafıkların özelliklerindendir.

"Dört şey vardır ki kimde bulunursa o, katıksız münafık olur. Kimde bunlardan bir haslet bulundurursa onda nifaktan bir şube vardır. Konuştuğunda yalan söyler, emanete hıyanet eder, söz

1. *Ali Muhammed Sallabi, Ebu Bekir'in Hayatı*
2. *4/Nisa, 141*
3. *Buhari, Müslim*

verdiğinde tutmaz, düşmanlık yaptığında haddi aşar." [4]

Başka bir hadiste Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Sözünü bozan herkes için kıyamet günü bir bayrak dikilip bu falanın vefasızlık alâmetidir diye ilan olunacaktır." [5]

Günümüzde birçok insan, birilerine bağlı kalacağına dair söz verdikten sonra çok basit sebeplerden dolayı bu sözünü bozabiliyor. Oysa zikredilen birçok sebep, biatın bozulmasını meşru kılmayan sebeplerdir. Genel olarak biatı bozmaya sebep olarak zikredilen, hakikatte ise şer'i bir sebep olmayan birkaç örnek zikredelim;

Normalde İslam bizden işleri ehline vermemizi ister. Bu konuda Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurmaktadır:

"Allah emanetleri ehline vermenizi emrediyor." [6]

"Peygamber dedi ki:

— Emanet yitirilirse kıyameti bekle.

Sahabeler:

— Emanet nasıl yitirilir, diye sorduklarında:

— İş, ehli olmayana verilirse emanet yitirilir, buyurdu." [7]

Bazıları, işlerin ehline verilmesi gerektiğini ifade eden naslara dayanarak biat ettiği kişinin ehil olmadığını söyleyerek biatını bozabiliyor. Oysa bu doğru değildir. Bu, biat etmeden önce düşünülmesi gereken bir şeydir. Birine biat ettikten sonra onun ehil olmadığını söylemek, biatı bozmak için yeterli bir sebep değildir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır:

"Başı siyah üzüm tanesi gibi olan Habeşli bir köle bile tayin edilmiş olsa, onu dinleyin ve itaat edin." [8]

Normal şartlarda bu özelliklerde olan bir kişi emir olamaz. Fakat Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bunun ile bize şunu öğretiyor; size göre emir olmaya müsait olmayan biri başınıza emir olarak geçse bile dinleyip itaat edin, sakın itaatten el çekmeyin.

İslam, zulmü ve çeşitlerini haram kılmıştır. Kulları hakkında mutlak tasarruf etme hakkına sahip olan Allah bile zulmü kendi nefsine haram kılmıştır.

"Allah kullarına asla zulmedici değildir." [9]

Allah *subhanehu ve teâlâ*, kudsi bir hadiste ise şöyle buyuruyor:

"Ey Kullarım! Ben, zulmü kendi nefsime kıldım. Onu sizin aranıza da haram kıldım. Birbirinize zulmetmeyin." [10]

"Müslüman, Müslümanın kardeşidir, ona zulmetmez…" [11]

Bazı insanlar, emirin kendilerine zulmettiğini öne sürerek biatlarını bozabiliyorlar. Oysa emirin zulmetmesi, biatı bozmak için yeterli bir sebep değildir.

Günümüzde birçok insan, birilerine bağlı kalacağına dair söz verdikten sonra çok basit sebeplerden dolayı bu sözünü bozabiliyor. Oysa zikredilen birçok sebep, biatın bozulmasını meşru kılmayan sebeplerdir.

"Peygamber dedi ki:

— Benim yolumu takip etmeyen, sünnetime uymayan, kalbi şeytan kalbi gibi olan insanlar size emir olacaktır.

Sahabe bu durumda ne yapılacağını sordu.

Peygamber:

— Şayet senin malını da alsa, sırtına da vursa işit ve itaat et, dedi." [12]

4. *Buhari, Müslim*
5. *Buhari*
6. *4/Nisa, 58*
7. *Buhari*
8. *Buhari*
9. *41/Fussilet, 46*
10. *Müslim*
11. *Buhari*
12. *Müslim*

Günümüzde emirin zulmüne verilen örneklerin birçoğu, hadiste zikredilen seviyeye ulaşmamıştır. Ulaşmış olsa bile Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* biatı bozmak, itaatten el çekmek yerine sabredilmesini emretmiştir. Ondan dolayı emir senin malını da alsa, sırtına da vursa, sana haksızlık da yapsa haramı emretmediği müddetçe işitip itaat etmen gerekir.

Allah ve Rasûlü bizden adaletli olmamızı her konuda adalet ile hükmetmemizi istemiştir.

"Ey müminler, kendinizin, ana babanızın ve akrabalarınızın aleyhinde bile olsa, adalete sıkı sıkıya bağlı kalınız ve Allah için şahitlik ediniz…" [13]

"Şüphesiz Allah, adaleti, iyilik yapmayı, yakınlara yardım etmeyi emreder; hayâsızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O, düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor." [14]

Bazıları ise İslam'ın adaleti emrettiği naslara yapışarak emirin adaletsizlik yaptığını, ayrımcılık yaptığını, yakınlarını kayırdığını öne sürerek biatlarını bozuyorlar. Emir böyle yapmış olsa bile bu, biatı bozmak için yeterli bir sebep değildir. Osman *radıyallahu anh* döneminde ona karşı ayaklananlar da bu mantıkla hareket etmişlerdi. Bu insanlar, o dönemde yaşıyor olsaydılar Osman'a *radıyallahu anh* karşı ayaklanan hainlerden olacaklardı muhtemelen.

Sonuç olarak; Yukarıda zikrettiğimiz sebepler, biattan el çekmek için geçerli olan sebepler değildir. Bu, emirin zulmetmesinin veya adaletsizlik yapmasının caiz olduğu anlamına da gelmez elbette. Bizim şunu unutmamamız gerekir; emir yaptıklarından, biz de yaptıklarımızdan sorumluyuz. Emir sorumluluğunu yapmıyor diye biz de yapmayacağız anlamına gelmez.

"Bir sahabe Peygambere sordu:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Kendi haklarını bizden alan ama bizim hakkımızı vermeyen emirler başımıza geçse ne yapalım?

Rasûlullah şöyle cevap verdi:

— Dinleyiniz itaat ediniz, çünkü onların yaptıkları kendilerine, sizin yaptıklarınız kendinizedir." [15]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir...

13. 4/Nisa, 135
14. 16/Nahl, 90
15. Müslim

emreacar@tevhiddergisi.com

Emre Acar

Rahmanın Arşının Altında Gölgelenenler;

İnfakta Bilinmesi Gereken Önemli Hususlar; Minnet Etmemek

Minnet etmek veya verdiklerini başa kakmak, düşmanlığın meydana gelmesini sağlar. Alan kişi, her zaman veren kişinin karşısında küçüklüğünü ve zayıflığını kabul etmektedir. Veren kişi, mütevazi olmaz verdiği ile karşı tarafa büyüklenmeye, minnet etmeye başlar ise bu, alan kişinin nefsini rencide edecektir. Böylelikle iç dünyada kin, nefret ve ileriki zamanlarda da düşmanlığı oluşturacaktır. Bundan dolayıdır ki Allah, verdiği ile büyüklük taslayanlara amelinin cinsinden ceza vermiştir.

Ebu Hureyre'den radıyallahu anh rivayetle Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam, sağ elinin verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

1. Buhari, Müslim

İnfak ettiklerimiz ile minnet etmek, İslam'ın yasakladığı kötü ahlaklardandır. Bu kötü davranış, kişinin şahsiyetini ve amelini Allah'ın ve kullarının nezdinde değersiz kılar.

Allah şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Allah'a ve ahiret gününe inanmadığı hâlde insanlara gösteriş olsun diye malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve gönül kırmak suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez." [1]

1. 2/Bakara, 264

Zikrettiğimiz ayet-i kerimede gösteriş ve başa kakarak malı infak etme, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan insanların vasfı olarak zikredilmiştir. İman edenlerin bu insanlara benzetilmesinin sebebi, bu iki ahlak; kişinin Allah'a karşı kulluğunu ve ahiretini hüsrana götürmesindendir.

Verdikleri ile minnet etmek, kibir psikolojisinin dışa yansımasıdır. Bu ahlaka sahip olanlar, verdiği kişiyi küçük görmektedir ki verdiğini başa kakıyor ve onunla insanlara karşı büyüklükleniyor. Fakat, kibir Allah'a ait sıfatlardandır. Sadece onda güzeldir. Ve Allah, bu sıfatı kullarına yasaklamıştır. Kim bunun ile sıfatlanırsa, ona gazaplanır.

Bununla beraber minnet etmek veya verdiklerini başa kakmak, düşmanlığın meydana gelmesini sağlar. Alan kişi, her zaman veren kişinin karşısında küçüklüğünü ve zayıflığını kabul etmektedir. Veren kişi, mütevazı olmaz; verdiği ile karşı tarafa büyüklenmeye, minnet etmeye başlar ise bu, alan kişinin nefsini rencide edecektir. Böylelikle iç dünyada kin, nefret ve ileriki zamanlarda da düşmanlığı oluşturacaktır. Bundan dolayıdır ki Allah, verdiği ile büyüklük taslayanlara amelinin cinsinden ceza vermiştir.

Ebu Zer *radıyallahu anh* anlatır:

"Peygamber şöyle buyurdu:

— Üç sınıf vardır ki kıyamet günü Allah onlar ile konuşmaz, onların yüzüne bakmaz ve onları temize çıkarmaz. Ayrıca onlar için can yakıcı bir azap vardır.

Peygamber bu sözlerini üç kez tekrarladı. Bunun üzerine ben:

— Onlar, hüsrana uğrayıp helak oldular. Kimdir onlar ey Allah'ın Rasûlü, diye sordum.

Peygamber şöyle cevap verdi:

— Elbisesinin eteğini (kibirle) yerlerde sürüyen, yaptığı iyiliği başa kakıp minnet eden ve malını yalan yeminle satmaya çalışan kimselerdir." [2]

Allah ve Rasûlü, başkalarına eziyet etmeyi yasaklamış, insanları birbirlerine faydalı olmaya davet etmişlerdir. Birbirimize faydalı olamıyorsak bile zararımızı başkasından uzaklaştırma ilkesini

ortaya koymuşlardır. Minnet etmek; karşı tarafa eziyet etme, kalp kırma kapsamına dahildir. İnfaktan önce *'Bu ameli kendim için yapıyorum, benim buna ihtiyacım var'* şuurunu elde etmeye çalışıp mütevazı olmaya çalışmak gerekir. Eziyet ederek sadaka verip mükafât elde edememektense; kalbi yeşertecek, kalbi fethedecek güzel bir kelam daha hayırlıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İyi ve güzel bir söz ile bağışlama, peşinden eziyet (başa kakma ve serzeniş) ile gelecek bir sadakadan daha hayırlıdır. Allah ganidir, halimdir." [3]

Maddiyat, güç kaynağıdır. Bu imkândan dolayı Allah'a hamd etmek gerekir. Fakat elimizdeki bu gücü, adalet ile kullanmadığımız zaman nimet olmaktan çıkar, zulme dönüşür. Geçmiş ve günümüzdeki firavunlara bakarsak bu durumu daha iyi anlayabiliriz, onlar insanlara yaptıkları hizmetleri sürekli hatırlatmakta, sundukları imkânları dillendirmektedirler. Buna karşılık olarak da: *'Bu kadar faydamızdan sonra bize itaatten yüz çeviremez, bizim çizdiğimiz hayat düsturundan başka bir yaşamı tercih edemezsiniz'* derler. Nefislerin rencide edildiği, insanların gururlarının küçük düşürüldüğü bu fiil, minnet etmektir.

Firavunlar, tağutluğunu ve zalimliğini yapmaktadırlar. Bu ahlak, onların en belirgin vasıflarıdır. Fakat burada sıkıntı olan; Müslümanların, verdikleri şeyler ile minnet etmesi ve başa kakmasıdır. Müslümanlar arasında: *'Zamanında şöyle şöyle bağışta bulundum, şöyle şöyle hizmetlerde bulundum'* gibi minnetlerini açıktan dillendirenler olsa da daha çok, şu iki fiil ile minnetin yapıldığı görülmektedir:

2. Müslim

3. 2/Bakara, 263

Birincisi; Kişinin yaptığı yardımlara karşılık, önemli görevlerin kendisine verilmesi, her meselede kendisine danışılması ve Müslümanların sırlarının kendisiyle paylaşılması gerektiğini düşünmesidir. Yani ümmet içerisinde kendisine ayrıcalık tanınma isteğinin olmasıdır.

Bu düşünce, aynı Mekkeli müşriklerin: *'Peyamberlik, kabilemizin zenginleri, eşrafı dururken fakir olan bir yetime mi verildi?'* diye söyleyegeldikleri batıl fikirlerine benzemektedir. Ne kadar da yanlış bir hükümdür. Allah'ın lütfu geniştir. Dilediğini zengin kılar, dilediğini de ümmete komutan kılar. Kimse Allah'ın verdiği nimetler üzerinde onun rızası dışında pazarlık yapamaz.

İkincisi; Kişinin yaptığı yardımlar ile ümmetin kendisine muhtaç olduğunu, onun yardımları olmadan çalışmaların yürümeyeceğini düşünmesidir. Yani kendisini ümmetin vazgeçilmezi olarak görmesidir.

Bizler ümmet için hizmet etmek, yardımda bulunmak zorundayız. Bu, bizim faydamızadır. Eğer infak etmekten yüz çevirirsek, Allah bizleri giderip yerimize minnet etmeden infakta bulunan bir topluluk getirecektir.

Müslümanlar tarafından şu hakikatın iyice bilinmesi gerekir ki, ümmet hiç kimseye muhtaç değildir. Bu, ümmetin garip olduğu dönemde de, güçlü olduğu dönemde de böyledir. Bilakis herkes ümmete muhtaçtır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Ey insanlar! Siz Allah'a muhtaçsınız. Allah ise her bakımdan sınırsız zengin olandır, övülmeye hakkıyla layık olandır. Eğer Allah dilerse, sizi giderir ve yeni bir halk getirir. Bu, Allah'a göre zor bir şey değildir." [4]

Bizler ümmet için hizmet etmek, yardımda bulunmak zorundayız. Bu, bizim faydamızadır. Eğer infak etmekten yüz çevirirsek, Allah bizleri giderip yerimize minnet etmeden infakta bulunan bir topluluk getirecektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"İşte sizler Allah yolunda harcamaya çağırılanlarsınız. Sizden kiminiz cimrilik etmektedir. Kim cimrilik ederse, ancak kendi aleyhine cimrilik eder. Allah gani olandır. Muhtaç olanlar ise sizlersiniz. Şayet yüz çevirirseniz yerinize sizden başka bir kavmi getirir, sonra onlar da sizin gibi olmazlar." [5]

Minnet ederek infakta bulunanlara hiçbir şey nasip etmeyen Allah, verdiği malın hesabını yapmayan, başa kakmayanlara da ecrin kapılarını açmıştır. Dünya ve ahirette insanoğlunun en çok ihtiyaç duyduğu şey, güven ve mutluluktur. İşte minnet etmeyenlere korku ve üzülme yoktur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Mallarını Allah yolunda infak edip de sonra o harcadıklarının arkasından başa kakmayan bir eziyet de katmayanların, Rabbleri yanında mükâfatları vardır. Onlar için hiçbir korku yoktur ve onlar üzülmezler de." [6]

Darlıkta ve Bollukta İnfak Etmek

Dava adamı sadece rahatlık anında davasına destek çıkmaz. Onlar, zorlukta da taşın altına elini koyanlardır. Onlar için zaman, durum ve amel önemli değildir. Dava için ne yapılması gerekiyorsa onu yaparlar. Müminler bu vasıf ile yeryüzünde tanınmalı, bu şekilde Rabblerine kulluk etmelidirler. Allah, kullarından darlıkta da bollukta da infak yapmalarını istemiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Onlar (müminler) bollukta ve darlıkta infak edenler, öfkelerini tutanlar ve insanları affedenlerdir. Allah iyilik edenleri sever." [7]

"Onlardan evvel Medine'yi yurt edinip imana sahip olanlar ise, kendilerine hicret edenleri severler ve bunlara verilen şeylerden dolayı kalplerinde bir çekememezlik duymazlar. Kendileri fakirlik içinde bulunsalar dahi (muhacirleri) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin cimriliğinden korunursa, işte onlar umduklarını bulanların ta kendileridir." [8]

Bu ayet-i kerime, şu olay üzerine nazil olmuştur:

---

4. 35/Fatır, 15-17

5. 47/Muhammed, 38

6. 2/Bakara, 262

7. 3/Âl-i İmran, 134

8. 59/Haşr, 9

Ebu Hureyre *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Birisinin Rasûlullah'a gelip: 'Ya Rasûlulah aç kaldım' demesi üzerine Rasûlullah, hanımlarına haber gönderdi. Onların yanında yiyecek bir şey bulunamayınca Rasûlullah: 'Bu gece bunu misafir edecek kimse yok mu? Allah ona yardım etsin' buyurdu. Bunun üzerine ensardan biri kalkıp: 'Ben edeyim ya Rasûlullah' dedi. Evine gitti hanımına: 'Bu, Allah'ın Rasûlü'nün misafiridir, elinden gelen ikramı esirgeme' deyince hanımı: 'Vallahi çocukların yiyeceğinden başka bir şey yok' dedi. Kocası da ona: 'Çocuklar akşam yemek istedikleri zaman onları uyut ve kandili söndür, biz de bu gece karnımızı bağlayalım' dedi. Kadın da öyle yaptı. Bu ev sahibi, sabahleyin Rasûlullah'ın yanına gittiğinde Rasûlullah ona 'Filan ve filanların hareketini Allah beğendi' dedi. İşte bu hadise üzerine '...Kendileri zaruret içinde bulunsalar bile onları kendilerine tercih ederler...' ayeti nazil oldu."

Allah, kullarını imtihan etmek istemektedir. Bu nedenle bizim sadece bolluk anında infak etmemizden razı olmamıştır. Bununla beraber darlık anında da infak etmemizi istemiştir. Ta ki kulları, bollukta verdiği gibi darlıkta da verebilecek mi? Bunu imtihan dünyasında görmek istemektedir.

Müslümanların bu imtihanı başarmaları, darlık anında sadaka verebilmeleri, iman gücü ister. Maalesef Rabbimin istisna kıldıkları hariç, çoğu insan bunda başarılı değildir. Başaramamalarının önünde birtakım engeller vardır. Bunlardan birincisi: *'İnfak yaparken yüksek meblada infak yapmak gerekir. Üç, beş lira ile infak mı yapılırmış?'* düşüncesidir.

Bu düşünce, Kur'an ve Sünnet'in infak anlayışına aykırıdır. Rabbimiz bizden güç nispetinde infak yapmamızı istemiştir. Hiç kimse gücünden fazlasını ortaya koyamaz. Maddiyatımız olmadığında infakı iptal etmek, şeytanın bizleri hayırdan uzaklaştırdığı bir tuzağıdır. *'Bolluk anında Yüz TL infak ediyorsam darlık anında On TL infak edebilirim'* düşüncesi menhecimiz olmalıdır. Peygamber de her zaman az ve devamlı vermeyi önermiştir. Yeter ki bizler de sahabe gibi *'Bir damla da olsa ben de yardım edebilirim'* diyebilelim. Ve mutlaka Allah, darlıktan sonra bir genişlik verecektir.

Bu konuyla alakalı Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Bolluk içinde olan, bolluğuna uygun infak versin. Rızkı kendisine daraltılan kimse de Allah'ın kendisine verdiğinden infak etsin. Allah hiçbir kimseye ona verdiğinden başkasını yüklemez. Allah zorluğun arkasından kolaylık ihsan eder." [9]

İnsanların darlık anında infak yapamamalarının ikinci sebebi ise; infak yaptığı zaman malının azalacağı korkusuna kapılmalarıdır. Bu rızık inancında büyük bir yanılgı ve şeytanının insanı fakirlik ile korkutma tuzağıdır. Bu düşünce ile infakını kilitleyen insanlar, sadaka vermeyi malının çok olduğu bir döneme ertelemekteler. Daha önceden de belirttiğimiz gibi infak, malı azaltmaz. Bilakis Allah infak eden kuluna dünyada ve ahirette kat kat vermektedir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Mallarını Allah yolunda infak edenlerin durumu yedi başak bitiren ve her başağında yüz tane bulunan tek bir tohuma benzer. Allah dilediğine kat kat verir. Allah vasidir (bol bol verendir). Çok iyi bilendir." [10]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Sadaka, maldan hiçbir şey eksiltmez." [11]

Müslümanlar ne olursa olsun darlıkta ve bollukta infak etme ahlakı ile ahlaklanmalıdır. Önemli olan her hâlimiz ile ümmetin yanında yer almak ve ahiret için çabalamaktır. Rabbim bizleri bunlardan eylesin (âmin).

Sevdiklerimizden İnfak Etmek

Sevdiklerimizden infak etmek, dünya ve ahi-

9. 65/Talak, 7
10. 2/Bakara, 261
11. Müslim

rette iyiliğe erişmenin yoludur. En büyük iyilik, dünyada Allah'ın rızasına uygun yaşamak ve ahirette de cennet nimeti ile şereflenmektir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Siz, sevdiğiniz şeylerden infak edinceye kadar birre/ iyiliğe kavuşamazsınız. Her ne infak ederseniz muhakkak ki Allah, onu çok iyi bilendir." [12]

İnfak yaparken kimin yolunda infakta bulunduğumuzun farkında olmak gerekir. İnsanoğlunun, değer verdiği ve sevdiği kişilere karşı tutumu ve ikramı her zaman farklıdır. Ona, yanında en değerli olan şeyleri ikram eder. Bu, insanların birbirlerine olan muamelesinde böyle ise Allah yolunda infakta bulunurken daha hassas davranılmalıdır. O Allah ki, hiçbir şeye muhtaç olmayan, herkesin kendisine muhtaç olduğu, kullarına karşı hesapsız rızık verendir. Yine en çok yüceltilmesi gereken, hiçbir şeyle kıyas yapmadan sevilmesi gereken, âlemlerin Rabbi olan Allah'tır. Kendisi yolunda infak yapacağımız zat Allah ise, en güzellerini ve en çok değer verdiklerimizi O'nun yolunda tasadduk etmeliyiz.

Sevdiklerini infak etmek, tercih meselesidir. Kişi ister sevdiklerini infak ederek Rabbinin rızasını tercih eder, isterse de sevdiklerini infak etmez helak edici dünyayı tercih eder ve nefsinin bencilliğini fazlalaştırır. Fakat bilinen bir hakikat var ki, kişi sevdiğinden infak etmez ise Allah'a karşı olan sevgisinde problem vardır.

Sevgi, iki dudak arasından *'Sevdim'* demek değildir. Sevginin bir ispatı vardır. Bir anne, çocuğu olduğu zaman ona elbise alırken, yemek verirken, onu büyütürken değer verdiği her şeyi, onun için harcıyor. Çocuğuna karşı bu muameleyi yaptıran şey, anne babanın, çocuklarını sevmeleridir. Allah, bütün misallerden yücedir. Eğer Allah'ı her şeyden daha fazla seviyorsak, bunu O'nun yolunda harcarken en çok sevdiklerimizi infak ederek bunu ispatlamak gerekir. İnsan sevdiğine, yanında en değerli olanı sunmalıdır.

İnsanoğlu ister ki, en güzeli kendisinin olsun. Fakat başkalarına infakta bulunurken bu hassasiyet çoğu zaman gözetilmez. Bilinmelidir ki, İslam'da bencillik yasaklanmıştır. Kendimize istediğimizi kardeşimiz için de istemeliyiz. Allah yolunda bir şeyler infak ederken, başkasının bize infakta bulunduğunda razı olduğumuz güzellikte olmalıdır. İnfak ettiklerimiz, kendimizin beğenmediği, gördüğümüzde yüzümüzün ekşidiği veya kurtulmaya çalıştığımız meta olmamalıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, kazandıklarınızın en güzelinden ve en helallerinden ve sizin için yerden çıkardığımız şeylerden infak edin. Göz yummaksızın alıcısı olmayacağınız aşağılık şeyleri vermeye yeltenmeyin. Bilin ki gerçekten Allah ganidir, hamiddir." [13]

Rabbimden temennimiz, bizleri darlıkta ve bollukta, minnet etmeden, sevdiklerimizden infak etmeye muvafak kılmasıdır.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

12. 3/Âl-i İmran, 92

13. 2/Bakara, 267

Murabıtlar Devleti

Âlimlerin ifsada uğraması, toplumların da ifsada uğramasıdır. Murabıtlar Devleti'nin fesada uğramasının bir sebebi de, fakihlerin halkı bilinçlendirmek, toplumu karanlıklardan aydınlığa çıkarmak ve idareyi hata yaptıklarında uyarmak yerine; otoritelerini, mal varlıklarını artırmak, şatafatlı evler yapmak ve bol miktarda araziler elde etmek için kullanmışlardır.

Allah'a hamd olsun. O'na şükreder, O'ndan yardım ister ve O'nun bağışlamasını dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerimizden O'na sığınırız. Şehadet ederim ki Allah'tan başka ibadete layık yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

Yusuf b. Taşfin'in vefatından sonra yerine oğlu Ali b. Yusuf geçti. Kurulu bir düzen, zengin bir hazine ve güçlü bir ordu devralan Ali b. Yusuf, babasının bütün birikimlerini de kullanarak Tebliğ ve Cihad ilkesi üzerine kurulan Murabıtlar Devleti'ni olduğu hâl üzerine devam ettirip yönetmiştir. Daha emirliğinin ilk dönemlerinde Endülüs'te Kastilya'ya karşı kazandığı Ucles[1] zaferi genelde; Murabıtlar Devleti'ni İspanya'da daha güçlü hâle getirdi. Özelde ise Ali b. Yusuf, bu savaşa Emirü'l Müslimin vasfı ile girmiş ve rüşdünü ispat etmiştir. Artık Avrupa Hristiyanları her hareketlerinde Murabıtlar'ı hesaba katmak zorunda kalmışlardı.[2]

1. *Uklic*
2. *H. 501/ 1108*

Ali b. Yusuf, Endülüs'e ikinci gelişinde Tuleytula'yı muhasara altına aldı, lakin hiç beklemediği bir direnişle karşılaşınca muhasarayı kaldırmak zorunda kaldı. Daha sonraki beş yıl içerisinde Madrid ve etrafındaki bazı merkezler fethedildi. Üşbune[3] alındı, Hudilerin merkezi Sarakusta ilhak edildi ve Sarakusta emiri Abdülmelik İmâdüddevle, şehri terk edip kaçmak zorunda kaldı. 1116 yılında Pisa, Cenova, Berşelûne[4] ve bir yıl önce müttefik güçlerinin eline geçen Mayurka, Minorka ve Yâbise adaları geri alındı.

Tarih Yine Tekerrür Ediyor

Tarihten hiçbir ders almayan Abdülmelik İmâdüddevle tahtı elinden alındığı için çok kızgındı, Hristiyan Aragon Kralı'nın himayesine sığınmış ve daha sonra onunla işbirliğine girip büyük bir ordu oluşturdular. Bir yıl sonra Sarakusta üzerine yürüyüp Murabıtlarla çarpıştılar ve sonuçta şehri işgal ettiler. Bu işgalden tam bir yıl sonra ise Aragon Kralı, Abdülmelik

3. *Lizbon*
4. *Barselona*

İmâdüddevle'yi aşağılanmış bir şekilde şehirden kovuyor. Kendi milletine hainlik yapan başka bir millete yar olur mu, bunu en iyi bilenlerden biri de Aragon Kralı idi, Abdulmelik'i kendi çıkarları doğrultusunda kullandı, işi bitincede kovdu.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir. De ki: 'Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur.' Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı." [5]

Bir başka ayette Rabbimiz şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dostlar (veliler) edinmeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden onları kim dost edinirse, kuşkusuz onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna hidayet vermez." [6]

Büyükler boşuna dememişler: *'İtten post, düşmandan dost olmaz'* diye. Tarih, hainlerin sonlarının hep hüsranla bittiğine şahitlik eder. Sarakusta şehri düştükten sonra Murabıtlar bu şehir üstüne bir saldırı daha yapar ancak, Aragon Kralı bu orduyu bozguna uğratır.

Büyükler boşuna dememişler: 'İtten post, düşmandan dost olmaz' diye. Tarih, hainlerin sonlarının hep hüsranla bittiğine şahitlik eder. Sarakusta şehri düştükten sonra Murabıtlar bu şehir üstüne bir saldırı daha yapar ancak, Aragon Kralı bu orduyu bozguna uğratır.

H. 515 (1121) Endülüs'te isyan ve karışıklıklar çıkmaya başladı. Bu olayları duyan Ali b. Yusuf, bu isyan ve karışıklıkları bastırmak üzere yeniden Endülüs'e geldi fakat burada fazla duramadı çünkü İbni Tümert'in öncülüğündeki Muvahhidler'in Sus'ta isyan çıkardığını öğrenince Mağrib'e dönmek zorunda kaldı.

Muvahhidlerin kurucusu İbni Tümert: İbni Tümert, insanlara kendisinin beklenen Mehdi olduğunu söylüyor ve kendisine biat edilmesi gerektiğini anlatıyordu. Yaptığı çok ciddi çalışma ve propaganda sayesinde kısa zamanda kendisine çok taraftar toplamayı başardı. Aslında İbni Tümert bu propagandaya yeni başladığında âlim ve fakihler, Ali b. Yusuf'un yanına gelip yeni çıkan bu durumun vahim sonuçlar doğuracağını, İbni Tümert'in ya öldürülmesi ya da uzak diyarlara sürgün edilmesi gerektiğini söylediler. Lakin Ali b. Yusuf, âlimlerin dediklerini dinlemeyip İbni Tümert'i hafife aldı, onun için hiçbir önlem almadı. Bu, Murabıtlar'ın kaçırdığı ilk fırsattı.

İbni Tümert'in çok ciddi ve yoğun propagandası üç yıl içerisinde çok geniş kitlelere ulaştı ve bu üç yılın sonunda, İbni Tümert Sus şehrini Murabıtlar'dan koparmayı başardı, bununla da yetinmeyip Murabıtlar'ın başkenti olan Merakeş'e de saldırılar düzenlemeye başladı.

Başlangıçta hafife alınan İbni Tümert tehlikesi, artık o kadar büyüdü ki insanlar evlerinde bile korku içinde yaşamaya başladı. Ali b. Yusuf, bu tehlikeyi ve vahameti ancak şimdi anlayabilmişti. Âlimlerin, İbni Tümert hakkında haklı olduklarını mırıldamaya başladı. Lakin henüz geç olmadığını, yapılacak şeylerin olduğunu biliyordu. Hemen ordusuna hazır olun emrini verdi. Kısa sürede hazırlanan ordusuyla H. 534 (1139)'da Muvahhidler'in üzerine yürüdü, onları bozguna uğratıp büyük bir zafer elde ettiler. Murabıtlar, İbni Tümert'i ve adamlarını tamamı ile yok etme gücünü elde etmişken bu zaferle yetinip daha da ileri gitmediler. Böylelikle ellerine geçen bu ikinci fırsatı da kaçırmış oldular.

Mağrib'de düzen böyle karışıkken Endülüs'ten de iyi haberler gelmiyordu. Aragon Kralı, Avrupa Hristiyanlarının da desteği ile Gıranata'yı kuşatmaya başladı, lakin Müslümanlardan hiç beklemediği bir direnişle karşılaşınca kuşatmayı kaldırıp geri çekilmek zorunda kaldı.

Murabıtlar'ın Zayıflaması Ve Çöküşü

Ali b.Yusuf son dönemlerini kargaşa isyan ve karışıklıklar içerisinde geçirdi. Toplam 37 yıl hüküm sürdü. Ali b. Yusuf zamanında ayrıca askerî kadılık görevi ihdas edilmiştir. *'Kudâtu'l mahalle'* (kudâtu'l cünd) denilen askerî kadılar

5. 2/Bakara,120
6. 5/Maide, 51

savaşlara da katılırdı. Adli görevlerden mezalim mahkemesi başkanlığını sultan, veliaht veya vezir-i kebir yapardı. Ali b. Yusuf, imar işlerine önem vermiş, Merakeş şehri genişletilip büyük bir başşehir hâline dönüştürülmüştür. Ali b.Yusuf büyük ölçüde Maliki fakihlerinin tesiri altında kalmış, bu dönemde onların etkisiyle kelam ve felsefe yasaklanmış, hatta bir rivayete göre Gazzali'nin *'İhya-ı Ulûmi'd Din'i'* başta olmak üzere bazı kitaplar yakılmıştır. Bununla birlikte Murabıtlar zamanında büyük âlimler yetişmiştir. Ebu Bekir İbnü'l Arabi, Kadı İyaz, Abdullah b. Ali Er-Ruşati, Ahmed El-Ceyyani, İbni Rüşd bunlardan bazılarıdır.

Bu dönemde Muvahhidler tekrar sahneye çıktı, fakat bu defa çok güçlü bir ordu kurmuşlardı. Mağrib'de birçok bölgeye saldırılar düzenliyorlardı, Muvahhidler Ali b.Yusuf'un son dönemlerinde Mağrib'deki merkezlerin çoğunluğunu ele geçirdiler.

H. 537'de (1143) ölen Ali b. Yusuf'un yerine tahta çıkan oğlu Taşfin, iki yıl kadar süren hükümdarlık dönemini Muvahhidler'le savaşarak geçirdi. Bu savaşlarda Hristiyan birliklerinin kumandanı Reverter'den büyük yardım gördü. Ancak bu kumandanın gayretleri, devleti yıkılmaktan kurtarmaya yetmedi. Merakeş'in güneyindeki dağlık bölgeyi ele geçiren Abdülmü'min El-Kûmi liderliğindeki Muvahhidler H. 538 (1144) yılında kazandıkları zaferle Murabıtlar'a ağır bir darbe vurdular. Yenilginin ardından Tilimsan yakınlarında Muvahhid kuvvetlerine karşı iki ay boyunca direnen Taşfin b. Ali, Tilimsan'ı terk ederek Vehran'a[7] sığındı. Sahilde yaptırmış olduğu müstahkem kalede Muvahhid kuvvetleri tarafından sıkıştırılınca geceleyin tek başına kaçmaya çalışırken bir uçurumdan düşerek öldü (H. Ramazan 539/Mart 1145). Taşfin'in öldüğü duyulunca Merakeş'te küçük yaştaki oğlu İbrahim'e biat edildi, ancak amcası İshak b. Ali, onun hükümdarlığını tanımadı. Bunun üzerine Merakeş'te iç savaş başladı. Muvahhid kuvvetleri Fas, Miknase, Sela şehirlerini ve nihayet Merakeş'i ele geçirerek İshak b. Ali ve İbrahim b. Taşfin'i öldürüp Murabıtlar'ı ortadan kaldırdılar.[8] Muvahhidler, Merakeş'i aldıktan sonra Endülüs'e yöneldiler. Murabıt hâkimiyetini tekrar kurmaya

çalışan Beni Gâniye'den Endülüs valisi Yahya b. Ali El-Messufî'nin H. 543'te (1148) Gırnata'da ölümüyle Endülüs'teki Murabıt hâkimiyeti de sona ermiş oldu. Murabıtlar Devleti'nin çöküşü yirmi beş yıl gibi çok kısa bir süre içinde gerçekleşmiş ve 1121'de başlayan süreç 1147'de tamamlanmıştır. Bununla beraber Beni Gâniye, Murabıtlar adına Balear adaları ve İfrikiye'de H. VII. (XIII.) yüzyıla kadar hüküm sürmeye devam etmiştir.

Murabıtlar, Atlas Okyanusu'na, Nijer nehrinden İspanya'da Ebro nehrine kadar hükümranlığını genişletmiş, Endülüs'te sona ermek üzere olan İslam varlığının devamını sağlamıştır. Murabıtlar'ın Endülüs'teki hâkimiyeti yarım asırdan fazla devam etmiş, bu sürenin ilk yirmi beş yılında istikrar sağlanmış ve Hıristiyan krallıklara karşı önemli başarılar elde edilmiştir. İkinci dönemde fakihlerin, mahallî emirlerin ve ağır vergilerden bunalan halkın Murabıtlar'dan desteğini çekmesi ve aleyhteki faaliyetleri yüzünden karışıklıklar çıkmış, bundan istifade eden Hıristiyanlar, Murabıtlar karşısında üst üste başarılar kazanmaya başlamıştır. Kastilya Krallığı bir Haçlı ordusuyla Meriye'yi (1147), Katalonya Kontluğu da Turtuşe (1148) ve Laride'yi (1149) ele geçirmiştir. Hıristiyan istilasının hızla yayıldığı bu dönemde Endülüs Müslümanlarının imdadına, bu defa Muvahhidler yetişmiştir.

Kişilerin sınırlı ömürleri olduğu gibi devletlerin de belirli ömürleri vardır. Devletin eceli geldiğinde ne bir saniye ileri alınır, ne de geri...

Murabıtlar Devleti'nin Çökme Sebebi

Murabıtlar Devleti'nin çökme sebebine gelince, önde gelenlerin birçoğu şehit olmuş, diğer kısmı da vakti gelmiş ve doğal olarak ölmüşlerdir.

7. *Oran*
8. *H. 18 Şevval 541/23 Mart 1147*

Ancak kendilerinden sonra gelen nesiller, Abdullah bin Yasin gibi bir eğitimcinin terbiyesinden geçmemiş, maneviyata ve mukaddesata önem vermeyen emirler yönetime gelmişlerdir. Bu da bir toplumun sonunu getiren sebeplerdendir. Bu, önceki tecrübelerden, çeşitli deneyimlerden istifade etmenin ne kadar önemli olduğunu anlamak bakımından İslami hareketlerin çıkarması gereken önemli bir derstir.

Âlimlerin ifsada uğraması, toplumların da ifsada uğramasıdır. Murabıtlar Devleti'nin fesada uğramasının bir sebebi de, fakihlerin halkı bilinçlendirmek, toplumu karanlıklardan aydınlığa çıkarmak ve idareyi hata yaptıklarında uyarmak yerine; otoritelerini, mal varlıklarını artırmak, şatafatlı evler yapmak ve bol miktarda araziler elde etmek için kullanmışlardır. O dönemde toplumun yaşam standartlarının üstünde çok lüks, rahatlık ve israf içerisinde yaşamışlardır. Bu durum, Murabıtlar toplumunda şiddetli isyan hareketlerini doğurmuştur. Âlimlerin bu İslam dışı yaşantıları, doğal olarak toplumda hem akidevi hem de ahlaki bozulmalara sebebiyet vemiş, cihad ruhu ortadan kalkmış, insanlar isyan etmeye, büyük günahları işleme ve zulmetmeye başlamışlardı.

Murabıtlar Devleti'nin yıkılışının önemli sebeplerinden bir diğeri de Allah'ın bu topluma yardımını kesmesi Mağrib ve Endülüs'e uzun süre yağmuru yağdırmaması ağır kuraklığın ortaya çıkması ile birlikte Murabıtlar Devleti'nin ekonomik krize düşmesidir.

Âlimlerin Murabıtlar Hakkında Yazdıkları

İbni Kesir, El-Bidaye ve'n Nihaye'de Ebubekir bin Ömer hakkında şunları kaydediyor:

'Toplum, başka hiçbir devlet başkanına nasip olmayan bir şekilde Ebubekir bin Ömer'in hakka ve adalete bağlı idareciliği konusunda görüş birliğine varmıştır. Cihada çıktığında beraberinde beş yüz bin mücahid savaş meydanlarına akın ediyordu. İnsanlar kendisine büyük bir gönül huzuruyla bağlanıyorlardı. Hiçbir şey, onu Allah'ın belirlediği sınırlara riayet etmekten alıkoymuyordu. İslam'ın emirlerine ve yasaklarına harfiyen uymaktaydı. Âdetâ din, kendisini kuşatmıştı. İnsanlar arasında İslam'ın prensiplerine aykırı hiçbir davranışını gören olmamıştı. Son derece sağlam bir inanca sahipti. Abbasi Devleti'ne saygısını asla kaybetmedi. Bir savaşta yaralandı ve ağır yaralara dayanamayarak vefat etti.

Seyyid Kutub, Murabıtlar hakkında şöyle diyor:

'Murabıtlar, Allah'ın gösterdiği yoldan gittiklerinde doğuda ve batıda yaklaşık çeyrek asır otoriteyi ellerine aldılar.' [9]

"(Rasûlüm!) De ki: 'Mülkün gerçek sahibi olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin ve mülkü dilediğinden geri alırsın. Dilediğini yüceltir, dilediğini de alçaltırsın. Her türlü iyilik senin elindedir. Gerçekten sen her şeye kadirsin.' " [10]

Sallabi'nin tespiti:

İslam tarihine baktığımda ümmetin hayatından büyük bir mananın desteklendiğini görüyorum. Dikkat edin! Hakla batılı birbirinden ayıran büyük savaşlar, ancak Allah'ın dinini, halka, orduya ve komutanlara uygulayan toplumların varlığı durumundan kazanılabilmektedir. Şayet bunlardan birisinde İslam'ın prensipleri uygulanmıyorsa, o topluma Allah zaferler nasip etmez.

Kaynakça

Murabıtlar Devleti,
Prof. Dr. Ali Muhammed Sallabi

İslam Tarihi,
Prof. Dr. H. İbrahim Hasan

İslam Tarihi,
Mahmut Şakir

Mağrip Medeniyetinin Zirvesi,
Dr. Adnan Adıgüzel

9. *Fizilali'l Kuran, c. 4, s. 2407*
10. *3/Âl-i İmran, 26*

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Boykot

Mekke'nin zenginlerinden birkaç kişi kendi aralarında bu boykotu kaldırmak için karar almış. Kâbe'ye gidip oturmuşlar. Biri çıkıp: 'Akrabalarımız ölüyor, nerede akrabalık bağı' demiş. Bir diğeri de çıkarak: 'Haklısın bu boykot bitmeli' demiş. Sonra biri daha sonra bir başka biri çıkmış... Mekke'nin azılıları bu bir oyun dese de bu yedi kişi, alınan kararların yazılı olduğu kağıdı sökmek için ayaklanmış.

Çok sessiz olmalıydık. Yoksa bütün planımız mahvolabilirdi. Müşriklerin sabah yaşayacakları şoku düşündükçe keyfimiz geliyordu. Elimizi çabuk tutmalıydık.

Tanınmamak için yüzlerimizi gıta ile sarmıştık. Ani bir durumla karşılaştığımızda kendimizi savunmak için taş toplamış, ceplerimize doldurmuştuk. Kölelerin el ve ayaklarındaki bağları çözmek için kesici aletlerimiz de yanımızdaydı. Her birimiz kırbalarımızı su ile doldurmuş, beslenme çantalarımıza onlara vereceğimiz küçük ekmek parçalarını ve hurmaları koymuştuk. Ha bir de çuval vardı yanımızda. İçinde ne mi var? Bebek, bez bebek. Çözdüğümüz her Müslüman kölenin yerine Mekkeli küçük kızlardan topladığımız bez bebekleri bağlayacaktık. Sabah bunu gören müşrikler öfkelenecek, biz ise keyiflenecektik.

Sessizlik ve gizlilik içinde kölelerin alıkonulup direklere bağlandığı yere ulaştık. Sözde bir muhafız koymuşlardı başlarına. İçip içip sızmıştı çoktan. Top patlasa bizi duyamazdı. Gecenin karanlığında önümüzü gökteki ay aydınlatıyordu. Bir kandil gibi göğe asılmış bize yol gösteriyordu sanki. İşte işkenceye tabi tutulan Müslüman kardeşlerimiz tam karşımızdaydı. Kimisi gün boyu yapılan işkenceden bitap düşmüş uyuyup kalmıştı, kimisi hâlâ el ve ayaklarını sıkan iplerin acısıyla inliyordu. Arkadaşlarımla anlaşmıştım. Önce babamı kurtaracaktım. Köleler arasında hızla gezinmeye başladım. Babam neredeydi?

Onu tanıyabilecek miydim? Annem, babama benzediğimi söylerdi. Arkadaşlarım çoktan birçok kölenin el ve ayaklarındaki ipleri çözmüş onları özgürlüklerine kavuşturmuş, yerlerine bez bebekleri bağlamıştı. Hürriyetine kavuşan her Müslüman, diğer kardeşlerinin yardımına koşuyordu. Ben hâlâ babamı arıyordum. Tepede bir aşağı bir yukarı koşuyordum. Babam yoktu. Daha da hızlandım. Tıpkı İsmail'e su arayan Hacer annemiz gibiydim. Bir aşağıııııı... Bir yukarııııı... Yoktu... Hacer'i zemzem ile nimetlendiren Rabbim, beni de babam ile rızıklandırır mıydı acaba? Nerdesin baba? Babaaa... Babaaaaa!

— Rafi, Rafi uyan oğlum uyan.

— Babaaaa nerdesiiiin, babam yoook!

— Rüya gördün oğlum sadece rüya. Baban cennette.

— Anneee... Babamı kurtaramadım. Onu bulamadım. Ellerini çözemedim anneeee...

Rafi, gördüğü rüyanın etkisinde kalmıştı. Sarsıla sarsıla ağlıyordu. Babasını hiç görmemişti. Hasretinin tek sebebi buydu. Annesi ona sarılmış, başını okşuyordu. Ağlamasına müsaade etmişti ki içini döksün. Bu kadar hayalperest kıpır kıpır bir çocuğun yüreğinde baba hasretinin bu kadar derin olabileceğini hiç düşünmemişti. Nihayet Rafi ağlamaktan bitap düşmüş, annesinin kollarında uyuyup kalmıştı.

Günlerce rüyanın etkisinden kurtulamadı. Yemek yemiyor, kimseyle konuşmuyordu. Arkadaşları defalarca oyuna davet etmişti, katılmamıştı. Evlerinin önündeki hurma ağacının altındaki sedirde öylece oturuyor, düşünüyordu. Namaz vakitlerinde mescide gidip hemen geri dönüyordu.

Günlerce rüyanın etkisinden kurtulamadı. Yemek yemiyor, kimseyle konuşmuyordu. Arkadaşları defalarca oyuna davet etmişti, katılmamıştı. Evlerinin önündeki hurma ağacının altındaki sedirde öylece oturuyor, düşünüyordu. Namaz vakitlerinde mescide gidip hemen geri dönüyordu.

Onun bu hâlini gören Peygamberin arkadaşlarından biri yanına gelerek oturdu. Rafi, onu çok seviyordu. Babasının arkadaşlarından, ilk Müslümanlardandı. Hâl hatır sorduktan sonra:

— Ey Uhud savaşçısı. Neyin var, dedi.

— Hiç...

— Hiç mi? Yapma, seni çok durgun görüyorum.

Rafi daha fazla dayanamayarak rüyasını anlattı.

— Babanı özlüyorsun...

— ...

— Biliyor musun Rafi, ben de babamı o tepede kaybettim.

Rafi'nin konuşmasını beklemeden anlatmaya başladı.

Eşimle imanımızı gizliyorduk. Müşrikler bizden hiç şüphelenmemişti. Ancak bu durum bizi rahatsız etmeye başladı. Kardeşlerimiz acı çekerken biz rahattık, bu nedenle dışarı çıkmaya utanıyorduk. Onların hâli bizi üzüyordu. Bir gün müşrikler, tek tek işkence ederek bir sonuca varamadıklarını anladılar. Toplanıp bir karar aldılar. Bundan böyle hiçbir Müslümanla konuşulmayacak. Kız alınıp verilmeyecek. Yiyecek, içecek alışverişi yapılmayacak. Ticaret yapılmayacak.

Bu kararları yazarak Kâbe'nin duvarına astılar. Müslümanlar başta pek etkilenmedi bu durumdan. Ancak ambarlarda yiyecekler tükenmeye başlayınca sıkıntılar da başladı. Canım Peygamberimiz de dahil olmak üzere Müslümanların çoğu bir mahallede toplandılar. Herkes elindekini avucundakini kardeşiyle paylaşıyordu fakat nereye kadar?

Mahalleye gizliden gizliye sokulan erzak ve eşyalar hayat gibiydi... Gecenin bir yarısı açlıktan bitkin bitkin yatarken sahipsiz, sırtı tıka basa erzak ile yüklenmiş bir deve giriyordu mahalleye. Nasıl seviniyorduk biliyor musun? Payımıza bir hurma bile düşse Allah'a hamd ediyorduk. Fakat Mekkeli müşrikler bundan haberdar olunca güvenliği arttırdılar. Etrafımızda kuş uçurtmuyorlardı. Öyle zor günlerdi ki Rafi anlatamam... Yiyecek bir şey bulamayınca otları, ağaçların yapraklarını yemeye başladık. Dilimiz dudağımız hep yara olmuştu.

Bebeklerin ağlaması hâlâ kulaklarımda. Annelerin açlıktan sütü kesilmişti. Ve bebekler açlıktan

ağlıyordu. Tabi bizim kadar dayanmadılar. Birer birer can verdiler o çocuklar...

— Bunları hiç duymamıştım.

— Bir gece karanlıkta açlığımızı unutmak için yürüyorduk. Sa'd bin Ebi Vakkas da yanımdaydı. Bir anda durdu ve *'Ayağıma bir şey değdi'* dedi.

— Neymiş değen?

— Yerden aldı. Çok karanlıktı, ortadan böldü ve ikimizde ağzımıza attık onu. Islakça bir şeydi.

— İnanamıyorum! Ne olduğunu bilmiyorsunuz ve onu yediniz.

— O kadar açtık ki ne olduğu önemli değildi.

— Belki bir böcek ölüsü, belki bir leş...

— Fark etmez, biraz da olsa açlığımız ve susuzluğumuz gitmişti.

— Subhanallah... Baban? Babandan bahsedecektin.

— Babam yaşlıydı. Kavminde hatırı sayılır bir adamdı. Müslüman olmadı. Fakat biz Müslümanlara yapılan bu boykota karşı çıktı. Çok mücadele verdi. Kimse onu dinlemedi. Peygamberin müşrik akrabaları olan Haşimoğulları ona destek vermek için mahalleye taşınınca babam da yanımıza geldi.

— Müşrikler Müslümanlara destek mi oldu?

— Biliyorsun Araplar ailelerine çok düşkündürler. Aile için kan dökerler. Onlar dinimizi kabullenmediler ama bize destek verdiler. Tabi babam yaşlıydı. Açlığa dayanamadı. Salgın hastalık da yayılınca vefat etti.

— İman etti mi?

— Hayır.

— O kadar sıkıntıya rağmen iman etmedi mi?

— Etmedi. Bak şimdi ikimiz arasındaki farkı görüyor musun? İkimizde yetim kaldık. Ama senin baban cennete gitti benimki ise ateşe...

— Üzülüyor musun?

— Elbette. Ona çok anlattım. Ama kavmimin dininden dönmem dedi.

— Peki sonra ne oldu?

— Mekke'nin zenginlerinden birkaç kişi kendi aralarında bu boykotu kaldırmak için karar almış. Kâbe'ye gidip oturmuşlar. Biri çıkıp: *'Akrabalarımız ölüyor, nerede akrabalık bağı'* demiş. Bir diğeri de çıkarak: *'Haklısın bu boykot bitmeli'* demiş. Sonra biri daha sonra bir başka biri çıkmış... Mekke'nin azılıları bu bir oyun dese de bu yedi kişi, alınan kararların yazılı olduğu kağıdı sökmek için ayaklanmış. Bir de ne görsünler! Küçük kurtçuklar kâğıdı kıtır kıtır yemiş, kâğıttan geriye sadece Allah'ın adıyla kısmı kalmış...

— Aaaa ne güzel.

— Evet böylelikle üç yıllık açlık son bulmuş oldu.

— Allah kullarını hep sıkıntılarla denemiş değil mi?

— Evet... İmanda sadakatin ölçüsü, sıkıntılara sabretmek ya da edememektedir.

— Rabbim bizleri sabreden kullarından eylesin.

— Amin Rafi, amin... Namaz vakti. Haydi mescide gidelim.

— Önce sana biraz hurma ikram edeyim. Peygamberimiz: *'Allah'a ve ahiret gününe inanan misafirine ikramda bulunsun'* buyurdu.

— Hiç düşünmeyeceksin sandım...

— Hemen getiriyorum.

Rafi'nin içi biraz da olsa soğumuştu. Öyle veya böyle herkeste bir hasret vardı demek ki... Şükür ki Rafi, babasını cennette görebilecekti.

Çocukluk Aşıları ve Hastalıkları

Aşı vurulmadan aşılar hakkında hiç bilgilendirilmeyen ebeveyne aynı zamanda aşı sonrası istenmeyen etkiler (ASİE) genelgesi hakkında yani istenmeyen etkilerin rapor edilmesi ve kayıt altına alınması ile ilgili de herhangi bir bilgi verilmemektedir.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam, âlemlere rahmet olarak gönderilen Muhammed'in üzerine olsun.

Bu yazımızda, Dünya Sağlık Örgütü'nün (WHO) ülkelerin enfeksiyonlarla karşılaşma potansiyellerini göz önüne alarak önerdiği(!) ve Sağlık Bakanlığı'nın da bu doğrultuda uygulamakta olduğu, gebeliğin 4. ayından başlayıp, ilkokul dönemine kadar devam eden ve ücretsiz olarak uygulanan aşı takvimini ele alacağız.

Bu aşı takviminde, anne karnından başlayarak tüm aşıları zamanında yapılmış 1 aylık bir bebek toplam 36 doz aşıya maruz kalmış olur. Aşılardan bazıları tek başına verilirken bazıları da kombine edilmiş halde 3'lü, 5'li karmalar şeklinde verilmektedir.

Önemsiz zannedilse de aşıları vurulurken çocukların yaşadıkları korkular, onlara psikolojik bir travma yaşatmaktadır. Düzenli aralıklarla yaşadıkları travmalar sonrası çocukta korku, anne/babaya güvensizlik gibi durumlar bilinçaltlarına işlenmiş olur.

Bu aşılar; Hepatit A (2 doz), Hepatit B (3 doz), Verem (1 doz), Difteri (4 doz), Boğmaca (4 doz), Tetanoz (6 doz), Polio (6 doz), H. İnfluenza B (4 doz), Pnömokok (4 doz), Kızamık (1 doz), Kızamıkçık (1 doz), Kabakulak (1 doz) ve Suçiçeği'dir (1 doz).

Bu aşılar, +2° ile +8° ısı aralığı dışında kendi özelliklerini koruyamaz ve tamamen bozulurlar.

Bu ısı aralığında kalmalarını sağlamak için *'soğuk zincir'* sistemi kullanılır.

Soğuk zincir sistemi, aşıların üretiminden kişiye uygulanıncaya kadar sürekli onu uygun şartlar ve ideal ısıda tutan insana ve malzemeye ihtiyaç duyar.

Soğuk zincir malzemeleri:

- Aşıların nakledilmesinde kullanılan kaplar (özel yapım aşı nakil kapları ya da koliler)

- Nakliye araçları

- Termometreler ve ısı izlem-kayıt cihazları

- Soğuk odalar, buzdolapları veya derin donduruculardır.

Her buzdolabının o andaki sıcaklığını rutin olarak ölçen termometre ve yedek termometreye ihtiyaç vardır. Ancak bu yeterli değildir. Termometrelerin doğru çalışması düzenli denetleniyor mu, istenen ısıya ayarlanabilen -(+)2° / (+)8°- dijital ekranlı derin dondurucular kullanılıyor mu ve aşılara bakmakla yükümlü hemşire veya personelin dondurucunun kapağını unutup açık bırakmasına veya mesai saatleri dışında yaşanan elektrik kesintileri gibi durumlara ne derece dikkat ediliyor?

İşte aşıların bozulmamasını sağlamak bu kadar çok hassasiyet gerektiren bir durum iken, bu soğuk zincir sisteminde iştirak eden insanlar, malzemeler, ortamın şartları ne kadar güvenilir?

Aşılarla olan meselemiz, elbette ki soğuk zincirin kırılmasına dair endişelerimizin olması değildir. Aşılar sütten çıkmış ak kaşık dahi olsalar, böyle hassas ve her an bozulmaya yüz tutmuş olmaları bile onlardan sakınmak için yeterli bir gerekçedir.

Aşılarla ilgili ilk yazıda da belirttiğimiz gibi; aşılarla ilgili uzun dönemde güvenli olup olmadıklarını test eden deney ve çalışmalar yapılmamaktadır. 5 gün ila 2 hafta gibi oldukça kısa bir dönemi kapsayan deneylerde test edilen aşıyı olmuş denekler, başka bir aşı vurulmuş deneklerle karşılaştırılmaktadır. Teknik olarak deneylerde aşısız bir grupla karşılaştırılma yapılması gerekir. Bizzat aşı üreticileri tarafından ya doğrudan yapılmakta ya da dolaylı olarak yönlendirilmekte olan bu tip deneylerde tam olarak hangi protokollerin takip edildiğini kesin olarak bilmek güçtür.

Merck İlaç Ecza ve Kimya Tic. A.Ş. firması eski çalışanlarından Scott Cooper, satış temsilciğini yaptığı firmanın üretmiş olduğu aşıları şu an 24 yaşında olan çocuğuna doğumundan beri hiç yaptırmadığını ve çocuğunun yaşıtlarından çok daha sağlıklı olduğunu itiraf ediyor.[1]

1. *https://www.youtube.com/watch?v=7YVPkCQxqz4*

Aynı ilaç firmasının (Merck) üst düzey biyokimyagerlerinden Kurt Romondt, evinde gizli bir uyuşturucu laboratuvarı ile tecavüz hapı olarak da bilinen bir hapın hammaddesini üretmek suçu ile 18 Haziran 2015 tarihinde yakalanıyor.[2]

Aşılar ve Hastalıkları

Hepatit B

Allah'ın *subhanehu ve teâla* bize büyük nimeti olan bebeklerimizin doğumundan hemen sonra, aldıkları ilk nefesleriyle beraber onlara vurulan ilk aşı, Hepatit B aşısının ilk dozudur. İkinci dozu, bebeklerin doğumundan 1 ay sonra, üçüncü dozu da 6. ayın sonunda yapılmaktadır.

Hepatit B aşısı; karaciğerin viral enfeksiyonu olan Hepatit B virüsüne (HBV) karşı korunma gerekçesiyle uygulanmaktadır. Hepatit B aşısını adeta ilk kanser aşısı olarak lanse etmeleri, bilimsel geçerliliği sorgulanması gereken, oldukça yanıltıcı bir promosyon taktiği olmaktan öteye geçememektedir.

Bu HBV vücuda nasıl bulaşır? Vücutta neler yapar? Görülme riskleri nelerdir? İnşallah tüm bu sorulara cevap bulduktan sonra bu aşının ne kadar gerekli/gereksiz olduğunu daha iyi anlamış olacağız.

Hepatit B virüsü bulaşma riskinin yüksek olduğu durumlar;

Hepatit B virüsü (HBV) kan youluyla ve cinsel yolla yayılır,

Hepatitli kan ve kan ürünleriyle temas ve transfüzyon (kan nakli),

Hepatitli kanın iğne, enjektör, bisturi, sonda, endoskop vs. kullanımı sonrası temas olması,

2. *http://www.dddmag.com/news/2015/06/merck-biochemist-arrested-charged-running-ghb-lab-his-home*

Hemodiyalize giriyor olmak (böbrek yetmezliği olan),

Damardan uyuşturucu kullanımı,

Ağız veya diş cerrahisi geçirirken kullanılan malzeme,

Akupunktur, dövme, kulak delme, traş, diş fırçası, manikür; bu virüsün bulaşma yollarındandır.

Virüs bulaştıktan sonraki ilk 6 aylık döneme akut HBV, 6 aydan sonraya ise kronik HBV denir. Hastalık bulaştıktan sonra belirtileri arasında gribi andırabilecek hâlsizlik, iştah kaybı, bulantı, kusma, düşük ateş, ishal, kas ve eklem ağrısı bulunur. Hepatit B virüsü bulaşan kişilerin ancak yaklaşık %20'sinde tanının konulmasını sağlayan en belirgin belirti, ciltte ve gözlerde sarılık görülür. Sarılık 3-10 gün sürer. Destekleyici ve belirtiye yönelik tedavi uygulanır; burada önemli nokta, çoğu kez 4-8 hafta içinde enfeksiyondan iyileşmenin tamamen sağlandığıdır.

Bazı hallerde bu hastalığı kapmış kişiler virüsü taşıdıkları halde bu belirtilerin pek azını, hatta hiçbirini göstermez. Akut Hepatit B genellikle birkaç ay içinde vücuttan kendi kendine temizlenir. Çoğu hastanın hastane yatışı gerekmez ve %95'i tamamen iyileşir; hastalığa karşı ömür boyu bağışıklık kazanmış olurlar.

Hepatit B aşısı; karaciğerin viral enfeksiyonu olan Hepatit B virüsüne (HBV) karşı korunma gerekçesiyle uygulanmaktadır. Hepatit B aşısını adeta ilk kanser aşısı olarak lanse etmeleri, bilimsel geçerliliği sorgulanması gereken, oldukça yanıltıcı bir promosyon taktiği olmaktan öteye geçememektedir.

Hastalığı kapanların %50'si belirti geliştirmez; iyileşerek ömür boyu bağışıklık kazanır (bu kişiler hastalığı geçirdiğini bile fark etmez),

Hastalığı kapanların %30'u sadece grip benzeri belirtilerle hastalığı tamamen atlatır; ömür boyu bağışıklık kazanır,

Hastalığı kapanların %20'si Hepatit B tanısı almalarına neden olacak belirtileri (bulantı, kusma, sarılık, artmış karaciğer enzim değerleri) gösterir, yani kendini doktora gidecek kadar hasta hisseder,

Belirti geliştiren bu %20'lik kesimin %95'i hastalıktan tamamen iyileşir; ömür boyu bağışıklık kazanır.

Sonuç olarak, Hepatit B geçirmiş kişilerin yalnızca %5'ten az bir bölümü, kronik taşıyıcılık durumuna geçer. Bunların ise:

%75'i (toplam Hepatit B'li hastaların %3.75'i) belirtisiz ve aktif olmayan enfeksiyonla yaşamlarını sürdürür.

%25'i (toplam Hepatit B'li hastaların %1.25'i) karaciğer rahatsızlığı ve kanser geliştirir; bu rahatsızlıklar ise bulaştıktan 10 ila 30 sene sonra baş göstermektedir.

Anne babalara Hepatit B için verilen mesaj şudur: *'Korunmasız (aşısız) bebekler, hastalığa yakalandıkları takdirde karaciğer yetmezliği geliştirebilir ve ölebilirler.'*

Düzeltilmesi gereken bir diğer yanlış önermeyi de şöyle izah edebiliriz; Anne herhangi bir şekilde taşıyıcı değilse ve bebek HBV taşıyan kanla perkütan yolla (ciltten iğne ile) temas etmemişse HBV'nin bebeğe bulaşma riski yok denecek kadar azdır.

Hepatit B'nin; kişilerin sağlık durumları gözetilmeksizin ulusal çapta, riskli gruplar haricinde özellikle yenidoğanları aşılamayı gerektirecek bir sağlık sorunu olmadığını tüm veriler de göstermektedir.

Hepatit B kapmış kişilerin %80'i belirtisiz veya çok hafif belirtilerle bu hastalığı atlatıyor ve doğrudan bağışıklık kazanıyorken, %20'lik kısım olan ve hastalığı biraz daha ağır geçirenlerde asıl sorun, beslenme zaafiyeti ve buna bağlı olarak gelişen bağışıklık sistemi zayıflığıdır.

'Selenyum eksikliği'nin Hepatit B enfeksiyonu ve karaciğer kanseri riskini büyük ölçüde arttırdığı bilinir. Çin'de toprağının selenyum bakımından fakir olduğu bilinen şehirlerdeki deneklerin diyeti selenyumla desteklendiğinde viral Hepatitlere ve karaciğer kanserine karşı önemli ölçüde koruma sağladığı tespit edilmiştir. Çin'de yapılan bir diğer çalışmada da şöyle denilmektedir: 'Epidemiyolojik çalışmalar, toprakta düşük selenyum içeriğinin yöresel olarak yüksek Hepatit B enfeksiyonu ile ilişkisini ortaya koymaktadır.'

Türkiye'nin 7 coğrafi bölgesinde yapılan toprak ve ürün analizlerinde de selenyum eksikliği ortaya konulmuştur; benzer şekilde İspanya ve Yunanistan, Avrupa'da selenyum eksikliğinin en fazla olduğu ülkelerdir. Türkiye HBV enfeksiyonu açısından orta endemisite gösteren bir ülke olmasına rağmen, Hepatit B enfeksiyonun yüksek endemisite gösterdiği Çin'de selenyumla ilgili yapılan çalışmalar[3] basit bir gıda takviyesiyle enfeksiyonun büyük oranda önlenebileceğini ortaya koymuşken, Türkiye'de yetkililerin doğrudan ulusal bir aşılamaya geçmesi ve halkı bu tip bilimsel bulgulardan haberdar etmemesi, son derece düşündürücüdür.

Hepatit B aşısının içeriği;

Tüm aşıların içerisindeki maddeler, dört grupta toplanabilir:

Antijenler (aşılarda kullanılan ana bileşen olup mikropların zayıflatılmış hâli ya da hastalık yapıcı organizmanın fragmanı)

Besiyeri/Büyüme ortamı (Virüslerin üretilebilmesi için bir besiyerine ihtiyaç vardır)

Koruyucular (Genelde kullanılan Thimerosal -cıva-) ve antibiyotikler (En sık kullanılan Neomisin)

Adjuvanlar (Antijen salınımını yavaşlatarak, antijen sunan hücrelerin antijeni alma kapasitesini artıran maddelerdir. Aşılarda en sık kullanılan adjuvan; alüminyumdur.)[4]

Süspansiyon sıvısı (Tüm bunları bir arada tutup enjekte etmek için kullanılır.)[5]

Hepatit B aşısının piyasa adı Engerix B aşısıdır. Aşının kutusunda bulunan prospektüsünde;

Eksipiyan listesinde (adjuvan): Alüminyum hidroksit, Polisorbat 20[6]

Besiyeri/büyüme ortamı: Maya hücrelerine veya Chinese Hamster yumurtalık hücrelerine yerleştirilerek üretilir.[7] [8]

Seyrek görülen yan etkileri: Bulantı/Kusma, karaciğer fonksiyon testlerinde anormal değerler, kas ve iskelet sistemi ağrıları,

Çok seyrek görülen yan etkileri: Paralizi (Felç), Nöropati (sinir hasarı), Multipl Skleroz (MS), Ensefalit, Ensefalopati (Beyin Hasarı), Trombositopeni (Karaciğerde trombosit yetmezliği), Vaskülit (Damarda hasar) gibi istenmeyen etkileri görülebilmekte.

Aşı vurulmadan aşılar hakkında hiç bilgilendirilmeyen ebeveyne aynı zamanda aşı sonrası istenmeyen etkiler (ASİE) genelgesi hakkında yani istenmeyen etkilerin rapor edilmesi ve kayıt altına alınması ile ilgili de herhangi bir bilgi verilmemektedir. Aşıdan sonra aile hiçbir şekilde gelişebilecek olası durumu bildirip, tespit edemeyecektir. Durum Avrupa ve Amerika'da böyle değil, aksine mağdurlar aşı üreticilerini mahkemelere verip, milyonlarca dolar tazminat almaktadırlar.[9]

Hepatit B aşısı ve diğer aşılarla ilgili ilaç prospektüslerinde ciddi reaksiyonlar minimize ve hatta inkâr edilse de, dünyanın dört bir yanındaki tıp ve bilim dergilerinde yayımlanmış pek çok bilimsel çalışma[10] ve FDA' nın Aşı Sonrası İstenmeyen Etkiler Sistemi'ne (ASİE/VAERS) sıklıkla bildirilen şikâyetler[11] tüm bunları ve başka birtakım rahatsızlıkları da teyit eder niteliktedir.

---

3. *Çin'de yapılan çalışma: http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/2484394*
4. *Alüminyum tuzları şeklinde*
5. *Aşı üreticisi Sanofi Pastuer'in aşı kitabı*
6. *Temizlik ve kişisel bakım ürünlerinde kullanılan ve toksik/zehir etkisi olan bir yağ çözücüdür.*
7. *Aşı üreticisi Sanofi Pastuer'in aşı kitabında*
8. *Engerix B güncel prospektüsünden çıkarılmış, en son gördüğüm 2014'ün başlarına kadar yazılıydı. Niye çıkarıldığıyla ilgili bir bilgim yok ama zararlı olduğu kanaatinden sonra aşının içeriğinden çıkarıldığını iddia edenler var. Öyle ise eğer, şimdiye kadar bu aşıdan uygulananlar göz ardı edilerek hiçbir açıklama yapılmaksızın çıkarılmıştır. Üstelik Hepatit A prospektüsünde ise, aşının içeriğinde Polisorbat 20 hâlen yazılmaktadır.*
9. *http://www.saglik.gov.tr/TR/belge/1-6694/asi-sonrasi-istenmeyen-etkiler-genelgesi.html*
10. *http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1754158/ *http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1663612/?page=1*
11. *https://vaers.hhs.gov/data/index*

Hepatit A

Hepatit A aşısının ilk dozu bebeğin 18. ayında, ikinci dozu ise 24. ayın sonunda uygulanmaktadır. Bu aşı da karaciğerin viral enfeksiyonu olan Hepatit A virüsüne (HAV) karşı yapılır. Bu virüs, oral-fekal yolla (tuvalet sonrası ellerin yeterince temizlenmemesi nedeni ile), kişiler arası temasla, virüs bulaşmış su veya bu suda yıkanmış yiyeceklerle bulaşır. Çiğ veya az pişmiş yiyeceklerden bulaşır. Risk grubunda olanlar ise; çocuk bakıcıları, yuvalar, bakım evleri (kalabalık ve sürekli birlikte yaşam), mesleki maruziyet (sağlık personeli), canlı HAV virüsü ile çalışan laboratuvar personelleri…

Hepatit A aşısının piyasa adı; *'Havrix Ped'*dir.

Havrix Ped prospektüsünde[12]; formaldehit[13], alüminyum hidroksit ve Polisorbat 20 (temizlik ve kişisel bakım ürünlerinde kullanılan ve toksik/zehir etkisi olan bir yağ çözücüdür) dikkat çeken içeriklerdendir.

Besiyeri/Büyüme ortamı: İnsan hücresinde çoğaltılmıştır (Kürtaj edilmiş bebeğin dokusu kullanılır.)

Hepatit A virüsü bulaşan hastada oluşan belirtiler;

Özellikle çocuklarda tamamen belirtisiz olabilir. Erişkinlerin dörtte üçünde ise belirti vardır ve bunlar birkaç gün sürer.

HAV enfeksiyonuna özgü olmamakla beraber şunlar görülür:

- Gözlerde sararma
- İdrarda koyulaşma
- Hâlsizlik
- İştahsızlık
- Bulantı, kusma
- Karın ağrısı
- Ateş

Bulaşıcılığı, belirtiler çıkmadan bir hafta önce ve hastalık dönemi boyuncadır. Belirti olmayan kişilerde virüs, dışkı ve vücut çıkartıları ile bulaşabilir. Dünyada viral enfeksiyonların en sık ve hafif geçirilenidir. Dünya genelinde yılda 1.5 milyon insan bu enfeksiyona yakalanmaktadır. Hepatit A virüsü karaciğerde kronikleşmez ve hastalık iyileştikten sonra ömür boyu bağışıklık kazanılmış olur. Enfekte olmuş hastaların % 50'sine yakın bir kısmında hastalığın bulaştığı hiç fark edilmemekte ve hastalanmadan (belirtisiz) geçirilmektedir. Diğer hastalar ise yukarıdaki belirtilerden birini veya birkaçını aynı anda yaşayabilir, çok nadir hâllerde ise hasta, karaciğer yetmezliğine girebilir. Bu durum daha çok alkoliklerde, karaciğerde başka nedenlerden dolayı harabiyet olanlarda görülmektedir.

Hepatit B aşısı ve diğer aşılarla ilgili ilaç prospektüslerinde ciddi reaksiyonlar minimize ve hatta inkâr edilse de, dünyanın dört bir yanındaki tıp ve bilim dergilerinde yayımlanmıştır.

Özellikle bebeklerin altlarını değiştirdikten sonra daha hijyenik olması ve bebeğin enfekte olmaması için, annelerin itina ile ellerini yıkamaları tavsiye olunur. Çocuklarda tuvalet eğitimine dikkat edilmeli ve yiyecekleri iyice yıkanmalıdır.

HAV enfeksiyonu genel itibariyle iyiye gidiş gösteren bir hastalıktır. Bu nedenle hastalığın kendisine özgü bir tedavi yaklaşımı yoktur. Tedavi, hastanın dinlenmesi ve hastalık bulgularının olduğu dönemde uygun diyetle beslenmesinden ibarettir.

Engerix B prospektüsünde; Engerix B'nin gebelikte kullanımı ile ilgili yeterli bilgi mevcut değildir. Bununla birlikte bütün inaktif viral aşılarda olduğu gibi fetusa zarar vermesi beklenmemektedir. Engerix B gebelik döneminde kesin bir nedenle gereksinim duyulduğu durumlarda olası avantajları, fetüse olan olası risklerinden fazlaysa kullanılmalıdır.[14]

Havrix Ped prospektüsünde, Havrix aşısının gebelikte kullanımı ile ilgili yeterli bilgi mevcut

12. *http://www.ilacprospektusu.com/ilac/78/havrix-ped-720-mcg-1-enjektor*
13. *Formaldehit: Proteinler ile suda çözünmeyen bileşikler meydana getirdiğinden, zehirlidir. https://tr.wikipedia.org/wiki/Formaldehit*
14. *http://www.ilacprospektusu.com/ilac/78/engerix-b-20-mcg-1ml-1-flakon*

değildir. Bununla birlikte bütün inaktif viral aşılarda olduğu gibi fetusa olan riski yok denecek derecede azdır. Havrix, gebelik döneminde ancak kesin bir nedenle gereksinim duyulduğu durumlarda kullanılmalıdır.

Dikkatinizi şu yazılana çekmek isterim:

Öncelikle gebelikte bebeğin gelişimi üzerinde etkisi değerlendirilmemiştir deniliyor, ardından hiç çalışma yapılmadığını belirttikleri böylesi önemli bir durumu hiçbir ilmî dayanak olmaksızın, tüm inaktif viral aşılar gibi bebeğe riski yok denecek kadar azdır deniyor.

Eğer gebelikte kesin bir nedenle gereksinim duyulursa, *'Bebeğe riski yok denecek kadar azdır'* deyip sonra da *'Gereksinim duyulduğu durumlar'* deniyor yani kısaca en ufak bir avantaj dahi, *'yok denecek kadar az olan risk'*in yanında tercih edilsin denmiş oluyor. Peki gerçekten durum bu kadar basit ve masum mu?

Amerika'da, gebelerde Hepatit A ile kombine Hepatit A+B aşılarının yan etkilerinin takip edildiği bir çalışma yapılıyor.[15]

Bu aşılar gebelikte ne kadar güvenli(!) diye yapılan bu çalışmaya gönüllü katılan gebe kadınlar, hangi akla hizmet böyle bir riske girmişler anlaşılır gibi değil.

Burada dikkatinizi çekmek istediğim önemli nokta, Aşı Yan Etki İzleme Sistemi (VAERS)'nin pasif izlem sistemi olduğu, yani geri bildirimlerin tamamen gönüllülük esasına göre yapıldığıdır.

Hekimlerin çoğunlukla yan etkileri aşıya bağlamama eğilimi malumken, zaten CDC (Amerika Hastalık Kontrol Ve Koruma Merkezi) ve FDA'in (Amerika Gıda ve İlaç Dairesi) de kabul ettiği gibi bu sisteme, aşı reaksiyonlarının ancak %1'i, en iyi ihtimalle de %10'u bildirilmekte.

Çalışmanın izlem sonuçları:

VAERS; bu aşılanmış gebe kadınlardan 139 istenmeyen etki (İE) bildirimi alıyor; bunlardan %5'inde (yani 7 kişi) ağır reaksiyon gelişiyor; anne veya bebek kaybı yaşanmıyor.

Deneye katılanların 65'inde (%46.8'inde) istenmeyen etki yaşanmıyor.

Hepatit A ve Hepatit A+B aşılaması sonucunda hamilelikle ilgili ortaya çıkan en belirgin sonuç düşük oluyor ve 15 gebede (%10.8) görülüyor.

Bir diğer sonuç kürtaj; 10 gebede (%7.2) anne veya bebeğin ileride yaşayabileceği tıbbi sorunlar nedeniyle gebelik kontrollü şekilde sonlandırılıyor.

Gebelerin 7'si (%5'i) ise prematüre (erken) doğum gerçekleştiriyor.

Bunun dışında, gebelerin 3'ünde idrar yolları enfeksiyonu, bulantı, kusma görülüyor.

Ve annesi gebelikte Hepatit A aşısı almış 1 bebekte ameli (bebeğin doğuştan bacaksız olması) görülüyor.

Peki, bu bulgulardan bize aşıları dayatanlar, hekimler/bilim adamları ne sonuç çıkarıyor?

'Bu VAERS bildirimlerine göre Hepatit A veya Hepatit A+B aşısı olmuş gebelerde veya bebeklerinde öyle endişe uyandıracak bir İE görülmemiştir.'(!)

Önceleri gebelere hiçbir aşı yapılmazken şimdi çoklu ve kombine aşılar bu en hassas döneme yığılıyor. Düşünün, gebelere cıva dolu grip aşısı, tetanoz aşıları, boğmaca, difteri aşıları ve şimdi de Hepatit A ve Hepatit B aşıları öngörülecek! Amerika'da yapılıyorsa elbette Türkiye de peşinden gidecek.

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

15. *http://www.ajog.org/article/S0002-9378(13)02247-3/abstract?rss=yes*

Ümmü Yahya

Kurtuluşun Önüne Çekilmiş Set: Magic Box

Zaman, biz Müslümanlar için gerçekten çok kıymetlidir. Zamanın hesabı sorulacak. TV bizi ibadetten, zikirden, tefekkürden alıkoyar. Bizler ki günümüzün belli bir vaktini tefekküre ayırmalı, çocuklarımıza bunu aşılamalı, örnek olmalıyız.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan yüce Allah'a; salât ve selam Rasûlullah'a, ailesine ve örnek nesil sahabesinin üzerine olsun.

Bismillahirrahmanirrahim

"Gerçekten müminler kurtuluşa ermiştir; Onlar ki, namazlarında huşu içindedirler. Onlar ki, boş ve yararsız şeylerden yüz çevirirler. Onlar ki, zekâtı verirler. Ve onlar ki, iffetlerini korurlar. Ancak eşleri ve ellerinin sahip olduğu (cariyeleri) hariç. (Bunlarla ilişkilerden dolayı) kınanmış değillerdir. Şu hâlde, kim bunun ötesine gitmek isterse, işte bunlar, haddi aşan kimselerdir. Yine onlar (o müminler) ki, emanetlerine ve ahidlerine riayet ederler. Ve onlar ki, namazlarına devam ederler. İşte, asıl bunlar vâris olacaklardır; (Evet) Firdevs'e vâris olan bu kimseler, orada ebedî kalıcıdırlar." [1]

Yukarıdaki ayetlerin muhatabı olarak müminleri zikrediyor Allah *subhanehu ve teâlâ*. Ve iman eden müminler olarak hepimizin amacı Firdevs cennetlerine nail olmak. Ve bunun gereği olarak da sebeplere yapışıyoruz. Allah'ın rızası doğrultusunda bir yaşam tarzı sergilemeye çalışıyoruz.

Kurtulanlardan olmayı tüm Müslüman kardeşlerimiz, kıymetli yavrularımız için istiyoruz. Onlar ki bize Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bir emanetidir. Bu emanetleri, Kur'an ve Sünnet üzere salih kullar olarak yetiştirmeye çaba sarf ediyoruz. Bataklıkta gül yetişmez misali onları her türlü tehlikeden, imanlarını bulandıracak her zehirli oktan korumaya özen gösteriyoruz. Ama tehlikeli ve zehirli bir şeytan, evimizin içinde çocuklarımızı zehirliyor, zihinlerini bulandırıyor farkında değiliz. Biz dışarıdan gelecek tehlikelere karşı çocuğumuzu korumaya çalışırken içeriden bizi yıkmaya

1. 23/Müminun, 1-11

çalışan tehlikeden habersiz, çocuğumuzu ona emanet ediyoruz. Peki, gerçekten habersiz miyiz? Kurda kuzu teslim ettiğimizin farkında mıyız? Emanete ihanet mi ediyoruz?

Ya da boş şeyler ve aldatıcı dünya hayatına kendimizi kaptırdık da şeytan bize amellerimizi süslü gösterecek bahaneler mi öğretiyor?

"Onları bırak yesinler, içsinler zevk alsınlar. Onları boş amel oyalasın, ileride bileceklerdir." [2]

Allah *subhanehu ve teâlâ* çocuklarımızı bize emanet etmişken; Siz çocuğunuzu en kıymetli yavrunuzu dinî değerlerden yoksun, argo kelimeler ile konuşan, ahlaksızlıkta haddi aşmış, azgınlaşmış, zevk ve sefa düşkünü, zorla şiddet uygulayan, bulaşıcı hastalık taşıyan, hayalperest, dünyalık, putperest bir bakıcıya emanet edebilir miydiniz? Hayır değil mi! O halde soruyorum sizlere neden çocuklarınızı tağutların amacına hizmet eden tv belasına emanet ediyorsunuz?

TV, küçük ve zararsız kutucuk! Bütün bir aileyi bir araya toplayabilen bir araç! İyi kullanıldığı takdirde faydalı, kötü kullanıldığı takdirde zararlı diye evimize aldığımız; masa, sandalye gibi bir eşya... Maalesef bu, bizim bahanemiz! Ev eşyalarımız bize Allah'ın dinini yaşarken hizmet eden birer araçken göründüğü kadar masum olmayan bu alet, Allah'a kul olma yolunda önümüzdeki en büyük engel. Ve ne kadar acı ki önceleri küçük bir kutucukken şimdi odalara sığmaz oldu ve evlerimizdeki yeri de baş köşe!

TV Japonların deyimiyle; namıdiğer aptal kutusu... *'İyi kullanıldığı zaman faydalı'* gibi bir bahaneye karşılık, zararları sayamayacağımız kadar çok.

Ahlaki, fizikî, ruhsal, maddi ve manevi. Çocuklarımızın her türlü gelişiminde yaptığı tahribatlar da cabası...

Yüce Allah, biz Müslümanlara görev ve sorumluluklar vermiştir. Bizlerin Allah'a, Rasûlümüze, Müslümanlara, ailemize karşı görevlerimiz var. TV ise bu görevleri hakkı ile yerine getirmemize en büyük engeldir. TV zaman hırsızıdır, insanların vaktinden çalar.

2. *15/Hicr, 3*

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki:

"Sağlık ve boş vakit, insanlardan pek çoğunun bunlardan faydalanmak hususunda aldandıkları iki büyük nimettir." [3]

Zaman, biz Müslümanlar için gerçekten çok kıymetlidir. Zamanın hesabı sorulacak. TV bizi ibadetten, zikirden, tefekkürden alıkoyar. Bizler ki günümüzün belli bir vaktini tefekküre ayırmalı, çocuklarımıza bunu aşılamalı, örnek olmalıyız.

Şimdi bir insanın günlük iki saatini TV'nin başında geçirdiğini düşünelim. Bu ayda altmış saat yapar. Yılda ise yedi yüz otuz saat eder. Yani tam tamına otuz gün eder. Bu kadar uzun zamanı TV ile geçiren ve bu şekilde çocuklarını yetiştiren Müslümanların hâlini varın siz düşünün! Ne büyük bir zaman kaybı.

"Onlar ki faydasız işlerden ve boş sözlerden yüz çevirirler." [4]

"O halde boş kaldın mı yine kalk başka bir iş/ibadetle yorul." [5]

TV, insanların sağlığından çalar. Saatlerce TV karşısında oturmak, insanı tembelleştirir. Az hareketten dolayı vücut yağ depolamaya başlar. Ekrandan yayınlanan ışınlar, Laptın ve Ghrelin adlı hormonlarda dengesizlik meydana getirir. Laptın; tokluk hormonudur. Tokluk duygusu vererek, organizma içindeki yağ stoklarını ayarlar, vücudun iştah dengesini düzenler. Gherlin ise açlık hormonu salgılar. Bununla beraber TV karşısında tüketilen abur cuburlar obeziteye yol açar.

3. *Buhari*
4. *23/Müminun, 3*
5. *94/İnşirah, 7*

TV'nin zararları bununla bitmiyor. TV, toplumlarda ahlaki çöküntülere yol açmış ve açmaya devam etmektedir. Ahlaksız, edepsiz, şiddet içeren, kan, zulüm, eğlence, zevk, sefa, şehvet üzerine kurulu film, haberler ve maalesef çizgi filmler ile hedefe doğru ilerleyen TV ve yine maalesef diyorum bunları izleye izleye normal, sıradan ve meşrulaştırılmıştır ahlaksızlık...

TV'de görünen şarlatanların giyimlerinden tutun, konuşma tarzlarına, cep telefonlarından tutun, araba markalarına, yemek yeme şekillerine kadar taklit edilir ve bunlar ulaşılmaz bir emel hâline gelmiştir...

TV yalancıdır... Şeytanın insana süslü püslü gösterdiği bu özendirici hâl, Rabbimizin bizden istediği yaşam tarzı değildir. Medya patronları, gizliden gizliye, kimi zaman da açıktan, kendi askerlerini yetiştiriyorlar. Kendi ideolojilerini Müslüman toplumlara, genç beyinlere aşılıyorlar.

Subliminal mesajı -25. kareyi- hepimiz duymuşuzdur. Biz ebeveynler ve masum yavrularımız fark etmeden tek gözlü çizgi film figüranlarıyla, iki kulaklı tavşanlarla, şeytani suratlarla güya üstün güçlere sahip yaratıklarla, satanistliği ve masonluğu aşılamaktadırlar. Daha açık söylemek gerekirse şeytana ordu hazırlıyorlar. Bazı Batı toplumları belli bir yaşa kadar çocuklarına TV izlettirmiyorlar. Amerika'da bile iki yaşın altındaki çocuklara çizgi film, TV izletilmiyor. Eeee... Masum yavrulara kurdukları tuzaktan kendi yavrularını korumak istiyorlar elbette...

Sokaklarda gördüğümüz saçları tepeye dikilmiş, kollarında dövme, kulaklarında küpe, acayip kıyafetli, soğuk bakışlı, argo konuşmayı marifet zanneden edep yoksunu çocuklar ağaçta yetişmedi herhalde...

"İnsanlardan öyleleri vardır ki, bilgisizce Allah yolundan saptırmak ve onu eğlence yerine tutmak için boş ve gayesiz olanı satın alırlar. İşte onlar için aşağılayıcı bir azap vardır." [6]

Yüce Allah, biz Müslümanlara görev ve sorumluluklar vermiştir. Bizlerin Allah'a, Rasûlümüze, Müslümanlara, ailemize karşı görevlerimiz var. TV ise bu görevleri hakkı ile yerine getirmemize en büyük engeldir. TV zaman hırsızıdır, insanların vaktinden çalar.

Peki, biz daha kendimiz TV izlerken bize tertemiz bir sayfa olarak emaneten verilen kıymetli yavrularımıza nasıl *'TV zararlı, izleme'* diyeceğiz? Çevresindeki ağabey ve ablaları TV izlerken, onun kötü olduğunu nasıl anlatacağız?

Yüce Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sevip razı olduğu salih gençleri, TV evimizi doldururken nasıl yetiştireceğiz?

İslam'ı, imanı, hayâyı, namusu, şerefi, izzeti nasıl öğreteceğiz? Güçlü olanın Allah olduğunu, örnek alınması gerekenin O'nun Rasûlü olduğunu; sahabeyi, müminleri sevmeyi, iffeti, mücadeleyi nasıl öğreteceğiz?

İsterseniz bir de TV'nin maddi boyutuna bakalım... İnsanlar artık en son çıkan TV'leri almak için yarışmakta. 37, 51 ekran derken 500 ekranlar çıktı piyasaya dersek abartmış olmayız herhalde.

TV'yi aldın bitti mi? Hayır, bununla birlikte tüketmeye hep tüketmeye yönelik allanıp pullanıp sunulan reklamlar var. Beynimizi reklamlar ile paramparça ettiler. Sağlıklı düşünemez olduk. Lazım ya da değil sürekli alışveriş yapar olduk. Aldıkça mutlu olduğumuza inandırdılar, yazık... Cimrilik ahlakı ile, infak bilincini de unutturdular bize...

Evet, şimdi gelelim en büyük zarara... En büyük en önemli zarar belki de: Televizyon sihirbazdır. Firavunun sihirbazları gibi... Firavun, etrafında bulunan sihirbazlarıyla nasıl aptallaştırmıştı kavmini... Zulüm de görseler, işkence de görseler hiç itiraz etmiyorlardı. Sihirbazlar, hakkı batıl, batılı hak olarak; eğriyi doğru, doğruyu eğri olarak gösteriyor, beyinleri esir olmuş halk da itaat ediyordu.

İşte zamanımızın en büyük sihirbazı da TV'dir. Kurulan ilk özel TV kanalının adını biliyor musunuz? *'Magic Box'* -Sihir Kutusu-. İşte bu kadar açık bir şekilde ortada, adı bile sihirli. Kandırıverir sizi, önce aptallaştırır sonra köle yapar, unutmayın!

6. *31/Lokman, 6*

İki kulağın iki gözün afetidir, TV. Dolayısıyla kalbin afeti.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyuruyor:

"Dikkat edin! Vücutta öyle bir et parçası vardır ki o iyi ve doğru olursa tüm vücut iyi, doğru olur. O bozulursa tüm vücut bozulur. Dikkat edin o kalptir!" [7]

Rabbim bu illetten, afetten tüm Müslümanları korusun. Kalplerimiz kararmadan, katılaşmadan, kirlenmeden koruyalım kendimizi ve çocuklarımızı TV belasından.

Bizi akletmekten, düşünmekten, Rabbine kulluğu hakkıyla ifa etmekten alıkoyan TV'den.

Ve bizler kardeşlik, sevgi tohumları ekmeye çalışırken, Rasûlullah'ı, örnek sahabesini anlatırken kendilerinden teberri ettiğimiz Yahudi ve Hristiyanların çizgi film ve filmleri izlettiğimiz çocuklarımızdan İslami bir anlayış, edep ve davaya hizmet beklemeyelim.

Şeytan ve ebeveynin öğretileri arasında sıkışan yavrularımızın neden saldırgan ve miskin oldukları sorusunu da kendimize soralım lütfen. Ve bu ikili ve çelişkili eğitim arasında kalan sevgili yavrularımıza haksızlık etmeyelim ki; biz onlara Allah'ı, İslam'ı öğretirken o, diğer taraftan vakti boşa harcamayı, oyun ve eğlenceye endeksli bir yaşam tarzını, asiliği, tembelliği, kolaycılığı öğreniyor. Ve TV ile yetişen bu zavallı yavrular, bulundukları toplumu da ifsad ediyor.

Böyle bir çocuktan Musab, Rafi', Ali *radıyallahu anhum* olmasını bekleyebilir miyiz? Bir futbolcunun ismini beynine nakış nakış işlemiş, onu Allah ve Rasûlü'nden çok sevmiş bir çocuk acaba bu davayı ne kadar sırtlanabilir?

Ömer Muhtar'ın bir sözü var ne kadar manidar, şöyle söylemiş: *'Çocuklarınıza süt ile birlikte, Kur'an'dan öğütler verin. Boyları büyürken kalpleri ve bakış açıları da büyüsün.'*

Kardeşim! Şeytanın amacına ulaşmasına izin verme, sen ki Rabbine kul olmaya söz verdin ve bu söz ile birlikte sadece O'nun *subhanehu ve teâlâ* rızasını kazanacak ameller işlemeye and içtin. Namıdiğer aptal kutusu vesilesiyle sen ve ailen, cennet ve içindeki nimetlerden mahrum kalmayın! Çocuğunun ve kendinin kurtuluşunu tehlikeye atma.

Ve şunu da asla unutma! Bir çocuğun en büyük düşmanı; kendisine Allah'ı anlatmayan, tanıtmayan, sürekli dünyada kalacakmış gibi yetiştiren ebeveynlerdir.

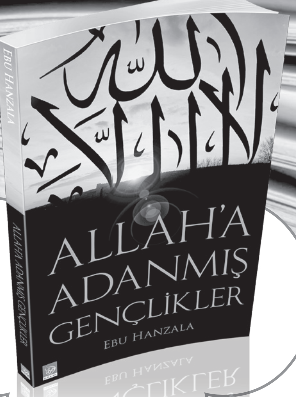
Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Selam ve dua ile...

---

7. *Buhari, İman, 39*

veyselturk@tevhiddergisi.com

Allah'a Adanmış Gençlikler

Ebu HANZALA

Kitap: Allah'a Adanmış Gençlikler

Yazar: Ebu HANZALA

Yayınevi: Furkan Basım ve Yayınevi

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım dilerim. Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ederim, O tektir ve ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlüdür.

"Ey iman edenler! Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

İnşallah bu ay tanıtımını yapacağımız, *'Allah'a Adanmış Gençlikler'* isimli eser olacaktır. İnsana hayat veren Allah'ın, insan üzerinde nimetleri sayılamayacak kadar çoktur. Bunların başında da iman nimeti gelir. Ve her nimet gibi bu nimetin de şükrünün eda edilmesi gerekiyor. İman nimeti de; onunla amel, insanları ona davet ve onun için mücadele etmek sureti ile ancak şükrü eda edilebilir. Ve bunun için en uygun ve en verimli dönem, gençlik dönemidir. Çünkü ihtiyaç duyulan canlılık, hareket kabiliyeti, heyecan vb. durumlar gençlik döneminde görülen özelliklerdir. İslam tarihinin yakinen şahitlik ettiği, kendisini Allah'a adayan gençlerle doludur. Talut ve Calut kıssası, Uhdud ashabına konu olan genç, Ashab-ı Kehf'in gençleri ve Allah Rasûlü döneminde kendilerini Allah'a adayan güzide gençler. İsimlerini saymakla, faziletlerini yazmakla bitiremeyiz.

Günümüz düne oranla kendisini Allah'a adayan gençlere daha da muhtaçtır. Çünkü insanlık tarihi boyunca İslam ve Müslümanlar bugün yaşadıkları türden sıkıntıları yaşamadılar. İslam'ın her yönden hedef olduğu, mukaddesatın ayaklar altına alınıp çiğnendiği en karanlık dönemlerdeyiz. En ucuz kanın Müslüman kanı olduğu, Haçlıların yeni icat ettikleri silahları Müslümanlar üzerinde deneme amaçlı kullandıkları, ırzların heder edildiği, cezaevlerinin Müslümanların ikinci adresi olduğu, din, can, mal, nesil ve akıl emniyetinin hiçe sayıldığı bu dönemde, kendilerini Allah'a adayan gençlere ne de çok ihtiyaç vardır. Çünkü bu karanlıktan çıkış, dün olduğu gibi bugün de bu gençlerin ellerinde gerçekleşecek. Rasûllerine havarilik ve ashablık edildiği yerde, her müceddid ve hareket adamına yarenlik edildiğinde ve hangi ümmet şanlı bir tarih yazmışsa mutlaka orada Rabbine iman etmiş bir gençlik vardır.

Ümmetin içinde bulunduğu bu ölü hâl ve karanlık zulumat mutlaka son bulacaktır. Bu, Allah Rasûlü'nün vaadidir. Ve en layık olan da kendilerini Allah'a adayan gençlerdir. Peki bu gençlik nasıl olmalı? Bu sorunun cevabını bu ay tanıtımını yaptığımız ve Ebu Hanzala Hoca'mızın kaleminden derlenen *'Allah'a Adanmış Gençlikler'* kitabında arayalım.

Duamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

---

1. *3/Âl-i İmran, 102*

" Tağuta Kulluk Etmekten Kaçınıp, Allah'a Yönelenlere Müjde Vardır. Kullarımı Müjdele!" (39/Zümer, 17)

